

Evanghelia și Adopția

Un studiu asupra fundamentelor biblice ale adopției ca lucrare creștină

Realizat de The Home For Good Foundation și publicat pentru prima dată în domeniul public în 2005

Gerald D. Clark

În general, în limba engleză, versetele biblice sunt preluate din *New American Standard Bible*, copyright ©1960, 1962, 1963, 1971, 1972, 1973, 1975, 1977, 1995. Folosit cu permisiunea The Lockman Foundation. Traducerea lor în limba română s-a făcut cu versiunea revizuită a Bibliei Cornilescu, copyright ©2010, 2014. Folosit cu permisiunea Societății Biblice Interconfesionale din România.

Citatele biblice marcate cu (NLT) sunt preluate în engleză din *New Living Translation*, copyright ©1996. Folosit cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc., Wheaton, Illinois 60189. Toate drepturile rezervate.

Citatele biblice marcate cu (AB) sunt preluate în engleză din *The Amplified Bible*, copyright ©1954, 1958, 1962, 1964, 1965, 1987. Folosit cu permisiunea The Lockman Foundation (www.Lockman.org).

Citatele biblice marcate cu (KJV) sunt preluate în engleză din *The Holy Bible: King James Version*, 1995. Oak Harbor, Washington: Logos Research Systems, Inc.

Aprecieri

Adopția și Evanghelia pictează în culori vibrante frumusețea dragostei lui Dumnezeu față de orfani și modul în care creștinii pot oglindi această dragoste în viețile lor. Cartea abundă de o teologie ce face adevăratul caracter al lui Dumnezeu să fie atât de vizibil și plin de tandrețe, căci, în ultimă instanță, vedem că adâncă iubire a lui Dumnezeu pentru orfani ne descoperă adâncimea dragostei pe care ne-o poartă fiecăruia dintre noi.

– Jedd Medefind, președinte al Christian Alliance for Orphans și autor al *Becoming Home*

Sunt mulți creștini din toată lumea care au răspuns crizei orfanilor, însă există puține resurse biblice care să le călăuzească răspunsul. Studiul de față nu doar că le pune la dispoziție un plonjon în adâncimile teologiei inimii lui Dumnezeu pentru orfani, ci, mai mult, prin împărtășirea propriei călătorii de la administrator de orfelinat la director al Home for Good Foundation, Gerald Clark ne conduce înspre profunzimile inimii copilului orfan. Cu un ochi pătrunzător și o candoare revigorantă, aflăm care sunt dorințele cele mai aprige ale copilului orfan și în ce fel este afectat răspunsul acestuia de experiența instituționalizării. Studiul acesta ar trebui să constituie o lectură obligatorie pentru toți cei ce slujesc orfanii de peste mări și țări, ori plănuiesc să facă o călătorie misionară sau să adopte un copil.

– Jodi Jackson Tucker, director internațional al Orphan Sunday, Christian Alliance for Orphans

Cum este cu puțință ca o observație atât de simplă și de profundă din Scripturi să fie atât de neglijată? Sunt multe pasaje care vorbesc despre înfierea noastră ca și copiii preaiubiți în familia lui Dumnezeu, și cu toate acestea, în cei patru ani petrecuți la Seminarul Teologic din Dallas, nu-mi amintesc să fi auzit vreodată accentuându-se această doctrină. *Adopția și Evanghelia* este un studiu ce îți deschide ochii și examinează planul lui Dumnezeu de a folosi modelul adopției pentru a-și clădi Biserica. Întrucât El a pus ochii atât de specific pe noi și a decis să ne „înzestreze“ cu aceleași beneficii pe care le acordă „singurului Său“ Fiu, nu ne învață oare această imagine din Scriptură niște adevăruri profunde despre misiunea adoptării de orfani? Propria mea înțelegere a planurilor și metodelor lui Dumnezeu a fost lărgită în moduri foarte practice. Observațiile lui Gerald Clark din Cuvântul lui Dumnezeu te vor provoca până în miezul ființei.

– Glenn Sparks, ThM, învățător biblic și slujitor prin muzică, Community Bible Church, Cave Junction, Oregon

Mesajul lui Gerald ar trebui auzit în toate bisericile care dau crezare Bibliei. Este unul transformator, care va revoluționa rolul jucat de Biserică în îngrijirea orfanilor. Discursul lui este dinamic, succint și foarte emoționant. Învățătura d-lui Clark este bine organizată, sănătoasă și antrenantă. Să nu care cumva să ratezi prelegerile acestui vorbitor, dacă ai ocazia să le auzi! Gerald și soția lui sunt cu totul demni de o invitație în biserica ta.

– Dianne Liskey, inginer domestic

Într-o lume în care viața umană este despuiată de respectul cuvenit, prin avorturi, boli și abuz, laudăm organizații precum Home for Good Foundation care apără drepturile orfanilor ce tânjesc după o familie iubitoare și promovează în mod activ adoptarea lor.

– Episcopul Efraim M. Tendero, director național al Consiliului Bisericilor Evanghelice din Filipine

Învățătura despre adopția biblică din *Adopția și Evanghelia* începe deja să aducă roade în lume. Aproape trei mii de copii ale manuscrisului acestei cărți au fost deja distribuite în SUA, Africa și Asia, unde familiile creștine adoptă acum copii din propria țară și cultură. Slujirea misionară a lui Gerald printre orfanii din Filipine, alături de mesajul biblic sănătos, pus atât de adecvat în aplicare în acest studiu biblic, ne dau o direcție clară pentru lucrarea de adopție, care poate duce, în cele din urmă, la rezolvarea crizei mondiale a orfanilor.

Era anul 2006 când Gerald și Maureen Clark ne-au ajutat să punem pe picioare o lucrare a adopțiilor în biserica noastră. Îmi aduc aminte prima dată când Gerald ne-a învățat din acest studiu biblic despre adopție ca lucrare, într-unul din grupurile de casă ale bisericii noastre. Doar câteva zile mai târziu, biserica a primit o donație importantă destinată lucrării adopțiilor. S-au scurs de atunci aproape opt ani și biserica nu a dus niciodată lipsă de fonduri pentru lucrarea aceasta, ceea ce ne-a permis să fim alături de familiile ce doreau să adopte și să le ajutăm să încheie cu succes procesul adopției. Până acum, doisprezece copii au fost adoptați și mai sunt și alții în curs de a fi adoptați!

Răspunzând inimii Tatălui nostru pentru adopții, ne-am deschis ochii către o întreagă paradigmă a lucrărilor pe care nimeni din biserica noastră nu și-o închipuise vreodată. Această nouă viziune a rezonat cu vizita unui pastor din Uganda, care deja avea grijă de niște copii orfani în propria casă. După ce am împărtășit cu pastorul Daniel mesajul adopției biblice, familiile din congregația lui din Uganda au adoptat toți copiii din orfelinatul bisericii. De asemenea, a putut să învețe și să distribuie acest studiu biblic în cadrul mai multor conferințe regionale și internaționale din Africa, atingând peste o mie de biserici, în care familiile de creștini încep să adopte. Mulți lideri din acele biserici stăruiesc de noi să le procurăm copii ale acestei cărți, pentru a-și putea învăța congregațiile despre lucrarea adopțiilor. Aceasta este o mărturie a modului în care Dumnezeu ne-a inspirat să scriem acest studiu atât de necesar.

Ceea ce s-a realizat prin *Adopția și Evanghelia* este cu adevărat unic între toate materialele scrise disponibile. N-am găsit un altul care să îmbine Evanghelia, calitatea de Tată a lui Dumnezeu și chemarea Bisericii de a salva orfanii aflați la ananghie, așa cum o face această carte (Prov. 24: 11, 12) (Ps. 68: 5,6) (Iacov 1: 27).

– Eric Henderson, Church Adoption Ministry Director

Cuprins

Introducere.....

Mulțumiri.....

Capitolul 1.....

Fundamentul

Există frumusețe și simplitate în soluția lui Dumnezeu la criza orfanilor din lume

Capitolul 2.....

Evangelhia, doctrina și teologia adopției

Modul în care răspundem strigătului orfanilor după iubire dezvăluie starea inimilor noastre

Capitolul 3.....

Familia lui Dumnezeu și moștenirea noastră divină

Noi suntem instrumentele salvării lui Dumnezeu.

Capitolul 4.....

Poruncile, instrucțiunile, promisiunile, binecuvântările Lui, avertismentele privitoare la orfani

„Omul acesta va fi binecuvântat în tot ce face.“

Capitolul 5.....

Împlinirea privilegiului nostru divin ca membri ai familiei lui Dumnezeu

Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va împlini dorințele inimii tale.

Capitolul 6.....

Grija pentru orfani și adopția ca lucrare de slujire: Câteva fundamente biblice ale adopției

Pot înțelege ei dragostea lui Dumnezeu dacă n-au experimentat niciodată dragostea unui tată?

Capitolul 7.....

Sfaturi pentru familiile care adoptă și pentru cei ce le slujesc

Atunci când practicăm o religie curată și neîntinată, Isus este înălțat.

Concluzii.....

Anexa A.....

Scrisoarea de dragoste a Tatălui

Anexa B.....

Cum să devii un copil al lui Dumnezeu

Anexa C.....

Nevoia unui studiu biblic pe tema adopției

Anexa D.....

O rezoluție: Convenția Bapțiștilor din Sud

Aprecieri: Consiliul Bisericilor Evanghelice din Filipine

Anexa E.....

Ce obișnuiam să gândim și să facem pentru orfani versus Ce gândim și facem acum: Biserica Saddleback

Anexa F.....

Versete legate de adopție, orfani, copii ai lui Dumnezeu

Anexa G.....

Lecturi recomandate

Note finale.....

Introducere

Timp de șase ani, am participat împreună cu soția mea la lucrarea dintr-un orfelinat misionar din Filipine. Le-am dăruit copiilor multă atenție și afecțiune și ne-am dat toate silințele să-i iubim, să-i îngrijim, să-i încurajăm și să le îmbunătățim condițiile de trai. Uneori, îi aduceam în casa noastră pentru șederi prelungite, *dar de fiecare dată îi duceam înapoi la orfelinat*. Le spuneam copiilor că îi iubim, dar faptul că îi lăsam îndărăt, la orfelinat, îi făcea să se întrebe dacă chiar așa stau lucrurile. Le dădeam copiilor totul, mai puțin inimile noastre, casa noastră și numele nostru. Le împlineam nevoile fizice, dar niciodată nu izbuteam să le transmitem un sentiment al apartenenței.

Multă vreme copiii ardeau de nerăbdare să mă salute și se întreceau pentru atenția mea de fiecare dată când veneam la orfelinat. Petreceam momente atât de pline de veselie împreună cu ei, dar întotdeauna îi lăsam în urma mea, la orfelinat. Oricâtă atenție și iubire le dăruiam, ei rămâneau orfani. Dacă ai vizitat vreodată un orfelinat, probabil că păstrezi o imagine vie a tuturor copiilor de acolo, cu fețele lor fericite, zâmbitoare, înghețate în timp, fără să mai crească vreodată. Imaginea pe care o ai despre un orfan este întocmai cea pe care o vor copiii, pentru că vor afișa ceea ce, în deznădejdea lor, speră că te va face să te îndrăgostești de ei și să-i primești în inima ta, în casa ta, în viața ta. Te ademenesc cu fiecare gram de entuziasm de care sunt în stare. De asemenea, sunt din cale-afară de pricepuți să-și arboreze această fațadă, care pe mine mă făcea să fiu absolut convins că erau mulțumiți și fericiți la orfelinat, astfel că avea exact efectul opus celui pe care nădăjduiau ei să îl aibă. Această fațadă și-o puneau nu doar pentru vizitatori, ci și pentru personalul orfelinatului și pentru administratori! Am ajuns administrator de orfelinat și a mai trecut ceva vreme până când fațada s-a prăbușit și am reușit să observ comportamente ce demonstau adevăratele sentimente ale copiilor.

Am avut privilegiul de a cunoaște două tinere doamne care lucrau cu orfanii, trăind totodată cu ei în orfelinat. Erau voluntare, nu angajate ale orfelinatului, și erau libere să-și dedice tot timpul și toată atenția copiilor, care se bucurau, evident, de această relație unică. Înainte de a se îmbarca în această misiune prelungită, le-am instruit să-și noteze orice diferență din comportamentul copiilor în funcție de prezența sau absența personalului și vizitatorilor. Amândouă mi-au raportat că au băgat de seamă diferențe incredibile între comportamentul firesc și cel de fațadă al copiilor. Rapoartele lor îmi confirmă cu putere propriile concluzii legate de fațada copiilor, la care am ajuns după ani și ani de reflecție asupra limbajului lor corporal și după ce mi-am pus în repetate rânduri întrebarea: „Ce-i greșit în această imagine?“

Când, în cele din urmă, copiii au decis că nu aveau de gând să-i adopt, comportamentul lor a început să se schimbe și să-și demaște adevăratele sentimente, dar eu tot nu mă *prindeam*. Eram atât de concentrat pe îngrijirea „orfanilor“ care aparțineau de un orfelinat, încât nu mă puteam gândi să am grijă de niște „copii“ care aparțineau unei familii. Eram prea orbit de fațada lor ca să pricep. Acum înțeleg pe deplin de ce Dumnezeu mi-a arătat, prima dată când am sosit în Filipine, că aveam să fim acolo vreme de șase ani. Știu, fără umbră de îndoială, că Dumnezeu mi-a zdrobit inima pentru orfani ca să mă pregătească să-mi dedic restul vieții lucrării adopțiilor.

Studiul acesta va discuta motivul pentru care lucrarea cu orfanii înseamnă mai mult decât îngrijirea unor copii într-un mediu instituționalizat (orfelinate și centre de plasament). Grija pentru orfani și adopția sunt în egală măsură mijloace de a asigura îngrijirea și protecția copiilor orfani și amândouă merită rugăciunile și susținerea noastră în rugăciune. Nu toți sunt adoptabili, dar copiii aparțin de familii și fiecare copil are nevoie de un sentiment de apartenență.

Adopția ca o lucrare bisericească este, cu adevărat, o mișcare globală a Duhului Sfânt. Din nefericire, adopția reprezintă actualmente mai puțin de 1% din lucrările destinate copiilor orfani, iar potențialul este cu mult mai mare! Duhul Sfânt a chemat deja nenumărate familii să adopte și, pur și simplu, este de bun-simț să le facem legătura cu copii care își doresc cu disperare să facă parte dintr-o familie. Isus Însuși a spus, „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi“ (Ioan 14: 18). Noi, asemenea multor altora, am observat că până la 5% din familiile din bisericile de pretutindeni din lume au deja dorința de a adopta, ceea ce înseamnă milioane de familii. Cele mai multe dintre ele n-au dat curs niciodată procesului de adopție, pentru că presupun din capul locului că nu și-ar permite niciodată să o facă, iar acest potențial uriaș rămâne, în mare parte, neexplorat. Printre întrebările care se impun se numără și „Ce ar vrea Domnul să facem?“ și „Cum să ne dezvoltăm o abordare mai echilibrată a îngrijirii instituționalizate și a adopției?“ Printre itele acestui studiu am strecurat și sugestii la îndemâna tuturor. De exemplu, pastorii pot începe să învețe despre doctrina biblică și natura evanghelică a adopției. De asemenea, ei pot vorbi despre legătura cu evanghelizarea copiilor orfani și despre faptul că o lucrare a adopțiilor poate împuternicifamiliile să adopte.

Eu cred că cei mai mulți dintre copiii ce pot fi adoptați din lume ar fi adoptați prin simpla identificare și împuternicire a familiilor din propriile noastre biserici și comunități care vor deja să adopte. Acest lucru ar crea suficient spațiu vacant în orfelinate pentru a lua în grijă zeci de copii care actualmente trăiesc și mor pe străzi.

Dacă te întrebi de ce să adăugi lucrarea cu văduvele și orfanii strategiei misionare a bisericii tale, studiul acesta îți va oferi răspunsuri din Cuvântul lui Dumnezeu. Aplicarea versetului din Iacov 1: 27 la strategia de misiune a bisericii tale poate duce la o creștere sănătoasă a bisericii (Mat. 5: 16; Iov 29: 12-13). Ar trebui să fim recunoscători pentru aceia care slujesc copiilor într-un cadru instituționalizat, dar avem nevoie să înțelegem și importanța includerii adopției în fiecare lucrare cu orfanii. Avem nevoie să căutăm să avem o abordare mai echilibrată a lucrării cu orfanii, investind mult mai multă energie și resurse în adopție. Mai mult, avem nevoie să înțelegem că adoptarea copiilor de către familii din propria țară și cultură este, în general, mult mai puțin costisitoare decât îngrijirea instituționalizată.

Studiul acesta cuprinde și declarații și statistici documentate care ar putea părea nerezonabile sau exagerate, dar toate sunt bazate pe observație și pe experiența personală. Toate au fost confirmate de adevărul biblic, statistici publice și numeroși alți profesioniști din domeniul adopției și al serviciilor sociale, care au trecut prin experiențe similare. De asemenea, am căutat și am intervievat orfani ajunși adulți care n-au fost niciodată adoptați, fapt care mi-a întărit hotărârea de a pleda pentru îngrijirea și adoptarea orfanilor ca parte a unei lucrări consacrate a Bisericii.

Dumnezeu a oferit soluția prin frumusețea și simplitatea adopției. El cheamă Biserica să-și consolideze din nou lucrările de slujire a orfanilor și a văduvelor și promite să binecuvânteze din belșug oamenii, bisericile și națiunile care urmează chemarea Lui (Deut. 14: 28-29; 28: 1-2; Marcu 9: 37). În loc să fii copleșit de vinovăție și prea paralizat ca să treci la acțiune, mă rog să fii inspirat să ieși parte la această soluție incredibilă, care, în cele din urmă, va ajuta milioane de copii orfani aflați într-o nevoie și o dorință disperată să aparțină unei familii iubitoare. Familiile chemate să adopte merită tot ajutorul pe care li-l putem da și n-ar trebui să fie puse în situația de a-l cerși. Biserica este chemată să fie o voce pentru acești copii care nu au o voce proprie și ar trebui să răspândim ideea că ajutorul este disponibil prin intermediul Bisericii (Prov. 31: 8-9; Mat. 5: 16; 10: 8).

Întreabă-L pe Dumnezeu cum vrea să participe la salvarea orfanilor. El îți va vorbi prin Cuvântul Său prețios și prin chemarea blândă a Duhului Sfânt, dacă îți deschizi inima să auzi și să te supui.

Mulțumiri

Dedic studiul acesta copiilor din diversele orfelinate în care am lucrat sau pe care le-am vizitat, care m-au învățat atât de neînduplecați, și totuși în mod atât de dureros, lecțiile dure pe care mi-a luat mult prea multă vreme ca să le învăț. Dumnezeu îi știe pe fiecare pe nume și mă rog ca toate să fie scrise în Cartea Vieții, mai ales cele care s-au strecurat printre crăpăturile memoriei mele și au pierit în uitare. Mă rog să nu fi căzut pradă traficului de copii sau prădătorilor.

Tuturor familiilor care au adoptat copiii la al căror proces de adopție am avut și noi o mică contribuție. Sacrificiile voastre și exemplul vostru plin de evlavie au fost și continuă să fie o mare inspirație pentru mine, pe măsură ce observ rodul eforturilor noastre comune în viețile copiilor pe care i-ați adoptat.

Fostului nostru pastor, Jon Peterson, care m-a provocat cu întrebarea: „Ce ai face pentru Împărăția lui Dumnezeu dacă costurile n-ar fi o problemă?“ Am acceptat această provocare și rezultatul este atât de nimerit formulat în Efeseni 3: 20-21: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus[†] mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.“

Cel mai important, cartea aceasta este dedicată lui Isus Cristos, care a plătit un preț atât de extravagant ca să-mi dea un sentiment al valorii personale și a plătit pentru adoptarea mea. Îți mulțumesc pentru darul observației, care m-a făcut să observ comportamentul copiilor și să încep să mă întreb: „Care-i problema cu această imagine?“ Îți mulțumesc pentru abilitatea de a înțelege lecțiile spirituale și pentru darul discernământului Scripturilor, care m-au inspirat să scriu acest studiu.

Capitolul 1 Fundamentul

O rugăciune și un verset la începutul studiului

Dumnezeule Tată, Domn suveran, Îți mulțumesc pentru că Duhul Tău este peste mine. Îți mulțumesc pentru că m-ai uns să duc vești bune celor nenorociți, îndeosebi copiilor orfani. M-ai trimis să aduc mângâiere orfanilor cu inima frântă și să le spun celor ce plâng că a sosit vremea îndurării Tale. Orfanilor care plâng după iubire și după o familie, Tu le vei da frumusețe în locul cenușii, bucurie în locul jalei și laude în locul deznădejdiei. Îți mulțumesc, Tată, pentru că m-ai adoptat. Îngăduie-mi să măresc Numele Tău aducând mai mulți copii orfani în familia Ta. Ajută-mă să demonstrez dragostea Ta față de ei urmând exemplul Tău de adopție și exemplul lui Isus, care mi-a plătit datoria pentru ca adopția mea să fie posibilă.

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească, în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie, în locul plânsului, o haină de laudă, în locul unui duh măhnit, ca să fie numiți *terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului*, ca să slujească spre slava Lui.“ (Isa. 61: 1-3)

Nevoia unui studiu biblic pe tema adopției

Nu s-a scris mult, nici măcar în sânul organizațiilor deja consolidate ce lucrează cu orfanii în vederea adopției, despre teologia, lucrarea și strategia de a implementa o lucrare a adopției fizice. Mai mult, este o doctrină care a fost rareori aplicată și manifestată în biserică. (Vezi Anexa C).

Vicarul Mark Stibbe scria, „Doctrina adopției a fost neglijată de aproape două mii de ani de istorie a Bisericii.“¹ R. Albert Mohler Jr., președinte al Seminarului Teologic Baptist din Sud, întreba, „Cum e cu putință ca Biserica să fi scăpat din vedere acest subiect, vreme atât de îndelungată?“² În Biblie sunt folosite mai multe metafore, inclusiv cea a adopției, pentru a descrie Evanghelia, iar Evanghelia este incompletă dacă nu izbuteste să le includă pe toate. Este nevoie ca adopției să-i fie redat locul cuvenit în doctrina și în religia noastră.

Rugăciunea mea este ca acest studiu să aducă o contribuție importantă la corectarea acestei deficiențe vechi din literatura creștină. Adopția este inima lui Dumnezeu pentru orfani și trag nădejde că vei ajunge să pătrunzi întreaga bogăție a doctrinei biblice și a Evangheliei adopției spirituale. Vom studia adopția așa cum se leagă ea de lucrarea cu orfanii și de felul în care grija față de orfani Îi face plăcere și Îi aduce cinste lui Dumnezeu. De asemenea, vom vedea că adopția este o cale excelentă de a împlini spiritul a numeroase versete care se aplică copiilor orfani și nevoilor lor. Este, pesemne, una dintre cele mai bune căi de a-i ajuta să devină copii ai lui Dumnezeu. Nădăjduiesc că vei dobândi o apreciere profundă pentru valoarea practică și evanghelică a adopției ca lucrare, întrucât aducerea copiilor orfani într-o familie pământească și în familia lui Dumnezeu este scopul ultim al lucrării de adopție.

Nu există nicio poruncă explicită în Biblie de a adopta. Însă, multe versete ne poruncesc să venim în ajutorul orfanilor, să avem grijă de ei, să le împlinim nevoile și să apărăm cauza

¹ Vicarul Mark Stibbe, *From Orphans to Heirs*, 1999, Bible Reading Fellowship (UK), p. 13.

² R. Albert Mohler, Jr., apreciere în *Adopted for Life*, Russel D. Moore, 2009, Crossway Books.

orfanilor. Există o întreagă listă de versete în Anexa G. Dragostea este însăși mandatul ei, și ce cale mai bună de a ne arăta într-adevăr dragostea, dacă nu prin adopție? Îngrijirea unor copii în cadrul unei familii permanente este calea cu cele mai mare șanse de a împlini nevoia adâncă de apartenență a acestora.

Răspunsul pe care îl dăm strigătului orfanilor după dragoste dezvăluie starea inimii noastre, dragostea noastră de Dumnezeu și adâncimea dragostei și aprecierii pe care o nutrim față de Isus Cristos, care a murit pentru ca noi să putem deveni copii ai lui Dumnezeu. Nu toți sunt chemați să adopte, dar toată lumea poate iubi și sluji copiii orfani într-un mod cât se poate de practic și semnificativ, ajutând alte familii să adopte. Lucrarea cu adopțiile este despre ajutorarea familiilor pe care le cunoaștem deja, din propria biserică de casă și din propria comunitate, care sunt chemate de Dumnezeu și deja vor să adopte.

Dumnezeu îi cheamă pe toți credincioșii să participe la facerea de ucenici din toate națiunile și să-L ajute să îplinească nevoile altora, mai cu seamă pe ale orfanilor și văduvelor (Mat. 28: 18-19; Ioan 21: 15; Gal. 6: 2; Iacov 1: 27). Putem sluji orfanii în multe feluri care urmăresc să le îplinească nevoi materiale imediate, precum cea de hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Putem și să căutăm să le împlinim nevoile sociale, emoționale, intelectuale și, mai presus de toate, pe cele spirituale. Totuși, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că adoptarea în familia lui Dumnezeu este calea prin care El îplinește nevoile noastre spirituale cele mai profunde.

Moartea lui Isus pe cruce nu a adus doar ispășire pentru păcatele noastre; ea a plătit și pentru răscumpărarea noastră și pentru adopția noastră spirituală (Rom. 8: 23; Gal. 4: 4-5) și ne-a dat o pildă de urmat. Multe familii creștine tânjesc să adopte, dar au nevoie de un miracol financiar ca să-și poată permite să o facă. Altele nu au nevoie decât să înțeleagă ce are Biblia de spus despre adopție. Ajutarea familiilor să adopte imită pilda lui Isus de răscumpărare și ar trebui să fie parte integrală din lucrarea cu orfanii a bisericii locale.

Grija față de orfani și lucrarea adopțiilor aparțin de Biserică și rugăciunea mea este ca poporul lui Dumnezeu de pretutindeni să ajungă să fie mai bine informat despre adopție. Avem nevoie să răspundem cu însufletire și să urmăm pilda dragostei lui Dumnezeu ca să ne îngrijim de copiii orfani în felul Său (Ps. 68: 6). Mă rog să fii mai bine echipat pentru a împărtăși vestea bună a adopției spirituale și să fii pregătit și dornic să-i înveți pe alții despre inima lui Dumnezeu față de orfani. Majoritatea oamenilor nu înțeleg că toți copiii au o nevoie urgentă de a aparține unei familii iubitoare, iar Dumnezeu cheamă Biserica să fie campionul lor.

Studiul acesta nu este menit să fie o comparație exhaustivă a diverselor forme de îngrijire a orfanilor, ci se limitează la discutarea adopției spirituale și legale și la copiii care sunt adoptabili. Un mare număr de copii din instituții nu sunt adoptabili și nu vor fi niciodată adoptați. Iubirea și îngrijirea tuturor copiilor instituționalizați este o lucrare vitală și, pentru mulți, este cel dintâi pas pe calea spre adopție. În lipsa acestui prim pas, copiii nu pot fi adoptați! Haideți să ne asigurăm că dăm copiilor toate oportunitățile posibile de a fi adoptați sau de a fi înapoiați familiilor sau rubedeniilor lor, ori de câte ori este posibil.

Mulți copii au avut parte de abuzuri sau abandon și sunt deja într-o situație de risc încă dinainte de a veni la un orfelinat sau într-un centru de plasament. Ei sunt mai predispuși să se simtă neiușiți și nevruiți și nu pot înțelege de ce ar îngădui Dumnezeu să li se întâmple un astfel de lucru. Le este ușor să dea vina pe Dumnezeu și greu să creadă că El îi iubește. Sunt speriați, vulnerabili, singuri și disperăți să fie iubiți și să aparțină. Unii vor răspunde iubirii și grijii primite într-un cadru instituționalizat, în timp ce mulți alții vor fi hărțuiți de întrebări rămase fără

răspuns, precum: „Ce este greșit *la mine?*“, „Dacă Dumnezeu mă iubește, de ce sunt orfan?“, „Dacă mă iubești, de ce nu mă adopți?“.

Pentru acești copii, nicio cantitate de dragoste, atenție sau grijă primită într-o instituție nu va substitui setea de a aparține unei familii a lor. Să învinovățim personalul și susținătorii orfelinatului? Să dăm vina pe sponsorii orfanilor pentru că aceștia din urmă nu răspund grijii pline de iubire și de tandrețe? Desigur că nu! În schimb, avem nevoie să recunoaștem că mulți dintre acești copii au fost puși cu forța în împrejurări în care le este, pur și simplu, imposibil să facă față sau să reușească. Inimile și emoțiile lor au fost atât de grav deteriorate încât, în lipsa unui sentiment al apartenenței, pur și simplu nu sunt capabili sau dispuși să se încreadă sau să dea crezare nimănui. Tot ce știu ei este că sunt, în continuare, orfani.

Luați exemplul unui șofer de taxi pe care l-am întâlnit în Manila și care mi-a spus că el crescuse orfan și că nu a fost adoptat niciodată. Era căsătorit și avea două fiice la facultate. Am fost încântat să aud că avea atâta succes, dar am rămas uluit când i-am pus mai multe întrebări despre viața pe care o duse în orfelinat și despre ceilalți copii de acolo. Mi-a povestit că toți ceilalți copii cu care crescuse la orfelinat ajunseseră să aibă de-a face cu drogurile, prostituția sau alte activități infracționale și erau, cu toții, morți. El era singurul supraviețuitor. Nu m-am putut abține să nu întreb de ce el scăpase cu viață și mi-a povestit că acest lucru se datora măicuțelor care veniseră să-i împărtășească dragostea lor în orfelinat. Cum era cu putință? Oare măicuțele îi ignoraseră pe toți ceilalți copii?

Sunt sigur că prietenii lui avuseseră parte de aceleași vizite din partea măicuțelor și a tuturor celorlalți care veniseră, de-a lungul anilor, să slujească copiii din orfelinatul acela. De ce supraviețuise numai unul dintre ei? De ce numai unul răspunsese dragostei și afecțiunii ce li se oferise? De ce toți ceilalți se distruseseră singuri? Acest studiu biblic își propune să ne călăuzească prin aceste întrebări și prin altele, oferindu-ne speranța pe care numai Cuvântul lui Dumnezeu o poate oferi.

Doar pentru că întâmpinăm un succes mai puțin decât perfect nu înseamnă că ar trebui să încetăm să mai dăm tot ce putem pentru a ajuta acești copii în toate felurile posibile. Nu toți copiii pot sau vor fi adoptați și trebuie să continuăm să-i iubim, să-i îngrijim și să-i protejăm cât de mult putem. Personalul orfelinatului și îngrijitorii au datoria de a depune toate eforturile ca să stabilească o legătură cu copiii și să-i trateze ca pe familia lor, dar, chiar și așa, s-ar putea să nu fie destul.

Am petrecut cinci zile în vizită la un orfelinat și m-am bucurat cu adevărat de atmosfera de familie de acolo. Mi s-a părut a fi atât de aproape de perfecțiune pe cât poate fi un orfelinat. Era o atmosferă cerească, puternic contrastantă cu cea din multe alte orfelinate pe care le-am vizitat sau despre care am citit. Am observat acolo comportamente pe care te-ai aștepta să le vezi într-o familie foarte iubitoare sau într-un grup de prieteni apropiați. Dacă așa stăteau lucrurile, cu adevărat, atunci cum pot să explic ce s-a întâmplat când a sosit timpul să plec? Patru copii, cu vârste cuprinse între opt și optsprezece ani, au venit să-și ia rămas bun și mi-au înmănat bilețele de dragoste atât de prețioase de citit, forțându-mă să-mi înghit lacrimile. Toate erau scrise de mână, iar două dintre ele erau chiar lungi și detaliate. Ce m-a izbit cel mai tare a fost că toți patru îmi cereau, specific, să-i adopt.

Dar aceasta nu înseamnă că ar trebui să condamnăm în mod sumar orfelinatele. N-aș putea spune lucrurile mai bine decât le-a formulat Doug Nichols, din Action International Ministries, într-un e-mail din 26 martie 2009:

Deși scopul nostru ar trebui să fie să plasăm un copil într-o familie iubitoare, aceasta nu este întotdeauna posibil. Orfelinatele care Îl au în centru pe Dumnezeu ar putea să-I aducă glorie și să salveze mii de copii din durerea și abuzurile cu care se confruntă zilnic pe străzi. Trebuie să susținem deopotrivă adopția și orfelinatele. Așadar, de ce să nu începă Biserica lui Isus Cristos mai multe orfelinate în jurul lumii ca să așeze copiii străzii și pe cei mai puțin privilegiați într-un mediu creștin, plin de dragoste? Orfelinatele pot fi locuri de refugiu în care copiii să fie protejați cu iubire și îngrijiți până când li se poate găsi un cămin.

Orfelinatele și centrele de plasament au ajuns să fie acceptate de mulți ca fiind un sfârșit în sine, mai curând decât pașii necesari pentru a dăruii copiilor o familie iubitoare și un cămin pentru totdeauna. Luați aminte la această declarație a unui guvern oficial din Africa, din martie 2009: „Nu vrem mai multe orfelinate în țara noastră; rezultatul nu este bun pentru orfan... Vrem copiii în familii.“ În Filipine, cererea de a înființa un nou orfelinat a fost refuzată, invocând faptul că noi orfelinate nu sunt soluția dorită. Un orfelinat ar trebuie să servească drept cămin tranzițional, unde se face tot posibilul pentru a ajunge la o soluție permanentă pentru copii înapoindu-i familiilor sau rudelor lor, sau încheind o adopție.

Am văzut cu ochii mei copii orfani care manifestau semne clare că erau cazuri imposibile de adopție; erau atât de introvertiți și de nefericiți în orfelinat încât nu m-am putut împrieteni cu ei nici în ruptul capului. Și totuși, când au fost adoptați, au trecut printr-o transformare atât de miraculoasă încât, dacă nu i-aș fi văzut eu însumi înainte, mi-ar fi fost foarte greu să o cred posibilă. Sunt convins că trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să le dăm copiilor un sentiment al permanenței și al apartenenței care pare a fi posibil doar într-o relație dedicată, de o viață, comunicându-i copilului: „Niciodată nu te voi abandona și nu te voi respinge.“

Îmi amintesc o situație cu o fată foarte dificilă, care suferise abuzuri groaznice, în urma cărora a fost adusă într-un centru de plasament. Din cauza comportamentului ei teribil, fusese dată dintr-o casă în alta până când, în sfârșit, o familie creștină a adoptat-o. Comportamentul pe care îl avea în noua ei familie nu era cu nimic diferit, dar ceea ce a făcut diferența în viața ei a fost convingerea că acolo era, în sfârșit, „acasă de-adevăratelea și în mod definitiv.“ Cu prilejul uneia dintre crizele ei de nervi, a răbufnit: „Într-o bună zi, am să fac ceva atât de îngrozitor încât ai să mă azvârli afară, la fel ca toți ceilalți!“ Tăticul ei a luat-o în brațe și, cu blândețe, dar ferm, i-a spus: „Scumpo, deja ai făcut lucruri îngrozitoare, de mai multe ori, și, ia ghici, ești tot aici! Nu te-am azvârlit afară. Te iubim și vrem să rămâi cu noi.“ El mi-a spus că aproape că putea vedea lumina ce mijea în ochii ei la înțelegerea gândului că spunea adevărul. Fata simțise în mod practic că noii ei părinți spuneau adevărul. Acțiunile sunt mai grăitoare decât cuvintele (1 Ioan 3: 18)! El mi-a mai povestit că purtarea ei s-a schimbat peste noapte, când, în sfârșit, a putut să se încreadă în cineva, probabil pentru prima dată în viața ei.

În lipsa unei familii iubitoare și a sentimentului apartenenței pe care îl dă aceasta, mulți copii orfani sunt, pur și simplu, incapabili să înțeleagă că ar fi posibil ca cineva să-i iubească. Pentru mulți orfani, doar adopția este ceea ce îi va convinge că sunt iubiți.

Majoritatea sistemelor de îngrijire a orfanilor oferă servicii copiilor sub vârsta de optsprezece ani, iar mulți dintre cei ce depășesc această vârstă și ies din sistem sau sunt „emancipați“, după cum se zice adesea, sunt groaznic de puțin pregătiți pentru viață. Când l-am întrebat pe un băiat orfan de optsprezece ani dacă i-ar plăcea să aibă o familie, mi-a spus că nu era sigur, pentru că nu știa ce este o familie. Tinerii asemenea lui intră fără nicio rețea de siguranță într-o lume aspră

și neiertătoare. Nu avea nicio calificare cu care să intre pe piața muncii și nici măcar nu știa că era normal și necesar să muncească pentru a se întreține.

Potrivit lui Steven Curtis Chapman, „Statisticile privitoare la viitoarele prospecte ale copiilor ce sunt emancipați din orfeline sau din centre de plasament sunt profund întunecate. În mod ironic, statisticile privitoare la copiii americani sunt aproape identice cu cele ale copiilor din jurul lumii. Furtul, prostituția, lipsa unui adăpost, abuzul de substanțe, încarcerarea și sinuciderea afectează viețile unei mari majorități a copiilor care cresc orfani și nu găsesc niciodată cămine permanente și iubitoare.”³ Neil Bernstein spunea: „Copiii crescuți de stat sunt în mod disproporționat mult mai predispuși să ajungă vagabonzi sau la închisoare, să aibă copii (ilegitimi) în adolescență...”⁴ De asemenea, Vicarul Mark Stibbe raporta: „Copiii care petrec perioade lungi de timp în îngrijirea instituționalizată sunt de cincizeci de ori mai predispuși decât ceilalți să sfârșească în închisoare.”⁵

La ieșirea din grija instituționalizată din cauza vârstei, mulți tineri sunt ținte ușoare pentru prădători și ajung victime ale traficului uman.⁶ Directorul unei renumite agenții creștine de adopție mi-a povestit că a văzut, în repetate rânduri, prădători ce dădeau târcoale orfelinatelor, înarmați deja cu numele fetelor și cu datele la care erau programate să fie scoase din grija orfelinatului. Un pastor mi-a povestit că în timpul unei vizite la un orfelinat din estul Europei, a văzut cu ochii lui un grup de mai mulți bărbați îmbrăcați în costume elegante care soseau în două limuzine negre. După o scurtă vizită, au sărutat-o pe directoarea orfelinatului și s-au grăbit să escorteze o adolescentă orfană, de o frumusețe izbitoare, într-una din mașinile lor, apoi s-au îndepărtat în viteză. Se estimează că, în fiecare an, jumătate de milion de fete tinere merg direct din orfeline pe mâinile prădătorilor care le folosesc pentru intențiile lor mârșave. Fiecare adopție îndepărtează un copil vulnerabil de această soartă.

Mă rog ca aceste adevăruri tragice să nu te copleșească de vinovăție, ci mai degrabă să te facă deplin conștient de nevoia disperată a copiilor orfani de a aparține unei familii. Nădăjduiesc că vei fi motivat să faci ceva ca să fii de ajutor. O metodă bună este să ajuți familiile pe care le cunoști deja, care au nevoie de asistența ta pentru ca adopția să devină o realitate.

Îngrijirea instituționalizată este primul pas către împlinirea nevoilor copiilor orfani. Adopția este un alt pas. Un prieten rezuma acest lucru astfel: „Am ajuns la concluzia că voluntariatul și încercarea mea de a iubi și de a împărtăși dragostea lui Cristos cu copiii din orfelinat este ca și cum aș pune un bandaj peste adevărata lor problemă. Cea mai bună soluție pentru oricare din acești copii este să aparțină unei familii.”

Atunci când orfanii se autodistrug, nu o fac pentru că Dumnezeu nu-i iubește. Se întâmplă adesea pentru că se simt neiubiți și nevruiți. Cum se poate să fie așa când atât de mulți oameni au jertfit atât de mult ca să-i iubească, să le poarte de grijă și să ofere sprijin acestor copii, într-un orfelinat sau într-un centru de plasament? Eu cred că răspunsul are de-a face nu cu calitatea îngrijirii pe care le-o dăm, ci mai degrabă cu modul în care copiii percep grija noastră. Nu

³ Steven Curtis Chapman, „The Great Need“, Shaohannah’s Hope Foundation, <http://www.howtoadopt.org/TheGreatNeed/> Accesat în 2005, paragraful 5.

⁴ Neil Bernstein, „A Sentence of Their Own“, Media fellow with the Center on Crime, Communities and Culture of the Open Society Institute. <http://www.asentenceoftheirown.com/Essays%20-%20Welfare%20Ref.html>, paragraful 5. Vezi și Madeline Freundlich, Leslee Morris, Emily Blair, „A Return to Orphanages?“, Center for Adoption Research, University of Massachusetts, iulie 2004, p. 6 și p. 32.

⁵ Vicarul Mark Stibbe, *From Orphans to Heirs*, 1999, Bible Reading Fellowship (UK), p. 28.

⁶ www.somaly.org și www.makewaypartners.org/effects.html (nu mai este disponibil online).

contează cât de mult îi iubim și ne pasă de ei, ei rămân orfani. Problema nu este că nu reușim să avem grijă de orfani; problema este că, pur și simplu, nu înțelegem că ei nu vor să fie orfani și nu înțelegem nevoia lor adâncă de a aparține unei familii. De asemenea, nu auzim niciodată ce se întâmplă cu cei mai mulți din copiii care rămân orfani.

Isus ne spune în Ioan 14: 18: „Eu nu vă voi lăsa orfani.“ Este interesant să observăm că Biblia *King James Version* traduce grecescul *orphanos* prin „nemângâiați.“ *The Amplified Bible* folosește cuvântul *orfani*, dar îi amplifică sensul cu „fără mângâiere, părăsiți, mâhniți, nenorociți și neajutorați.“ Când l-am auzit pe un tânăr orfan întrebând: „Dacă Isus mă iubește, de ce nu am o familie?“, am înțeles, deodată, ce înseamnă cuvântul *nemângâiat*. În sfârșit, am avut revelația de ce le este orfanilor atât de greu să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu și atât de ușor să se îndoiască și să se întrebe: „Dacă Dumnezeu mă iubește, de ce sunt orfan?“ Eu cred că concluziile lor rezultă din sentimentul că nu aparțin nimănui. Dumnezeu ne-a creat ca să aparținem și a înscris acest lucru în ADN-ul nostru. Apoi, El a spus despre Adam: „Nu este bine ca omul să fie singur,“ de aceea a creat familia ca să-i împlinescă nevoia de apartenență (Gen. 2: 18). Familia și apartenența sunt elemente vitale pentru bunăstarea emoțională, precum și pentru înțelegerea dragostei lui Dumnezeu. Psalmul 68: 6 spune, „Dumnezeu îi așază pe cei singuri în familii“ (KJV, NLT AB). Adopția creează apartenență și demonstrează dragostea în acțiune. Dumnezeu a ales adopția pentru a demonstra dragostea pe care o poartă omenirii, iar eu cred că acesta este motivul pentru care atât de mulți orfani tânjesc instinctiv după o familie (Gal. 4: 4-5; Ioan 1: 12; Ef. 1: 5). Dumnezeu ne-a făcut așa.

În Rugăciunea Domnească, recităm: „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ“ (Mat. 6: 10, KJV). Isus a spus: „Nu vă voi lăsa orfani“ (Ioan 14: 18). A face voia lui Dumnezeu pe pământ ca în cer înseamnă a urma exemplul Lui. Adoptarea copiilor orfani modelează ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi în cer. Ajutarea altor familii în călătoria lor spre adopție, ajutor dat chiar prin achitarea cheltuielilor cu adopția, modelează ce a făcut Isus pentru noi pe cruce. Sângele Lui a plătit pentru adoptarea noastră în familia lui Dumnezeu.

Famiile creștine care adoptă sunt misionari ce duc Evanghelia și dragostea lui Dumnezeu copiilor orfani printr-un exemplu viu, fapt care înlesnește cu atât mai mult înțelegerea dragostei lui Dumnezeu și a mesajului mântuirii din Galateni 4: 4-5 și Ioan 1: 13 de către copiii pe care îi adoptă. Indiferent dacă privim adopția ca pe o lucrare creștină sau ca pe o cale de a clădi o familie, adopția realizată de către o familie creștină procură un mediu remarcabil în care copilul să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu, oferind solul fertil în care Evanghelia să prindă rădăcini și să înflorească (Mat. 13: 23).

Multe familii sunt dispuse să adopte, iar Romani 10: 15 ne spune că misionarii trebuie trimiși să proclame Evanghelia. Nu putem spune, așadar, că este biblic să însărcinezi, să susții și să trimiți familii creștine ca misionari care să ducă Evanghelia copiilor orfani? (Mat. 10: 10). Ajutarea altor familii să adopte nu este doar un lucru bun de făcut, ci imită exemplul lui Isus de răscumpărare. Și poate fi, literalmente, o chestiune de viață și de moarte pentru mulți copii, care s-ar putea să nu aibă o șansă mai bună de a descoperi cât de mult îi iubește Dumnezeu.

Dumnezeu caută oameni pentru care să poată face imposibilul. Ce păcat că noi plănuim să facem doar lucrurile pe care le putem face de unii singuri!

– A. W. Tozer

De ce să nu-L întrebăm pe Dumnezeu ce vrea să facă prin tine? Prin biserica ta?

Capitolul 1. Reflecții

1. Înțelegerea deplină a dragostei pe care ne-o poartă Tatăl este un factor-cheie pentru a înțelege de ce există un asemenea tânjet în inimile noastre. Dacă ai o copie a DVD-ului *Scrisoarea de dragoste a Tatălui*, acum este un moment potrivit ca să-l vizionezi. Textul integral al *Scrisorii de dragoste a Tatălui* este tipărit în anexa acestui studiu și este disponibil în numeroase limbi pe website-ul <http://www.fathersloveletter.com/>.

2. După ce ai citit sau ascultat *Scrisoarea de dragoste a Tatălui*, asigură-te că citești și discuți Anexa B, „Cum să devii un copil adoptat al lui Dumnezeu.“ Te ajută să așezi un fundament biblic pentru ceea ce discutăm noi?

3. Am auzit câteva vorbe grele în acest capitol. „Dacă Dumnezeu mă iubește, de ce sunt orfan?“ De regulă, nu putem da un răspuns satisfăcător la această întrebare, îndeosebi dacă ea vine din partea unui copil. Poate că nu va fi niciodată verbalizată, însă este manifestă în comportamentul copilului. Acesta este un gând ce trebuie discutat, nu neapărat cu scopul de a găsi răspunsuri.

4. Cum se raportează grija față de orfani și adopția la Marea Trimitere? Ar trebui adopția să facă parte din lucrările unei biserici, sau mai degrabă din atribuțiile guvernului?

5. Discută Ioan 14: 18, Galateni 4: 4-5 și Ioan 1: 12 și modul în care aceste versete se leagă unele de altele.

Capitolul 2. Evanghelia, doctrina și teologia adopției

O rugăciune și un verset la început de studiu

Doamne, Îți mulțumesc pentru că nu m-ai lăsat orfan. Arată-mi care ar trebui să fie răspunsul meu la criza mondială a orfanilor.

„Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.“
– Rom. 11: 29

Să ne începem studiul asigurându-ne că toată lumea înțelege aceste trei cuvinte folosite în mod obișnuit. Cuvântul *doctrină* se referă la învățătură, pe când cuvântul *Evanghelia* înseamnă, pur și simplu, veste bună și, în mod specific, vestea bună că Isus a murit pentru păcatele noastre și a înviat a treia zi. Isus nu doar că a murit pe cruce pentru păcatele noastre și a plătit pentru mântuirea noastră; El a făcut posibil ca noi să devenim copii ai lui Dumnezeu, prin intermediul adopției. Eu folosesc cuvântul *creștin* pentru a descrie orice persoană sau biserică ce crede în și trăiește după învățăturile lui Isus Cristos, așa cum sunt ele descoperite prin viața și moartea Lui, și în Cuvântul Său scris, Biblia. Cum ne numim sau locul unde frecventăm întâlnirile bisericești nu ne face să fim creștini. Ceea ce credem și ceea ce facem ne face să fim creștini (Rom. 10: 9-10). Devenim creștini dacă suntem adoptați în familia lui Cristos (Ioan 1:12).

Biblia spune în Galateni 4: 4-5: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea.“ În Ioan 1: 12, citim: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.“ Pe scurt, Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume ca să ne aranjeze adopția!

Am auzit cu toții predici despre a avea o relație personală cu Isus Cristos, iar adopția este actul ce creează această relație personală. Întrucât este rezultatul răscumpărării, adopția este sinonimă cu mântuirea. Poate că acum poți înțelege de ce Vicarul Mark Stibbe spune că adopția este una dintre cele zece doctrine majore ale Bibliei.⁷ Răstignirea, învierea, răscumpărarea, iertarea, mântuirea, îndreptățirea, nașterea din nou, viața veșnică etc. sunt, toate, componente importante ale mesajului Evangheliei despre dragostea lui Dumnezeu. Toate au ca rezultat uimitoarea binecuvântare din Galateni 4: 5: „ca să căpătăm înfierea.“ Adoptarea noastră în familia lui Dumnezeu este expresia ultimă a iubirii Sale și a fost scopul ultim al vieții lui Isus pe pământ și al morții Sale pe cruce. Pastorul John Piper afirmă acest lucru cu mai multă tărie, susținând că adopția este scopul ultim al întregului univers!⁸ El mai spune: „dacă există o declarație evanghelică centrală, Galateni 4: 4-7 este aceea.“

Cu sângele Său, Isus ne-a răscumpărat din robia Legii ca să facă posibilă adopția noastră. Potrivit lui J. I. Packer, „Adopția este cea mai înaltă binecuvântare a Evangheliei.“⁹ Adopția face tot atât de mult parte din „Evanghelia“ ca oricare altă metaforă folosită pentru a o descrie. Dr. Russel Moore, fost decan al școlii de teologie din cadrul Seminarului Teologic al Baptilștilor din

⁷ Vicarul Mark Stibbe, *From Orphans to Heirs*, 1999, Bible Reading Fellowship (UK), p. 13.

⁸ Pastorul John Piper, video și blog: Bethlehem Baptist Church. Ambele accesate în 2005-2007.

a. <http://www.youtube.com/watch?v=CIKehK1ISFY>

b. <http://www.desiringgod.org/conference-messages/adoption-the-heart-of-the-gospel>

⁹ J. I. Packer, *Knowing God*, 1993, Hodder and Stoughton, p. 232.

Sud, scria: „Adopția are legătură cu întreaga cultură din bisericile noastre, o cultură care vede adopția ca parte a mandatului Marii Trinități și ca pe un semn al Evangheliei însăși.“¹⁰

Potrivit lui Ken Fong, adopția este „o metaforă biblică pentru mântuire, adesea neglijată.“¹¹ Studiul acesta are intenția de a te ajuta să înțelegi și să apreciezi că adopția este parte integrală a Evangheliei și că Evanghelia este incompletă dacă nu izbuteste să includă doctrina adopției. Copiii care sunt adoptați pot să se raporteze nemijlocit la Evanghelia când aceasta le este prezentată în contextul adopției, așa cum este formulată aceasta în Galateni 4: 4-5 și Ioan 1: 12, și amplificată în Romani 3: 23, 6: 23, 8: 15-23 și 10: 9-10.

Dumnezeu a ales adopția ca să-și demonstreze dragostea, iar Romani 8: 15 ne spune că am primit „Duhul înfierii“ care ne face să strigăm către Dumnezeu numindu-L „Ava“ (tradus cel mai fidel prin „Tăticule“ sau „Tati“). În *Easton Bible Dictionary*, *Ava* este un termen de alint folosit de copiii care sunt complet încrezători că sunt prețuiți și adorați de tatăl lor. Din cauza abuzului și al abandonului tatălui lor, mulți orfani se luptă cu o imagine distorsionată a unui Dumnezeu aspru. Isus ne spune: „Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, cu niciun chip nu va intra în ea“ (Marcu 10: 15). Versetul acesta nu se adresează doar orfanilor; ni se adresează tuturor. Dumnezeu vrea ca toți să se raporteze la El așa cum se raportează un copil la tatăl care îl adoră. Adopția le dă copiilor orfani un tată care să-i ajute să-și reclădească încrederea în Dumnezeu ca într-un Tată perfect. Dr. Russel Moore descrie strigătul către *Ava* ca un țipăt fundamental de groază sau panică¹² al unui copil care își cheamă tatăl, pe care îl cunoaște și în care are încredere, pentru că știe că tatălui său este capabil să-l scape din toate primejdiile ce îl amenință și îl îngrozesc.

Adopția și răscumpărarea

În Romani 8: 23 și Galateni 4: 5, cuvintele *a răscumpăra* și *răscumpărare* sunt legate direct de adopție. De fapt, ele sunt inseparabile. Pe scurt, răscumpărarea lui Dumnezeu are ca rezultat înfierea noastră.

Romani 8: 23 spune: „Și nu numai ea [creația], dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.“ Isus a promis că nu ne va lăsa orfani, în Ioan 14: 18. De asemenea, în Ioan 14: 2-3, El ne mai spune: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.“ Dragostea, angajamentul, permanența, securitatea, relația personală, față în față, și înfierea sunt, toate, sentimente, asigurări și promisiuni cuprinse în aceste versete. Acestea sunt câteva din multele căi prin care Isus ne comunică dragostea Lui, toate în contextul adopției.

Este interesant să ne gândim la o paralelă pe care o găsim în cultura noastră. Atunci când o familie adoptă un copil, sunt multe chestiuni legale de rezolvat, în termeni de documente și înfățișări la tribunal. Acesta este momentul când are loc răscumpărarea copilului din orfelinat, la modul propriu-zis. Adesea, familia are nevoie să adauge o cameră la locuința lor pentru a-l putea primi pe noul copil. În cele mai multe cazuri, copilul mai stă la orfelinat, chiar dacă totul s-a finalizat. Familia mai are de călătorit, fizic, până la orfelinat ca să-și scoată de acolo (răscumpere) copilul. Aceasta este ziua după care a tânjit acel copil orfan! Pentru noi, creștini

¹⁰ Dr. Russel D. Moore, *Adopted for Life*, 2009, Crossway Books, p. 19.

¹¹ Ken Fong, *Secure in God's Embrace*, 2003, Intervarsity Press, p. 16.

¹² Dr. Russel D. Moore, „Abba Changes Everything“, iulie 2010, *Christianity Today*, p. 20. De asemenea la: <http://www.ctlibrary.com/ct/2010/july/10.18.html>.

fiind, aceasta este ziua când înfierea noastră s-a finalizat, ziua în care părăsim acest pământ ca să mergem acasă – ca să ne alăturăm familiei noastre permanente, unde Îl vom întâlni pe Dumnezeu, Ava al nostru, față în față.

Examinând fiecare apariție a cuvântului *a răscumpăra* sau *răscumpărare* din Biblie, cuvântul original în greacă sau ebraică înseamnă „a elibera sau a scăpa de pierdere prin plata unei răscumpărări.“ *A răscumpăra* înseamnă a plăti tot ceea ce datorează cineva pentru a cumpăra înapoi obiectul pierdut, furat sau vândut cu forța. Răscumpărarea, în contextul biblic, înseamnă a restaura o persoană la statutul ei inițial și la poziția ei inițială într-o familie. Dumnezeu ne restaurează în familia Lui prin înfiere și ne dă un nume, un simț al apartenenței și drepturi depline ca moștenitori. Adopția legală a unui copil orfan este un model pământesc care imită în totul planul lui Dumnezeu de răscumpărare și înfiere spirituală.

Rubedenia cu drept de răscumpărare

Haideți să ne uităm la câteva exemple biblice de răscumpărare. Levitic 25: 25 explică despre rubedenia cu drept de răscumpărare care a redat pământul proprietarului lui de drept. Cuvântul ebraic pentru *a răscumpăra* include în definiție și sensul de „a acționa ca rubedenie cu drept de răscumpărare“ (o rudă apropiată). Conceptul unei rubedenii cu drept de răscumpărare ne oferă o înțelegere profundă a răscumpărării și înfierii noastre de către Tatăl nostru ceresc. Isus este ruda noastră cea mai apropiată cu drept de răscumpărare asupra noastră.

În cartea Rut, Naomi și Rut erau amândouă văduve fără copii, deci fără vreo moștenire. Neavând fii, lui Naomi i se cerea prin lege să vândă pământul deținut de soțul ei defunct, iar Rut, neavând soț, nu putea moșteni nicio bucată din el. Boaz a devenit ruda cea mai apropiată cu drept de răscumpărare și a redat pământul în posesia familiei soțului mort al lui Naomi. Pentru a se achita în întregime de datoria de a răscumpăra pământul, Boaz a trebuit și să o ia pe Rut de nevastă, deoarece, fiind nora lui Naomi, Rut era acum rudă cu Boaz. Biblia subliniază faptul că Boaz a fost nespus de încântat de această cerință de a se căsători cu o tânără frumoasă. Acest act de răscumpărare le întorceau pe Naomi și pe Rut la statutul de care se bucuraseră inițial în familie, lui Naomi făcându-i parte de dreptatea cuvenită, iar lui Rut oferindu-i un fiu cu drepturi depline de moștenitor asupra pământului soțului defunct al lui Naomi. Ca urmare a acestei răscumpărări și moșteniri, atât Rut, cât și fiul ei, Obed, au devenit strămoșii regelui David și ai lui Isus! Dreptul de moștenitor este incredibil de important pentru Dumnezeu și este în egală măsură un aspect important al faptului de a fi membru într-o familie, creând sentimentul apartenenței. Adopția legală transmite acest drept deplin de moștenitor asupra unui copil care a crescut orfan.

Cartea Rut este o imagine frumoasă a planului lui Dumnezeu de răscumpărare și de adopție, redând o văduvă și o orfană familiei lor inițiale. Acesta este un exemplu a ceea ce a făcut Isus pentru noi, plătind pentru răscumpărarea noastră ca să fim redați familiei lui Dumnezeu și restaurați ca moștenitori ai Săi (Rom. 8: 14-17).

Toți suntem născuți în păcat, despărțiți de Dumnezeu, *copii nelegitimi, și nu fii* (Evr. 12: 8). Suntem orfani spirituali, însă Isus este rubedenia noastră cu drept de răscumpărare, care se oferă să ne restaureze la statutul nostru original de copii ai lui Dumnezeu și care deja a plătit datoria păcatului pe care o aveam. Am aflat deja din Romani 8: 23 și Galateni 4: 4-5 că răscumpărarea are ca rezultat înfierea. Cuvintele *a răscumpăra* sau *răscumpărare* apar de mai bine de patru sute de ori în Biblie, indicând că adopția este o doctrină importantă, întrețesută în întreaga Biblie.

Lucrul acesta nu lasă urmă de îndoială asupra faptului că toți copiii aparțin unei familii și ne dă un model evlavios pe care să-l urmăm.

Teologia cuvântului *adopție*

Fără teologie, adopția este ceva mai mult decât caritate. Fără misiune, este doar servicii sociale. Adopția spune ceva ce niciun alt cuvânt nu poate spune despre Evanghelie și despre dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu! *Mântuire* și *răscumpărare* sunt cuvinte ce implică și un „din“ ceva (vezi Anexa C). Suntem mântuiți *de* păcat și salvați din *osândă*, dar aceste cuvinte de unele singure nu transmit conceptul de a fi salvat sau răscumpărat *înspre* ceva sau cineva. De aceea, Evanghelia este incompletă dacă nu include conceptul de „înspre“, atât de frumos comunicat prin cuvântul *adopție*. Suntem adoptați într-o familie, în familia lui Dumnezeu! Adopția are ca rezultat o relație personală, dedicată și permanentă cu Însuși Dumnezeu!

Mântuirea este un dar minunat, primit fără plată de la Dumnezeu, dar în lipsa unei relații, nu există un sentiment al apartenenței, iar apartenența este una dintre cele mai profunde nevoi ale omului. Într-o relație, ne bucurăm mult mai mult decât să știm *despre* Dumnezeu; putem, în fapt, să-L *cunoaștem pe* Dumnezeu. Cuvântul ebraic original pentru *a cunoaște* implică nivelul cel mai profund de intimitate. Dumnezeu ne-a creat pentru intimitatea cu El și ne-a îngăduit să întrezărim această intimitate în relația de căsătorie. Nu este o coincidență că expresia *mireasa lui Cristos* este folosită pentru a-i descrie pe aceia ce Îl *cunosc*, cu adevărat, pe Dumnezeu. Scopul este o relația intimă cu Creatorul universului, pe care o vedem și în cuvintele *căsătorie* și *adopție*.

Alegem pe cineva cu care să ne căsătorim pentru că am învățat dintr-o experiență fericită că deja posedă atribute și calități care sunt dezirabile, valoroase și foarte atractive pentru noi. Suntem încrezători că vom câștiga mult dintr-o relație intimă cu acea persoană, iar acestea sunt lucrurile care ne fac să creștem într-o relație plină de iubire, în care ne simțim în largul nostru și în siguranță. Cuvintele grecești care descriu felul acesta de relație de dragoste sunt *storge* și *eros*, „dragoste familială“ și „dragoste erotică“. Amândouă aceste cuvinte implică beneficii mutuale pentru cei care iubesc și gratificarea reciprocă a naturii noastre egoiste.

Pe lângă crearea unui cadru legal pentru relație, căsătoria este recunoscută de drept a fi atât de sacră încât ceremonia de nuntă are loc de regulă într-o biserică și se pronunță a fi binecuvântată de Dumnezeu. De asemenea, ea este binecuvântată de către congregație și celebrată de un grup larg de prieteni și rude.

Adopția, însă, este foarte diferită și trece dincolo de alegerea cuiva pentru toate beneficiile pe care ne așteptăm să le primim de la o persoană pe care deja o cunoștem și o iubesc. Adopția implică, cel mai adesea, o decizie conștientă de a alege un copil care ar putea să nu aibă nimic sau puțin de oferit. Poate că acesta va fi neajutorat și nu se va pricepe la nimic, dar oamenii continuă să se dedice de bună voie și să facă acest mare sacrificiu de a-l adopta și de a-l iubi, în ciuda tuturor necunoscutelor. Doar cuvântul grecesc *agape* poate fi folosit pentru a descrie acest fel de iubire proactivă și jertfitoare, demonstrată adesea prin adopție! Adopția ne oferă cea mai puternică imagine verbală pentru a descrie dragostea agape pe care Dumnezeu o poartă omenirii și incredibilul sacrificiu pe care Isus l-a făcut ca să plătească pentru înfierea *noastră*! Fără conceptul iubirii agape demonstrat în adopție, Evangheliei îi lipsește bogăția deplină pe care o merită. Adopția este, cu adevărat, cea mai bogată metaforă pe care am putea-o folosi pentru a descrie Evanghelia.

Este o tragedie faptul că rareori facem ceva mai mult pentru adopție decât procesul legal. Procedând așa, continuăm să neglijăm adâncă binecuvântare spirituală pe care o reprezintă

adopția fizică și eșuăm să celebrăm dragostea agape demonstrată prin ea. Tragedia continuă când nu atribuim adopției aceeași sacralitate pe care o atribuim căsătoriei. Este greu să ne închipuim o nuntă creștină fără o slujbă bisericească, urmată de o primire plină de sărbătoare și veselie. Dar aproape niciodată nu facem asta în cazul adopțiilor! Să ne mai mirăm, atunci, că mulți dintre copiii care au fost adoptați se rușinează când sunt numiți copii adoptați? De ce ne este atât de rușine să sărbătorim acest lucru? Romani 8: 19 descrie ospățul de la victoria finală, când Isus Își prezintă frații și surorile adoptate în fața întregii creații. Ar trebuie să fim tot atât de mândri de propria noastră adopție și de copiii pe care îi adoptăm. În lipsa acestei înțelegeri teologice, cum putem să ne așteptăm de la copii să fie mândri că au fost adoptați?

Adopția în cultura grecească, romană și ebraică

Galateni 4: 4 începe cu „împlinirea vremii“. Asta înseamnă că Dumnezeu a ales un timp specific din povestea Lui (istoria) ca să-Și descopere dragostea irevocabilă, infinită și necondiționată pentru noi, în viața și moartea Fiului Său, Isus Cristos, și să ne dezvăluie planul pe care îl are pentru noi, de a deveni copiii Săi prin intermediul înfierii. Împlinirea vremurilor înseamnă, printre altele, momentul precis ales de Dumnezeu, care i-a așezat pe Isus și pe Pavel în cultura romană, pentru ca omenirea să priceapă pe deplin scrierile lui Pavel despre adopție în contextul legii, culturii și practicii romane.

Pavel era avocat, cetățean roman și fariseu, avea o educație înaltă și era versat în cultura și legea grecească și ebraică. Când scrie despre adopție în Biblie, Pavel o face în contextul culturii romane existente.¹³ De ce? Deși adopția era practică în cultura grecească, dacă acel copil nu era pe placul familiei, putea fi dezmoștenit oricând până la vârsta de optsprezece ani. Nu exista siguranță permanentă în adopțiile grecești. În legea evreiască, adopția nici măcar nu exista și era considerată nenecesară și, ca atare, necunoscută în Israel. „Sămânța“ sau legătura de sânge era de o importanță vitală. Conceptul de a adopta pe cineva care nu era din sămânța propriei familii le era oarecum străin.¹⁴ Întrucât Biblia vorbește atât de mult și atât de vehement despre îngrijirea văduvelor și a orfanilor, aceasta ne sugerează că, de-a lungul istoriei, oamenii, în general, nu au izbutit să le arate grija pe care Dumnezeu dorește să le-o arătăm. Legea romană era concepută astfel încât să protejeze și să aibă grijă de orfani, demonstrând cel mai fidel implicațiile doctrinei biblice a alegerii, justificării și sfințirii.¹⁵

Cultura romană ne oferă un exemplu viu al relației pe care ne-o oferă Tăticul nostru. Metafora numită „adopție“ descrie cum Isus și-a vărsat sângele pe cruce ca să plătească toată datoria păcatului nostru, făcând astfel posibil să devenim copiii lui Dumnezeu. În legea romană, adopția era finală și irevocabilă. Un tată putea să-și dezmoștenească fiul biologic, dar nu putea să dezmoștenească legal un copil adoptat. Pavel folosește metafora adopției pentru a descrie dragostea imensă pe care ne-o poartă Dumnezeu. Asemenea unui orfan, Dumnezeu ne-a ridicat din starea noastră lipsită și ne-a făcut membri cu drepturi depline în familia Lui împărătească. Așadar, în contextul culturii romane a ales Dumnezeu să ne descopere planul Său de adopție și acesta reprezintă un segment al conceptului de „împlinirea vremurilor“. Acest aspect irevocabil al legii romane este o metaforă puternică ce comunică natura dragostei neabătute a lui Dumnezeu pentru copiii pe care i-a adoptat. Când un cetățean roman adopta un copil, i se cerea să achite

¹³ Francis Lyall, „Legal Metaphors in the Epistles“, *Slaves, Citizens, Sons*, 1984, Zondervan Publishing House, pp. 86-88.

¹⁴ Ibid., pp. 70-71.

¹⁵ Ibid., p. 88, paragraful 2.

toate datoriile legate de acel copil.¹⁶ Dumnezeu a răscumpărat pe Israel din Egipt. Isus ne-a răscumpărat pe noi din datoria păcatului, iar acesta este modelul de urmat în răscumpărarea orfanilor, ajutând la achitarea costurilor legate de adopția lor. Fie că adoptăm noi înșine un copil sau ajutăm pe altcineva să adopte, suntem precum ruda cu drept de răscumpărare ce redă un orfan unei familii, oferindu-i ceea ce îi lipsește acestuia cu disperare. Pentru noi este o binecuvântare nemăsurată, iar lui Dumnezeu îi produce o plăcere imensă.

Adopția este o imagine frumoasă a modului în care am fost aleși și iubiți de Dumnezeu încă dinainte de întemeierea lumii, precum și a felului în care El ne-a căutat pe când noi nu Îl căutam: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.“ (Ef. 1: 4-5). Asta ne asigură că adopția nu este a doua alegere a lui Dumnezeu și că fiii și fiicele adoptate de El nu sunt de mâna a doua. Adopția noastră în familia lui Dumnezeu este irevocabilă, iar acest lucru ne dă un uimitor sentiment de siguranță eternă (Rom. 11: 29).

Potrivit Coloseni 1: 13-23,

El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel Întâi Născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină; negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărui fapturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Ce har măreț! Toată istoria lumii poate fi intitulată, pe drept cuvânt, „povestea Lui“, pentru că este istoria a ceea ce a făcut Dumnezeu prin Fiul Său Isus Cristos pentru ca noi să putem fi adoptați ca fii ai Săi.

Lecții de la copii

La doar trei luni după sosirea noastră în Filipine, am avut parte de un incident care mi-a zguduit înțelegerea tradițională pe care o aveam asupra lucrării cu orfanii. Am rămas profund tulburat, în căutare de răspunsuri la întrebări pe care nici nu știam să le pun. Atunci am început să mă întreb: „Ce este greșit la această imagine?“

Misiunea avea obiceiul să închidă orfelinatul de Crăciun, pentru a da fiecărui copil posibilitatea de a petrece două săptămâni cu o familie, într-un cămin real. N-am putut înțelege

¹⁶ Ibid., pp. 83 și 85.

reacția unei fetițe de opt ani când a sosit timpul să o duc înapoi la orfelinat. Începuse să se lege de familia care o găzduise, iar aceștia mi-au spus că ar fi vrut să o adopte, dar că nu-și permiteau să plătească taxele legale. „Nu putem, pur și simplu, să o ținem?” m-au întrebat ei. Îmi aduc aminte că mi-a trecut prin gând atunci, *N-ar fi drăguț dacă aș putea să le plătesc cheltuielile ca să fac posibilă această adopție? Ar fi și mai bine dacă ar exista o lucrare care să ajute familiile ce vor să adopte.* Și soțul, și soția erau în lacrimi; fata însăși plângea și nu voia nici în ruptul capului să se întoarcă la orfelinat.

I-am explicat că putea să se întoarcă și să viziteze familia aceea sau să primească vizitele lor la orfelinat, dar pentru ea nu era destul. Deși nu i-am vorbit aspru și nici n-am forțat-o fizic, pesemne că a resimțit faptul că am dus-o înapoi la orfelinat ca pe o pedeapsă capitală. Acea întreprindere scurtă a visului ei de a avea o familie iubitoare îi fusese smulsă. Inima ei era frântă și visul ei se destrămasese. Noi îi frânsesem duhul, iar deznădejdea ei s-a prefăcut în mânie.

Înainte să întâlnească această familie, avea un comportament decent și era rezonabil de mulțumită, dar acum începuse să plece pe furie din orfelinat și să umble după băieții din sat. Comportamentul ei a ajuns atât de greu de stăpânit încât îngrijitorii nu au mai putut face față și directorul orfelinatului a fost nevoit, în cele din urmă, să o transfere în altă parte. Habar n-am ce s-a ales de fata asta care s-a pierdut în uitare. Amintirea ei îmi arde inima și va ține aprinsă cât timp voi trăi pasiunea pe care o am pentru lucrarea cu adopțiile. M-a zdruncinat până în miezul ființei și m-a „ruinat”, după cum se exprimă Kay Warren. Pur și simplu, nu puteam înțelege ce era greșit în imaginea aceasta. Dar știam că ceva era îngrozitor de greșit. Din acea zi fatidică de ianuarie, din anul 1997, am pledat pentru o lucrare a adopțiilor în fiecare biserică evanghelică din lume.

Eram așa un novice în lucrarea cu orfanii pe vremea aceea, încât conceputul de plasament familial nici nu mi-a trecut prin minte. Cu o investiție foarte neînsemnată, familia aceasta ar fi putut-o lua în plasament pe fetița aceea, iar noi am fi putut strânge banii necesari pentru adopția ei. Cu atât mai tragic este faptul că personalul orfelinatului nu a fost pregătit să ofere familiei aceleia opțiunea plasamentului familial. Niciunul dintre noi n-a înțeles urgența pe care acea fetiță încerca, cu atâta disperare, să ne-o comunice.

Capitolul 2. Reflecții

1. Să fii adoptat de Dumnezeu universului este cea mai mare binecuvântare pe care ar putea-o primi vreodată cineva. Iată câteva paralelisme interesante între adopția spirituală și adopția legală a copiilor orfani.

- Adopția este irevocabilă. (Rom. 11: 29).
- Copiii adoptați nu pot fi dezmoșteniți (Evr. 13: 5; Deut. 31: 6, 8).
- Poate Tatăl nostru ceresc să ne dezmoștenească?
- Dar tatăl nostru pământesc?

2. Copilul adoptat primește un nou nume de familie. În plan spiritual, suntem în familia lui Dumnezeu și numele nostru de familie este „creștin”. Mulți copii adoptați primesc și un prenume în plus, pe lângă noul nume de familie. Apocalipsa 3: 12 ne spune că primim și noi un nume nou, ceresc. De ce este atât de important să ne legăm de familia noastră cu un prenume nou?

3. Citește Apocalipsa 3: 5 și 2 Corinteni 5: 17. În mod tradițional, un copil care este adoptat de către o familie își lasă toate hainele vechi la orfelinat sau în casa în care a fost în plasament.

Copilului i se dau haine noi din partea familiei ce îl adoptă. Unii copii orfani așteaptă cu nerăbdare să-și scoată „hainele de orfan“ și să îmbrace veșmintele noi, care îi identifică alături de noua lor familie. Poți stabili niște paralelisme între această tradiție și Apocalipsa 3: 5 și 2 Corinteni 5: 17?

4. Există un preț de plătit. Sângele vărsat de Isus a fost o expresie scumpă de iubire (Ioan 3: 16; Rom. 8: 32). Nu doar că există un preț de plătit, dar Isus a fost dispus să-l plătească, oricare ar fi fost el. Pe El L-a costat totul – fiecare zi a vieții Sale pământești. S-ar putea aplica această idee adoptării unui copil într-o familie pământească?

5. Cele mai multe familii adoptive înțeleg, într-o măsură sau alta, această egalitate de drepturi între copiii lor biologici și cei ce s-au alăturat familiei lor prin adopție, chiar dacă nu o pot explica în termeni biblici. Fără îndoială că Dumnezeu le-a cunoscut inima plină de tandrețe pentru copii și le-a dat o înțelegere și un discernământ divin asupra adopției. Comentează asupra acestui lucru, dar ai răbdare dacă nu ești încă pe deplin echipat ca să-ți împărtășești gândurile cu alții sau dacă nu înțelegi încă pe deplin conceptul.

Capitolul 3. Familia lui Dumnezeu și moștenirea noastră divină

O rugăciune și un verset la început de studiu

Ava Tată! Îți mulțumesc pentru că mi-ai îngăduit să devin copilul Tău preaiubit. Fă ca această cunoaștere să mă inspire și dragostea Ta să mă umple până la refuz, ca să pot avea o contribuție în transmiterea darului adopției Tale nenumăraților orfani ce nu Te cunosc încă.

Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele...

– Rom. 9: 4

Știm de acum ce înseamnă să fim adoptați în familia lui Dumnezeu. În clipa în care suntem adoptați, devenim și fii ai lui Avraam. „Și acum, când aparțineți lui Cristos, sunteți adevărații copii ai lui Avraam. Sunteți moștenitorii lui și acum toate promisiunile date de Dumnezeu lui vă aparțin vouă“ (Gal. 3: 29, NLT).

Aceasta este o mare mângâiere pentru noi toți, dar îndeosebi pentru aceia care nu și-au cunoscut niciodată tatăl pământesc sau al căror tată nu a fost iubitor și bun. Adopția este moștenirea noastră spirituală, dar cum rămâne cu adopțiile pământești? Într-adevăr, există câteva exemple uluitoare în Biblie. Poate că ești familiar cu istorioarele și cu personajele, dar ele sunt rareori discutate în contextul adopției. Uitându-ne la povestirile acestea, vei vedea că Dumnezeu a ales să schimbe lumea și să împlinească profeții folosindu-se de oameni ce au fost adoptați.

Moise a fost adoptat

Povestea adopției lui Moise ilustrează o formă de „salvare“ pentru națiunea lui Israel și servește drept o paralelă vie cu planul lui Dumnezeu de răscumpărare prin adopție, pe care ni l-a dezvăluit prin viața și moartea Fiului Său, Isus. Prin decretul lui Faraon, toți copiii de parte bărbătească ai sclavilor evrei din Egipt erau condamnați la moarte, însă viața lui Moise a fost răscumpărată (salvată) în mod supranatural când acesta a fost luat și crescut în casa fiicei lui Faraon.

Pe Moise adopția l-a pregătit pentru o viață remarcabilă. Crescând în casa lui Faraon, era foarte familiar cu – și deloc intimidat de – puterea aferentă poziției lui Faraon. Când Dumnezeu l-a trimis să-i ceară acestuia să lase pe poporul Său să plece, Moise era echipat cum se cuvenea pentru o confruntare deschisă cu Faraon. Citește Exodul 6: 28- 7: 7. La vârsta de patruzeci de ani, când a ucis un egiptean pentru că bătea un israelit, Moise a fost forțat să fugă ca să-și scape viața și să stea patruzeci de ani în pustie. Dumnezeu S-a folosit de timpul acesta ca să-l pregătească pentru misiunea sa viitoare de a conduce Israelul afară din Egipt, prin Marea Roșie, în aceeași pustie în care avea să mai petreacă, până la urmă, alți patruzeci de ani, înainte să ajungă în Țara Promisă. Era aceeași pustie în care Moise Îl întâlnise pentru prima dată pe Dumnezeu, într-un rug aprins, pe Muntele Sinai. După ce a condus Israelul afară din Egipt, Moise L-a întâlnit din nou pe Dumnezeu pe același munte, primind Cele Zece Porunci.

Învățații Bibliei spun că Moise este un „tip“ de Mesia, deoarece, asemenea lui Isus, când s-a făcut mare, a ajuns să fie un instrument al salvării lui Dumnezeu pentru Israel. Povestea adopției lui Moise avea să ajute Israelul să-L recunoască pe Mesia când Acesta avea să vină, și la aceasta s-a referit Moise când a profețit despre Mesia, în Deuteronom 18: 15-18:

„Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el! Astfel, el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului Dumnezeului tău la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: ‘Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu și să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.’ Atunci, Domnul mi-a zis: ‘Ce au zis ei este bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.’“

Este interesant să observăm că Moise nu și-a pierdut identitatea familiei biologice. Citește Exodul 2: 5-10. Dumnezeu a aranjat lucrurile astfel încât mama biologică a lui Moise să devină slujnica fiicei lui Faraon pentru a-și putea alăpta propriul fiu. Nu după multă vreme după fuga lui Moise din Egipt, Dumnezeu l-a trimis pe fratele său, Aaron, să-l caute în pustie. După plecarea din Egipt, Moise, Aaron și sora lor, Miriam, și-au trăit restul vieții împreună.

Estera a fost adoptată

Ia-ți câteva minute să citești cartea Estera. Chiar trebuie să privești povestea Esterei în lumina acestui studiu. Înainte ca Estera să ajungă regina Persiei, părinții ei muriseră, iar versetul 2: 7 ne spune că verișorul ei, Mardoheu, a crescut-o ca pe propria fiică. Ca și Moise, când a crescut, acest copil al adopției a ajuns să fie instrumentul salvării pentru întreaga națiune a Israelului. Dumnezeu vrea cu adevărat să înțelegem că oamenii adoptați joacă roluri principale în planul Său de mântuire. Ei nu sunt niște cetățeni de mâna a doua.

Biblia ne spune că atât Moise, cât și Estera au fost tratați ca membri deplin ai familiei. Amândoi au fost aleși, nu pentru ceva ce au făcut ei, și s-au trezit în familii împărătești, dispunând de putere și influență și ajungând să fie instrumentele salvării lui Dumnezeu. Eu cred că Dumnezeu a vrut să înțelegem aceste istorioare ca pe niște pilde ale propriei noastre adopții în familia Sa împărătească, ca să putem înțelege planul Său pentru noi de a deveni, la rândul nostru, instrumente ale salvării pentru oamenii din lumea noastră, azi.

Dumnezeu a așezat în inimile noastre un sentiment puternic al moștenirii familiale. Suntem făcuți după Chipul Său și avem o dorință naturală de a aparține nu doar unei familii pământești, ci și familiei lui Dumnezeu. Acest tânjet lasă un gol în miezul ființei fiecărui copil orfan, iar golul acesta este umplut atât de frumos prin adopție. Nu este minunat să știm că, indiferent care ar fi împrejurările familiei noastre aici pe pământ, avem o moștenire neprețuită pe care o putem revendica? Toate promisiunile pe care Dumnezeu i le-a dat lui Avraam ne aparțin și nouă, dar încă și mai mult de atât. Ne smerește faptul că la intrarea noastră în cer, vom împărți în mod egal cu Isus toate binecuvântările Împărăției lui Dumnezeu. Romani 8: 17 spune: „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.“ Toate acestea pentru că suntem copiii lui Dumnezeu!

Isus, fiul lui Iosif, fiul lui David, fiul lui Avraam

În numeroase versete, Isus este numit fiul lui David. Unii afirmă că acest lucru implică faptul că Isus a fost adoptat de Iosif. În Isaia 7: 14, este profețit că Mesia se va naște dintr-o fecioară. Iosif știa că el nu era tatăl biologic al lui Isus și, adoptându-l, îi dădea dreptul legal de a fi numit fiul lui David (Mat. 1: 19). Iosif l-a crescut pe Isus ca pe propriul fiu și ceilalți copii din familia lui sunt numiți în Biblie frații și surorile lui Isus.

Unii cred că și Maria era o descendentă a regelui David, dar chiar dacă ar fi fost, în cultura evreiască, descendența familială era transmisă de la tată la fiu¹⁷ și obârșia și descendența lui Isus din Avraam, prin regele David, este trasată în mod clar prin Iosif (Mat. 1: 1-17; Luca 3: 23-31).

Isaia, Ieremia și David știau că Mesia avea să fie numit „fiul lui David“, după cum reiese din următoarele versete: Psalmul 132: 11-18, Isaia 9: 6-7, Isaia 11: 1-5 și Ieremia 23: 5-6. Oamenii din vremea lui Isus știau și ei că Mesia avea să fie numit „fiul lui David“. Găsim lucrul acesta în Matei 1: 1, 12-23, 21-9, și 22: 42-45, precum și în Luca 1: 31-32. Genealogia lui Isus trasează o linie clară a descendenței, care, în opinia unora, putea fi completă doar dacă Isus era recunoscut a fi fiul adoptat legal de către Iosif.

Biblia indică că Isus era considerat un membru legal al familiei. Oricum am defini-o, relația lui Isus cu Iosif și cu regele David ne oferă o imagine a adopției ce conferă celui adoptat drepturi depline în ceea ce privește obârșia și moștenirea. Acestea sunt beneficiile pe care le primim și noi ca și copiii ai lui Dumnezeu.

Beth Moore a formulat foarte nimerit acest lucru într-unul din studiile sale biblice, cu mulți ani în urmă: „Descendența împărătească a lui Cristos avea să vină prin tatăl Său adoptiv (Iosif). N-ar trebui să fim surprinși de semnificația profundă pe care Dumnezeu o dă adopției. Dumnezeu Tatăl I-a îngăduit Fiului Său să fie adoptat într-o familie de pe pământ pentru ca noi să putem fi adoptați în familia Sa cerească.“¹⁸

Lecții de la copii

Într-o zi, pe când vizitam un alt orfelinat, am întâlnit o fată care se născuse cu paralizie cerebrală și suferea de o pierdere gravă a auzului. Era foarte prietenoasă, cu zâmbetul la îndemână și părea a se simți cu totul în largul ei cu mine. Am fost atras numaidecât spre ea și ne-am împrietenit repede. I-am cerut voie să o fotografiez și să folosesc povestea ei pentru a strânge fonduri pentru achiziționarea unui aparat auditiv și pentru achitarea testelor medicale necesare în acest scop. Când m-am dus eu să-mi iau aparatul de filmat, unul din membrii personalului orfelinatului i-a explicat fetei prin semne ce urma să se întâmple.

De îndată ce mi-am pregătit aparatul de fotografiat și fără să aștepte vreo instrucțiune din partea mea, ea a început să pozeze ca un model profesionist, ceea ce a avut ca rezultat o serie de poze foarte frumoase. Deja mă îndrăgosteam de ea și nu mă puteam abține să nu mă întreb cum se făcea că stătea în orfelinatul acela de zece ani. Cine n-ar vrea să adopte o fată atât de dulce și prietenoasă? Îmi amintesc că m-am gândit, *Aș putea să adopt o fată ca ea*, dar am început să mă mâhnesc în sinea mea, știind că erau atât de multe fete asemenea ei, tot atât de adorabile, și m-am simțit copleșit de toată situația. Nici măcar nu mi-am dat seama când mi-a spus „Te iubesc“ în limbajul semnelor și au trecut multe luni până când cineva mi-a arătat asta într-una din fotografii. Ochii mi s-au umplut instantaneu de lacrimi de bucurie, dar m-am întristat că nu observasem și nu răspusesem adecvat iubirii ei.

Au trecut mai multe luni până când am putut să mă întorc la orfelinat cu fondurile pentru aparatul ei auditiv și ardeam de nerăbdare să o văd din nou pe dulceața aceasta de fată și să răspund, în sfârșit, așa cum se cuvenea expresiei ei de iubire. Abia așteptam să o iau în brațe și să o țin cât avea să mă lase ea, dar am fost luat cu totul pe nepregătite de ceea ce s-a întâmplat. În clipa în care a dat cu ochii de mine, s-a încruntat, cu vădită nemulțumire, și s-a îndepărtat. M-am gândit că poate mă uitase, așa că am fugit după ea și m-am aplecat să o iau în brațe, dar ea s-a

¹⁷ Ibid., p. 76.

¹⁸ Beth Moore, *Jesus the One and Only*, 2000, Life Way Press, p. 15.

opus și a fugit. Am mai făcut o încercare, dar se vedea limpede că nu voia să aibă nimic de-a face cu mine, iar când i-am cerut unuia dintre membrii personalului să mă ajute să reiau legătura cu ea, mi s-a spus că fata nu voia să mă vadă și să nu mai forțez situația. Inima îmi era frântă, dar când, după puțin timp, am înțeles ce se petrecuse, m-a cuprins un sentiment de greață.

În cursul ședinței foto, o făcusem să se simtă ca o prințesă. Deși nu făcusem nimic deosebit, îi ofeream un moment extraordinar de atenție. Deodată, mi-am amintit că îmi spusese prin semne „Te iubesc“ și Dumnezeu mi-a arătat în clipa aceea că atenția mea a fost tot ce a fost nevoie ca această fată să primească un licăr de speranță că eu aș putea fi, în sfârșit, cel ce o va adopta. Deja mă înștiința că ea era dispusă și dornică și îmi confirma prin semne că mă iubea, dar eu am fost prea naiv ca să mă prind. Nu am înțeles cât de intens mă curta. În schimb, eu m-am făcut nevăzut, pur și simplu, din viața ei, i-am năruit speranțele și i-am făcut cioburi inima ei vulnerabilă. O jignisem atât de grav încât nici nu era de mirare că nu voia să mă mai vadă.

Sunt convins că am făcut-o pe fata aceasta să se poticnească și înțeleg acum de ce atât de mulți alți orfani cu care am lucrat au manifestat un comportament similar când am încercat să le arăt iubirea mea. Toți purtau aceeași întrebare nerostită și rămasă fără răspuns în inimile lor: „Dacă mă iubești, de ce nu mă adopți?“ Interacțiunea mea cu fata aceasta avusese rezultatul opus celui scontat.

Experiențe precum aceasta mi-au întetit pasiunea de a face tot ceea ce se cere pentru a ajuta oamenii să înțeleagă cât este de greu pentru un copil să se simtă iubit și dorit și cât de fragile și vulnerabile îi sunt emoțiile, fie că se află pe stradă sau într-un orfelinat.

Capitolul 3. Reflecții

1. Dumnezeu a ales să ne pregătească pentru adopție și să pregătească scena pentru venirea lui Mesia prin exemplele remarcabile ale lui Moise și Estera și până la Isus. Este atâta dragoste întrețesută în aceste exemple încât este cu neputință să o absorbim pe toată! Cei mai mulți dintre noi nu ne-am uitat niciodată la adopție prin aceste lentile. Luați-vă timp să discutați și apoi notați-vă gândurile și rugăciunile.

2. Comentează asupra imaginii pe care o ai acum în minte cu privire la adopția ta spirituală, în contrast cu felul în care este privită adopția în cultura noastră.

3. Ai știut că săpăturile genealogice sunt unul dintre hobby-urile cele mai populare în America? Te miră acest lucru, având în vedere moștenirea și nevoile noastre cele mai profunde? Să reflectăm asupra acestui hobby din ce în ce mai la modă.

4. Poți vedea că există un inamic care nu doar că nu vrea să se realizeze adopții pe pământ, dar ar vrea și să nu înțelegem cu adevărat semnificația profundă a adopției noastre cerești și a moștenirii noastre divine? Discutați gândurile pe care le aveți pe marginea acestui subiect.

5. Până acum ai găsit câteva paralelisme uimitoare legate de adopție. Poate că este timpul să reflectezi asupra noilor tale descoperiri.

Capitolul 4.

Porunci, instrucțiuni, promisiuni, binecuvântări și avertismente

O rugăciune și un verset la începutul studiului

Deranjează-mă din mulțumirea mea de sine, o, Dumnezeule. Arde în inima mea poruncile Tale și fă ca ele să mă provoace la acțiune. La sfârșitul zilei, adu-mi aminte să-Ți mulțumesc pentru acest privilegiu divin.

„Doamne, Tu cunoști nădejtile celui neajutorat. Sigur Tu le vei asculta strigătele și îi vei mângâia. Tu le vei face dreptate orfanilor și celor oprimați, pentru ca oamenii să nu-i mai înspăimânte.“

– Ps. 10: 17-18, NLT

Lui Dumnezeu Îi face mare plăcere să folosească oameni obișnuiți pentru împlinirea planurilor Sale și pentru realizarea multora din promisiunile Lui. Aceștia sunt slujitori supuși, echipați cu cunoașterea Cuvântului și vocii Sale, și care știu ce Îi face plăcere. Lui Dumnezeu îi place să-i binecuvânteze din belșug pe copiii Săi credincioși care se roagă, sunt gata de acțiune și conduși de Duhul și proactivi în împlinirea vocii Sale.

Iacov 1: 22 ne spune să fim împlinitori ai Cuvântului, nu doar ascultători care se înșală singuri. Versetul 25 spune: „Omul acesta va fi binecuvântat în ceea ce face“ (accentul pe fapte). Iacov 2: 15-17 spune că dacă nu facem ceva ca să împlinim nevoile pe care Dumnezeu ni le așază în față, credința noastră este inutilă. Ioan 21: 15-17 ne arată limpede că ceea ce facem demonstrează iubirea pe care I-o purtăm Domnului Isus. El spune în Ioan 21: 15: „Mă iubești?“, „Ai grijă de miei Mei.“ De asemenea, în Matei 25: 40: „Dacă ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.“ Toate aceste versete ne îndreaptă spre a face voia și lucrarea lui Dumnezeu.

Numeroase versete ne vorbesc despre preocuparea, iubirea, protecția și purtarea lui Dumnezeu de grijă față de orfani. Vom examina acum poruncile, promisiunile, binecuvântările și avertismentele privitoare la orfani, precum și modul în care El ne-a chemat ca indivizi și comunitate bisericească să fim instrumentele binecuvântării Sale întru împlinirea promisiunilor Sale. Noi suntem aranjamentul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru a prezerva viața orfanului, pentru a lua apărarea orfanului, pentru a da orfanului un cămin și pentru a arăta dragoste și îndurare orfanilor.

Ogoarele orfanilor: Legea și practica spicuitului

Lev. 19: 9-10; 23: 22; Deut. 24: 19-21

Dumnezeu le-a poruncit fermierilor să secere recoltele până la marginile sau colțurile câmpurilor lor. Această fâșie de pământ era ca o bordură mai lată ce înconjura ogorul de la un capăt la altul și era rezervată leviților, străinilor, văduvelor, orfanilor, săracilor și nevoiașilor, care puteau veni să culeagă recoltele de aici. Fiecărui moșier i se cerea prin lege să pună această bucată de pământ la dispoziția planului lui Dumnezeu, care se asigura astfel că poporul Său avea întotdeauna grijă de orfani și de văduve.

Aceste câmpuri au ajuns să fie cunoscute sub denumirea de „ogoare ale orfanilor“. În mintea lui Dumnezeu, după cum vedem din următoarea poruncă, pământul acesta aparținea literalmente celor lipsiți de tată. Proverbe 23: 10 poruncește: „Nu muta ogorul văduvelor și nu intra în ogorul

orfanilor.“ Linia despărțitoare între câmpul fermierului și câmpurile orfanilor era numită „granița veche“. Era păcat să culegi din ogoarele orfanilor dacă nu te încadrai în această categorie de culegători. S-ar părea că unii moșieri mutau hotarul ca să-și lărgescă secerișul, micșorând astfel recolta orfanilor. Și acesta era un păcat, interzis în mod specific în Proverbe 23: 10.

O a doua poruncă se aplică porțiunii de teren ce revenea fermierului. După ce muncitorii culegeau recoltele proprietarului, nu aveau voie să se întoarcă să mai culeagă o dată, chiar dacă mai rămâneau roade sau se coceau mai târziu altele. După primul seceriș, tot ogorul trebuia lăsat spicuiților.

Partea sfântă

Deuteronom 14: 28-29 poruncește:

„După trei ani, să scoți toată zeciuiala din venitul tău din anul al treilea și s-o pui în cetățile tale. Atunci să vină levitul, care n-are nici parte, nici moștenire cu tine, străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale și să mănânce și să se sature, pentru că Domnul Dumnezeuul tău să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale.“

Ca să se asigure că nu ne scapă, Dumnezeu a repetat instrucțiunea în Deuteronom 26: 12-13 și, pentru a o sublinia, i-a dat o denumire specială: „partea sfântă“. Această parte vine în plus pe lângă spicuirea permisă deja în ogoarele orfanilor. Dumnezeu a atribuit o prioritate atât de mare acestei misiuni încât a stabilit și o metodă specială de finanțare pentru ea: partea sfântă. Maleahi 3: 8-9 ne spune că Israelul era blestemat pentru că nu dădea zeciuială și ofrande. Apoi, în versetul 10, Dumnezeu a promis o binecuvântare uimitoare dacă poporul Său era ascultător și dădea toată zeciuiala, care, cred eu, includea și partea sfântă menită să hrănească și să poarte de grijă orfanilor.

Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. (Maleahi 3: 10)

Partea sacră avea o prioritate atât de mare încât Dumnezeu voia ca Israelul să înțeleagă că nu era o ofrandă de bunăvoie. Era o poruncă pentru toată lumea, tot așa cum Iacov 1: 27 este o poruncă pentru Biserica de azi. A nu da toată zeciuiala este totuna cu a-L jefui pe Dumnezeu, potrivit cu Maleahi 3: 8. Iacov 4: 17 face o afirmație asemănătoare în Noul Testament: „Deci cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!“ Isus afirmă răspicat că spiritul și intenția părții sfinte este încă relevantă pentru Biserica de azi, când spune:

„Eu n-am venit să abolesc legea lui Moise sau scrierile profeților. Nu, am venit să le împlinesc. Vă asigur, până nu dispar cerurile și pământul, până și cel mai neînsemnat amănunt al legii lui Dumnezeu va rămâne în picioare până când își va îndeplini scopul.“ (Mat. 5: 17-18, NLT. Vezi și Luca 16: 17)

Sub noul legământ, nu suntem obligați de litera legii lui Moise sau de scrierile profeților. Dar, ca urmași și ucenici ai lui Isus Cristos, suntem obligați prin iubire să împlinim spiritul legii. Împlinirea legii și a profeților este definită în Matei 22: 37-40:

Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.’ Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.’ În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.”

Ca să știm cum să împlinim spiritul legii privitoare la văduve și orfani, trebuie să înțelegem inima lui Dumnezeu și prioritatea pe care o dă El acestor slujiri. Descrierea părții sfinte și a spicuitului în ogoarele orfanilor ne dă o imagine de netăgăduit a inimii lui Dumnezeu pentru văduve și orfani și a priorității pe care o acordă El singurelor misiuni pe care Biblia le numește a fi religia curată și neîntinată. Acestea sunt clar definite, sunt prioritare și intenționate.

Dumnezeu Își cheamă Biserica să slujească văduvelor și orfanilor cu aceeași prioritate și eforturi deliberate. El vrea ca fiecare orfan să fie adoptat în familia Sa și ca lumea să vadă că biserica practică „religia curată și neîntinată“.

Alte porunci privitoare la orfani

Deut. 16: 14 – „Să te bucuri la sărbătoarea aceasta, tu, fiul tău și fiica ta, robul și roaba ta și levitul, străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale. “

Ps. 82: 3 – „Apără pe sărac și pe cel lipsit de tată (orfan)“ (KJV). Dacă ne uităm în originalul în ebraică, versetul mai poate fi tradus și ca „Scapă pe sărac și pe orfan (din suferința lor)“.

Prov. 3: 27 – „Nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea când poți să o faci.“

Prov. 24: 11-12 – „Scapă pe cei ce sunt condamnați pe nedrept la moarte; nu sta îndărăt lăsându-i să moară. Nu încerca să eviți responsabilitatea spunând că n-ai știut. Căci Dumnezeu cunoaște toate inimile și te vede. El veghează asupra sufletului tău și știe că ai știut! Și El va judeca pe toți oamenii potrivit cu ceea ce au făcut.“ (NLT)

Prov. 31: 8-9 – „Vorbește pentru aceia ce nu pot vorbi pentru ei înșiși; fă dreptate celor ce pier. Da, vorbește pentru sărac și pentru neajutorat și ai grijă să capete dreptate.“ (NLT)

Isa. 1: 17 – „Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!“

Ier. 22: 3 – „Nu trata rău pe străini, pe orfani și pe văduve.“ (NLT)

Zah. 7: 10 – „Nu oprima pe văduve, pe orfani, pe străini și pe săraci.“ (NLT)

Marcu 10: 14 – „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Cerurilor este a unora ca ei.“

Instrucțiuni de a trece la acțiune

Isus i-a învățat pe ucenicii Săi să-și demonstreze dragostea față de El prin acțiunile lor.

Ioan 21: 15 – „Simone, fiul lui Ioan, Mă iubești?... Paște mieluseii Mei.“

Iacov 1: 22 – „Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.“

1 Ioan 3: 18 – „Copilașilor, să nu iubim cu vorba sau cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.“

Dan. 11: 32 – „Dar aceia din popor care vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor rămâne tari și vor face mari isprăvi.“

Ps. 10: 14 – „Tu ești apărătorul orfanilor“ (NLT)

Osea 14: 3 – „Căci la Tine găsește orfanul îndurare.“

Ps. 68: 5-6 – „Tată celor fără tată, apărător al văduvelor... Dumnezeu îi așază pe cei singuri în familii.“ (NLT)

Mat. 25: 40 – „Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.“

Marcu 9: 37 – „Oricine primește un copilaș ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește și cine Mă primește pe Mine, Îl primește pe Tatăl care M-a trimis.“ (NLT)

Promisiuni și binecuvântări

Într-o lume ideală, n-ar fi păcat, suferință, sărăcie sau orfani. Dar aceasta este o lume căzută; există păcat în ea. Dar dacă ar exista o biserică ideală, chiar și într-o lume căzută? Biblia afirmă limpede în Deuteronom 15: 4-5 că n-ar mai fi săraci printre noi *dacă* am asculta în supunere glasul Domnului Dumnezeuului nostru de a respecta cu strictețe toate poruncile Lui. Poate că ar exista mult mai puțini orfani dacă poporul lui Dumnezeu ar asculta cu strictețe poruncile Lui privitoare la orfani. Cuvintele *a binecuvânta*, *binecuvântat* sau *binecuvântare* sunt repetate de mai bine de patruzeci de ori în Deuteronom, pentru că Dumnezeu vrea să știm că El este foarte serios când face aceste afirmații. Observați îndeosebi Deuteronom 14: 28-29, unde Dumnezeu promite binecuvântări celor ce au grijă cu credincioșie de orfani (și de alții). Cu cât binecuvântăm și purtăm de grijă orfanilor și cu cât le dăm ceea ce au nevoie, cu atât Dumnezeu ne binecuvântează pe noi. „Ci să-i deschizi mâna și să-l împrumuți cu ce-i trebuie, ca să facă față nevoilor lui.“ (Deut. 15: 8). „Ce îi trebuie“ unui orfan include, mai mult ca sigur, un cămin și o familie.

Citește capitolul 28 din Deuteronom privitor la promisiunile lui Dumnezeu de binecuvântare, îndeosebi versetele 1 și 2:

„Dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte dacă vei asculta de glasul Domnului Dumnezeuului tău...“

Observați două lucruri la aceste versete. Mai întâi, uitați-vă la cuvintele „păzind și împlinind“. După cum aflăm din Iacov 1-2, trebuie să fim împlinitori ai Cuvântului ca să avem parte de binecuvântare. În al doilea rând, uitați-vă la cuvântul „vor veni“. Binecuvântările ne vor copleși; nu putem scăpa de ele dacă facem ceea ce ni se poruncește să facem. Doar în acest capitol se repetă diverse variații ale cuvântului *binecuvânta* de zece ori.

Dumnezeu consideră ajutorarea orfanilor ca pe un act nepătat de închinare și binecuvântează oamenii și națiunile care sunt dispuse să îplinească nevoile acestora (Iacov 1: 27). Când procedăm astfel, Domnul ne va binecuvânta în toate lucrările mâinilor noastre (Deut. 14: 29). Ar trebui să ne ciulim urechile ori de câte ori Dumnezeu repetă ceva în Cuvântul Său. Mai multe astfel de promisiuni repetate de binecuvântare sunt înșirate în continuare în acest capitol. Iubirea față de orfani se află în miezul inimii lui Dumnezeu. De aceea spune: „Oricine primește pe un copilaș ca acesta în Numele Meu, pe Mine Mă primește“ (Marcu 9: 37, NLT). Când ne trăim viețile astfel încât să oglindim inima lui Dumnezeu, El este mulțumit și promite să ne binecuvânteze.

Binecuvântări pentru cei ce sunt generoși cu săracii, văduvele și orfanii

Deut. 14: 29 – „Atunci să vină levitul, care n-are nici parte, nici moștenire cu tine, străinul, orfanul și văduva care vor fi în cetățile tale și să mănânce și să se sature, pentru că Domnul Dumnezeuul tău să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale.“

Deut. 24: 19 – „Când îți vei secera ogorul și vei uita un snop pe câmp, să nu te întorci să-l iei – să fie al străinului, al orfanului și al văduvei, pentru ca Domnul, Dumnezeuul tău, să te binecuvânteze în tot lucrul mâinilor tale.“

Ps. 41: 1 – „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește.“

Prov. 11: 25 – „Sufletul binefăcător va fi udat și cel ce udă pe alții va fi udat și el.“

Isa. 58: 7-8 (despre post) – „Eu vreau să-ți împarți mâncarea cu cel flămând și să primești în casa ta pe săracii vagabonzi. Dă haine celor ce au nevoie de ele și nu te ascunde de rubedeniile care au nevoie de ajutorul tău. Dacă vei face aceste lucruri, salvarea îți va veni precum zorile. Da, vindecarea ta va veni repede. Evlavia ta te va conduce înainte și gloria Domnului te va păzi dinapoi.“ (NLT)

Ier. 22: 16 – „El a avut grijă ca celor săraci și nevoiași să li se facă dreptate și să li se dea ajutor și toate i-au mers bine. Nu asta înseamnă să Mă cunoască pe Mine?“ întrebă Domnul. (NLT)

Avertismente

Numeroase versete indică în mod clar că Dumnezeu este foarte nemulțumit de cei ce exploatează sau îi asupresc pe orfani (Isa. 10: 2; Zah. 7: 10; Mal. 3: 5). Avertismentele Sale sunt foarte puternice, ușor de înțeles, dar adesea trecute cu vederea. Dumnezeu Își cheamă Biserica să apere și să protejeze orfanii în toate modurile posibile, fapt ce ne dă oportunități nelimitate de a demonstra iubirea lui Dumnezeu înaintea întregii lumii (Mat. 5: 16). Avertismentele includ și starea de a nu face nimic sau de a refuza să dai o mână de ajutor (Isa. 1: 23; Ier. 5: 28).

Adevărata dreptate cuvenită orfanilor

„Vorbește pentru cei ce nu pot vorbi pentru ei înșiși; asigură-te că celor ce pier li se face dreptate. Da, vorbește pentru săraci și neajutorați și ai grijă să li se facă dreptate.“ (Prov. 31: 8-9, NLT).

„Să nu te atingi de dreptul străinului și al orfanului și să nu iei zălog haina văduvei.“ (Deut. 24: 17).

„Calea cea mai sigură de a priva orfanii de dreptatea cuvenită este să nu facem nimic.“¹⁹ C. Thomas Davis

A nu face nimic este, în fapt, definit ca un act de opoziție față de Dumnezeu. „Cine nu Mă ajută Mi se opune și cine nu lucrează cu Mine lucrează de fapt împotriva Mea“ (Mat. 12: 30, NLT). A face fapte bune nu este ceea ce ne salvează. Suntem salvați doar prin credință. Dar faptele bune sunt dovada că credința noastră este reală. Nu este reală doar pentru Dumnezeu, ci și pentru copiii orfani, iar mărturia faptelor noastre este reală înaintea întregii lumi. Adopția, deci, este o mărturie evanghelică pentru copiii orfani și pentru întreaga lume (Mat. 5: 16).

¹⁹ C. Thomas Davis, *Fields of the Fatherless*, 2002, Global Publishing Services, p. 52.

Eu cred că adevărata dreptate cuvenită orfanilor înseamnă a face, pur și simplu, pentru orfani ceea ce Dumnezeu a făcut și face pentru noi: „Fără plată ați primit, fără plată să dați“ (Mat. 10: 8).

Războiul spiritual este real și este constant (Rom. 7: 21-23; Ef. 6: 12). Dușmanul depune eforturi neîntrerupte pentru a distorsiona Cuvântul lui Dumnezeu. El este acuzatorul care întotdeauna ne spune că suntem vinovați și nevrednici. El vrea să ne simțim paralizați de criza orfanilor, copleșiți de mesaj, neputincioși și vinovați că am dat voie crizei să existe de la bun început. El vrea să distrugă familia și speranța unei familii viitoare pentru orfani.

Există un adevăr sumbru atunci când oamenii lui Dumnezeu nu acționează

Centrul pentru Cercetarea Adopției raportează că, cu cât este mai lung timpul pe care un copil îl petrece în grija unei instituții, cu atât mai multe vor fi traumele pe care le acumulează.²⁰ Această afirmație și statisticile privitoare la efectele negative pe care le are instituționalizarea asupra multor copii orfani pot fi numite cu greu dreptate.

Nu este o surpriză că statisticile despre copiii ce cresc în grija instituțiilor sunt atât de sumbre. Mulți au fost duși acolo pentru că au fost abuzați, neglijați, molestați sau abandonați. Alții au pierdut prin moarte părinți iubitori și nu pot înțelege de ce Dumnezeu a îngăduit să li se întâmple una ca asta. Până când ajung într-un orfelinat sau într-o familie de plasament, probabil că au pierdut tot ce aveau mai scump în viață. Căminul lor, familia, dragostea, sentimentul de apartenență, securitatea și stima lor de sine sunt devastate. Viitorul lor este complet nesigur și sunt plini de o frică reală. Nu au nicio siguranță fizică sau emoțională și este dificil pentru ei, sau chiar imposibil, să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu și oferta siguranței eterne pe care le-o face El. Sunt ușor de convins că Dumnezeu nu-i iubește. Gândiți-vă la impactul pe care îl are asupra lor adopția, care dă unui copil orfan o casă permanentă, o familie iubitoare și un sentiment al apartenenței. Ce metodă plină de putere ca să demonstrăm dragostea lui Dumnezeu printr-un exemplu viu și să restaurăm ceea ce, mult prea adesea, le-a fost luat prin nedreptate! Nefăcând nimic servim la perpetuarea nedreptății.

Lecții din partea copiilor

O tânără fată fusese grav abuzată înainte de a veni la orfelinat. Era îngrozită de orice bărbat străin și nu voia să se apropie de mine. Până când am văzut-o pe fata aceasta, niciodată nu mai întâlnisem un copil cu care să nu mă pot împrieteni. Dacă mă duceam spre ea, o lua la sănătoasa. Dacă o urmăream, începea să țipe și să plângă. Nu zâmbea niciodată, rareori se juca cu alți copii și era mai tot timpul singură. Ne făceam griji că va avea probleme grele de adaptare în caz că ar fi fost adoptată, așa că ne-am rugat și I-am cerut Domnului să trimită familia potrivită pentru ea. Am avut grijă ca dosarul ei de adopție să informeze orice familie prospectivă asupra stării ei.

Când i s-a găsit o familie, ne-am rugat să fie bine pregătiți și Domnul ne-a răspuns peste așteptări. Când au venit să o răscumpere de la orfelinat, ea i-a dat voie noii sale mame să o ridice în brațe, dar n-a vrut să se apropie de tată. Părinții au fost pregătiți dinainte și s-au ținut de plan.

²⁰ Madeline Freundlich, Leslee Morris, Emily Blair. „A Return to Orphanages?“ Center for Adoption Research, University of Massachusetts, iulie 2004, p. 6 și p. 32. Vezi și:

- Nell Bernstein, „A Sentence of Their Own“, Media fellow with the Center on Crime, Communities and Culture of the Open Society Institute. <http://www.asentenceoftheirown.com/Essays%20-%20Welfare%20Ref.html>, paragraful 5.
- Vicarul Mark Stibbe, *From Orphans to Heirs*, 1999, Bible Reading Fellowship (UK), p. 28.

Ori de câte ori trebuia aplicată disciplina, aceasta venea din partea mamei, dar când fata avea nevoie de ceva sau dorea ceva, tatăl avea să fie singurul care îi răspundea. Mama ignora dinadins cererile ei și o trimitea la tati. Nu după mult timp, fetița s-a prins cum stă treaba și a învățat să facă față situației, dar a fost nevoie de un timp mult mai lung până să se simtă în largul ei. Tati a trebuit să-și dea toate silințele ca să-i câștige încrederea, însă planul lor prevedea o mulțime de oportunități practice pentru el.

Scrisorile din partea familiei ne dădeau asigurări că adaptarea fetei făcea progrese, dar noi eram rezervați în optimismul nostru – ei bine, mai mult ușor sceptici. Șase luni mai târziu, am mers în vizită la niște rude care locuiau nu departe de localitatea în care trăia această familie, așa că am decis să le facem o vizită și să vedem noi înșine cum stau lucrurile. Când am sosit, fata se ținea la distanță, dar era politicoasă și nu părea înfricoșată; totuși, m-am ținut de planul meu și nu m-am apropiat prea mult de ea, ca să nu risc să-i pricinuiesc vreo supărare. Când mama ei ne-a prezentat și a întrebat-o pe fiica ei dacă își aducea aminte de noi, ea a răspuns că da.

După cină, m-am așezat pe podeaua din camera de joacă a copiilor ca să o observ în timp ce se juca cu noul ei frățior, dar m-am ținut cât mai departe de ei. După mai multe minute, ea m-a băgat, în sfârșit, în seamă și s-a oprit și s-a uitat la mine timp îndelungat. Vedeam bine că mintea ei procesa ceva, dar am rămas liniștit și doar i-am zâmbit de la distanță. Apoi, după o pauză foarte lungă, a început să vină încetișor spre mine. Am înlemnit, dar mintea îmi vuia de anticiparea a ceea ce urma să se întâmple. Spre marea mea încântare, a venit glonț la mine, și-a trecut brațele pe după gâtul meu și mi-a dat cea mai dulce îmbrățișare. Și a acceptat să o îmbrățișez și eu! Paharul meu era plin de dădea peste el! Și așa era și al ei. Pentru prima dată în viața ei, avea destulă iubire în inima ei ca să poată da și altora.

Abia atunci am început să pricep cât de goală îi era viața pe când trăia la orfelinat. Veriga lipsă era pentru ea să aparțină undeva. Și în ziua de azi am tendința să-mi șterg lacrimile de bucurie, de fiecare dată când împărtășesc această experiență.

Capitolul 4. Reflecții

1. Comentează poruncile. Ce îți sare în ochi?
2. Comentează promisiunile și binecuvântările. Ce îți sare în ochi?
3. Este posibil ca perioada lungă de timp necesară pentru ca autoritățile să încheie o adopție să fie o pervertire a dreptății cuvenite unui orfan și, deci, să fie supusă judecății?
4. Citește Maleahi 3: 5. Este un avertisment puternic pe care nu l-am amintit în acest capitol.
5. Citește Isaia 10: 1-2. Aceste versete fac o afirmație foarte puternică despre sistemele legale și despre tratamentul aplicat orfanilor. Asta ar putea să ridice mai multe întrebări decât răspunsuri și ar putea duce la o discuție aprinsă. Discută observațiile pe care le ai cu ceilalți membri din grupul tău și vino cu sugestii pentru cum ai putea fi de ajutor. Este vreun lucru relevant azi?
6. Citește Isaia 1: 23 și scrie o rugăciune pentru conducătorii din comunitatea și țara ta. Citește-o tare în fața grupului. Bazează-te pe promisiunile din 2 Cronici 7: 14. Acum fă-ți timp să te rogi pentru conducătorii tăi.

Capitolul 5.

Împlinirea privilegiului nostru divin ca membri ai familiei lui Dumnezeu

O rugăciune și un verset la începutul studiului

Ava Tată, frânge-mi inima cu lucrurile care frâng inima Ta. Umple-mi inima cu dragostea ce umple inima Ta. Umple-mă de compasiune ca să-mi pese și dă-mi curajul de a acționa. Fă-mă să fiu un împlinitor al Cuvântului Tău, cu credința de a muta munții – ba chiar mai bine, credința de a muta copiii din robie la libertate, din sclavie la răscumpărare și din orfani la starea de moștenitori!

Căci Dumnezeu lucrează în voi, dându-vă dorința de a vă supune Lui și puterea de a face ceea ce-I este plăcut Lui. – Fil. 2: 13, NLT

De-acum poate că te gândești: *Sunt atâtea lucruri importante de făcut pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cum să le facem pe toate?* Nu uita, Dumnezeu nu cheamă niciodată pe nimeni să le facă pe toate. Fiecare membru al familiei lui Dumnezeu are diferite abilități, daruri și responsabilități. Efeseni 4: 11 ne spune că unii sunt chemați să fie apostoli, alții prooroci, alții evangheliști, pastori sau învățători. 1 Corinteni 12 prezintă darurile spirituale și modul unic în care Dumnezeu echipează pe fiecare pentru a se implica într-o funcție specifică de slujire. 1 Corinteni 12: 28-30 ne spune că sunt daruri de minuni și vindecări, darul de ajutorare, administrare și diverse feluri de limbi, dar nu ne sunt date tuturor aceleași daruri. Tot așa cum nu toți suntem chemați să adoptăm, Duhul Sfânt împarte darurile spirituale și talentele potrivit cu voia și planul lui Dumnezeu pentru fiecare persoană.

Dumnezeu are un plan unic pentru viața fiecăruia dintre noi: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.“ (Ef. 2: 10). El nu ne cere să facem totul și nu există nicio vinovăție dacă facem doar ceea ce suntem noi chemați să facem. El ne cheamă pe fiecare la o lucrare specifică, pentru care deja ne-a înzestrat cu darurile necesare, și deja a rânduit dinainte un plan pentru viața noastră ce va avea ca rezultat o contribuție semnificativă la Împărăția Lui. Dumnezeu adesea Își confirmă chemările prin oameni obișnuiți și circumstanțe normale ale vieții, precum și prin talentele și dorințele noastre naturale. Psalmul 37: 4 ne îndeamnă: „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va împlini dorințele inimii.“ „Căci Dumnezeu lucrează în voi, dându-vă dorința de a vă supune Lui și puterea de a face ceea ce Îi este plăcut Lui“ (Fil. 2: 13, NLT). Când funcționăm în chemarea noastră, Dumnezeu ne binecuvântează, suntem energizați și entuziasmați de munca noastră și rareori obosim. Faptul că ai o dorință de a adopta sau interesul să înveți despre adopție și despre slujirea orfanilor este un indiciu bun că se poate ca Dumnezeu să te cheme la această slujire specifică. Cere-I Lui în rugăciune să Îți confirme planul pe care îl are cu viața ta. Cere credință și discernământ ca să umbli în planul Său, luând zilele la rând și rugăciunile una câte una.

Mulți oameni din această lucrare întâmpină rezistență, opoziție și persecuții incredibile. Unii văd în acestea dovada că sunt în afara voii lui Dumnezeu, dar nu uita un lucru: Isus nu a fost niciodată în afara voii lui Dumnezeu, și totuși a întâmpinat opoziție și rezistență severe, și chiar moarte!

Dragostea este mai mult decât gânduri sau sentimente. Dragostea este exprimată cel mai adecvat prin acțiune (1 Ioan 3: 18). Orice activitate care pretinde a fi sau intenționează să fie

slujire trebuie să includă o expresie puternică a Evangheliei, trăită zilnic într-un mod care să inspire pe alții și să-i atragă la dragostea lui Isus Cristos. Adopția este un exemplu al acestei expresii grăitoare a Evangheliei trăită zilnic pentru un copil ce a fost orfan. De aceea spunem noi că familiile creștine care adoptă sunt misionari ce duc dragostea lui Dumnezeu copiilor orfani printr-un exemplu viu. După ce a fost adoptat, imaginați-vă cum se maturizează acest copil în credința lui și descoperă acest paralelism uimitor cu adopția sa spirituală. Imaginați-vă că și alți oameni descoperă acest paralelism.

Matei 5: 16 spune: „Lumina voastră să lumineze (adică, trăiți-vă religia) înaintea oamenilor astfel încât ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru din ceruri.“ Adopția este un exemplu excelent de lăsat lumina să strălucească. Când practicăm religia curată și neîntinată, Isus este înălțat (glorificat, exaltat), iar El Însuși a spus: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.“ (Ioan 12: 32). Grija creștină pentru orfani, plasamentul și adopția sunt incluse în Iacov 1: 27. Acestea nu sunt doar forme de a aduce dragostea lui Dumnezeu la copiii orfani, ci aduc glorie lui Dumnezeu și îi atrag pe alții spre Cristos.

Cunosc o familie ce a adoptat zece copii și, într-o zi, pe când cinam cu ei la un restaurant, un străin s-a oprit la masa noastră și a spus că a fost atât de binecuvântat și inspirat de exemplul lor încât voia să plătească pentru masa lor. Indiferent dacă a avut această intenție, complimentele sale pentru această familie au adus glorie lui Dumnezeu. Mai târziu, părinții adoptivi mi-au spus că acest incident nu a fost unul singular pentru ei.

Pastorul John Piper spune: „Adopția este cea mai frumoasă manifestare a harului lui Dumnezeu“ și „este scopul universului.“ (8a) Efeseni 5: 27 spune că Isus chiar vrea să-Și împartă o parte din glorie cu mireasa Lui, Biserica, pentru că vrea ca Biserica să arate frumos și să fie atrăgătoare pentru lume, reflectând și radiind mireasma iubirii Sale pentru toată omenirea (Mat. 5: 16; 2 Cor. 2: 15).

Adopția nu doar că binecuvântează copiii orfani, ci atinge și inimile altora care sunt adesea inspirați doar auzind că unei persoane îi pasă destul cât să adopte un copil de altminteri nedorit. Am auzit cu urechile mele oameni spunând: „O, ce lucru minunat faceți! Lumea are nevoie de mai mulți oameni ca voi.“ Fie că a fost cu intenție sau nu, aceștia tocmai I-au adus slavă lui Dumnezeu din cauza a ceea ce au observat, așa cum s-a întâmplat și cu bărbatul din restaurantul în care cinam împreună cu cei zece copii adoptați. Dacă cineva îți spune asta, fii gata să răspunzi: „De fapt, lumea are nevoie de mai mulți oameni ca Isus Cristos.“ Vei fi uimit de ceea ce s-ar putea să se întâmple apoi. Poți valorifica o oportunitate de a te ruga pentru acea persoană, iar oamenii care Îl glorifică pe Dumnezeu în felul acesta sunt deschiși să audă Evanghelia. Fii pregătit să li-L prezinți pe Isus Cristos și să le împărtășești că și ei pot deveni copiii lui Dumnezeu prin adopție! Eu am văzut întâmplându-se lucrul acesta! Deodată, devine relevant să le împărtășești vestea bună a adopției. Așa este dus la îndeplinire planul de afaceri al Tatălui nostru!

Adopția ca lucrare

Lucrările de adopție adresează multe zone de îngrijorare pentru nevoile copiilor orfani și pot fi tot atât de diverse pe cât sunt bisericile care le coordonează. Indiferent de diversele lor personalități, există o mare nevoie ca lucrările să fie organizate, să aibă o față pe care oamenii să o poată vedea și o persoană care să poată fi abordată de cei ce sunt în căutare de răspunsuri. În fiecare biserică pe care o vizitez, găsesc familii care vor deja să adopte, dar multe dintre ele au

nevoie de ajutor financiar pentru ca adopția să fie posibilă. Dacă aceasta este situația ta, fii încurajat și dă laudă Domnului. El a chemat pretutindeni oameni credincioși care au mijloacele și dorința de a ajuta și când aceștia află despre valoarea lucrării de adopție, mulți sunt încântați să dea o mână de ajutor familiilor din propria biserică și comunitate. Lucrarea de adopție inspiră încredere familiilor, fapt ce le dă putere să dea curs adopției, și le pune în rețea cu alții care pot furniza resursele necesare pentru ca adopția să fie un succes.

Mult prea adesea, grija pentru orfani și adopția sunt văzute mai curând ca asistență socială decât ca o lucrare de slujire și mulți vor să investească resursele bisericii în ceva mai evanghelistic. Nu există ceva mai evanghelistic. Isus Cristos a venit în lume ca să aducă orfanii spirituali în familia lui Dumnezeu, pe calea adopției. Biblia este plină de instrucțiuni și porunci pentru oamenii lui Dumnezeu de a sluji în permanență orfanii, deopotrivă pe cei orfani propriu-zis și pe cei orfani spiritualicește, toate acestea pentru un unic scop evanghelistic, „ca să căpătăm înfierea“ (Gal. 4. 5).

Plasamentul familial

O altă lucrare neglijată este cea a plasamentului familial, care este un alt aspect important al lucrării cu orfanii. După ce primesc o licență din partea unei agenții guvernamentale, familiile iau în grijă orfanii aflați în nevoie, iar copilul are șansa să experimenteze dedesubturile unei familii reale evitând să stea în orfelinat. Deși este adesea confundat cu adopția, plasamentul familial servește copiilor care au fost scoși legal din căminele lor sau și-au pierdut, într-un fel sau altul, căminul sau familia și așteaptă hotărârea judecătorească privitoare la un plasament permanent. Unii ar putea fi înapoiți, în cele din urmă, familiilor lor biologice sau unor membri din familia extinsă, în timp ce alții așteaptă plasamentul permanent prin adopție.

Mulți copii aflați în plasament au nevoie și vor să fie adoptați tot atât de mult ca și copiii din orfelinate. Un procentaj semnificativ de familii ce iau în plasament ajung, în cele din urmă, să adopte un copil dintr-un astfel de centru, pe când altele consideră această formă de plasament o lucrare împlinitoare pentru copiii ce așteaptă să fie adoptați în familia altcuiva. Familiile creștine care iau în plasament sunt la mare căutare și ai avea o contribuție cu adevărat importantă dacă ai convinge un copil că Dumnezeu îl iubește cu adevărat. Chiar dacă plasamentul familial implică o legătură temporară, stabilirea unei relații de durată cu un copil aflat în plasament ar putea fi cel mai bun lucru pe care îl poți face ca să îi asiguri succesul în viață. Exemplul tău viu și o iubire dedicată pot fi cea mai bună cale de a ajuta un copil plin de răni să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu. Există agenții private și de stat care oferă pregătire pentru acest fel de slujire.

Asistarea familiilor adoptive este un alt aspect important al lucrării cu orfanii. Familiile adoptive au nevoie de încurajare, respect și sprijin din partea prietenilor, a familiei și a oamenilor ca tine. Uneori au nevoie de cineva să supravegheze copiii temporar în timp ce ei se ocupă de probleme și afaceri personale stringente. Aceasta se numește „moment de respiro“ (în en. *respite care*). Nevoile de încurajare, transport, hrană, îmbrăcăminte și ajutor cu școlarizarea pun la dispoziție nenumărate oportunități de a participa. Poate că o lucrare bisericească de asistare a familiilor adoptive este o idee nouă pentru tine, dar ea se cuvine să fie o lucrare a bisericii.

Cum să decizi ce să faci

Dumnezeu este Tatăl perfect care are deja un plan pentru fiecare dintre noi. Când Îi cerem în rugăciune să ne călăuzească, El o va face. Isaia 30: 21 spune: „Urechile tale vor auzi după tine

glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’ când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.“ Faptul că auzim cuvântul în urma noastră pare a sugera că ne îndreptăm în direcția greșită și avem nevoie să ne întoarcem și să mergem în direcția Domnului! Mult prea adesea, ne rugăm cu motive greșite, cerându-I lui Dumnezeu să ne binecuvânteze planurile în loc să-L întrebăm pe El ce planuri are cu viețile noastre. Adesea El răspunde „Așteaptă“ sau „Nu“, răspunsuri pe care de multe ori le interpretăm, în mod greșit, spunând că El nu ne-a răspuns la rugăciuni. Uneori, călăuzirea lui Dumnezeu vine numai după multă rugăciune și post (Ezra 8: 23; Dan. 9: 3; Fapte 13: 3). Alteori, răspunsul Său poate fi întârziat de război spiritual (Dan. 10: 12-13, unde a întârziat douăzeci și una de zile). Dumnezeu așteaptă să vadă dacă ne calificăm în aspecte precum determinarea și perseverența. S-ar putea chiar să ne trimită pe o rută ocolitoare pentru a căpăta o experiență educațională care să ne confere calificările lipsă ce sunt necesare pentru planul ultim pe care El îl are pentru viitorul nostru.

Dincolo de căutarea în rugăciune a călăuzirii lui Dumnezeu, înțelepciunea și izbânda vin prin mulți sfetnici (Prov. 11: 14; 15: 22; 24: 6). Căutarea sfaturilor evlavioase din partea altor creștini este întotdeauna parte a felului în care ne vorbește Dumnezeu.

Lecții din partea copiilor

O fetiță mică a fost abuzată de tatăl ei alcoolic și abandonată pe o autostradă de către mama ei. După mulți ani, după ce Torey Hayden a reușit, în sfârșit, să-i dovedească acestui copil că o iubea destul încât să o păstreze, fata a scris acest poem deosebit de frumos și profund, dând glas cu multă elocință sentimentelor unui copil orfan:

Și au venit toți ceilalți. Au încercat să mă facă să râd. S-au jucat jocurile lor cu mine. Unele pentru amuzament, altele pentru totdeauna.

Și pe urmă s-au dus departe, lăsându-mă în ruinele jocurilor, neștiind care erau pentru amuzament și care pentru totdeauna, și lăsându-mă singură printre ecouri de râsete ce nu-mi aparțineau.

Și apoi ai venit tu, cu felul tău nostim de a fi, parcă neomenesc, și m-ai făcut să plâng și nu părea să te deranjeze dacă plângeam.

N-ai zis decât că jocurile au ajuns la capăt și ai așteptat până când toate lacrimile mele s-au prefăcut în bucurie.²¹

Poezia aceasta descrie cu foarte multă precizie propria experiență pe care am avut-o în lucrarea cu copiii din orfelinat. Distracția și jocurile s-au terminat când au înțeles, în sfârșit, că eu nu mă jucam cu ei pentru totdeauna.

Adopția nu este un joc. Adopția este pentru totdeauna.

²¹ Torey L. Hayden, “Epilogue“, *One Child*, 1980, G. Putnam’s Sons, p. 220.

Capitolul 5. Reflecții

1. Discută cu grupul tău ce ar trebui să facă bisericile și ce ar trebui să faceți voi.
2. Scrie o listă cu talentele și darurile tale ce ar putea avea legătură cu grija față de orfani și adopția.

Metode de participare la afacerea de familie a îngrijirii orfanilor

- Roagă-te regulat pentru orfanii din zona ta.
- Donează haine și mâncare ONG-urilor care se ocupă de orfani.
- Oferă asistență personală de natură practică orfelinatelor și asistenților sociali.
- Susține financiar un orfelinat.
- Devino părinte adoptiv sau bunic adoptiv al unui copil luat în plasament.
- Organizează și condu vizitele bisericii la orfelinate.
- Lucrează pentru o organizație care are grijă de orfani.
- Devino membru activ într-un grup ce susține îngrijirea orfanilor.
- Participă într-o misiune medicală într-un orfelinat.
- Dă învățătură despre adopție în biserici, la școala duminicală, prin radio sau TV.
- Condu forumuri pe tema adopției sau organizează o întâlnire de informare cu mai multe biserici.
- Adoptă un copil.
- Dă materiale legate de adopție unei persoane care se gândește să adopte un copil.
- Ajută o familie cunoscută să strângă fondurile necesare pentru achitarea cheltuielilor cu adopția.
- Inițiază o lucrare de adopție în biserica ta pentru a ajuta mai multe familii să adopte.
- Profesioniștii pot oferi servicii legate de adopție.
- Lucrătorii în construcții pot ajuta familiile adoptive să-și adauge camerele necesare la casă.
- Este nevoie de misionari creștini care să planteze lucrări de adopție în bisericile de pretutindeni.
- Citește resursele disponibile pe pagina de web a Home For Good Foundation, intitulată „Cum să începi și să dezvolți o lucrare de susținere a adopțiilor în biserica ta“ (www.hfgf.org/MinistryResources/AdoptionMinistryManual/Downloadpdf)

Capitolul 6. Grija pentru orfani și adopția ca lucrare: Câteva fundamente biblice pentru adopție

O rugăciune și un verset la început de lecție

Îți mulțumesc, Tată, pentru această oportunitate de a fi parte a afacerii Tale de familie. Mă rog să mă lămurești ce rol mi-ai pregătit și să-mi dai putere să-Ți îndeplinesc dorințele.

Așadar, am postit și ne-am rugat cu înflăcărare ca Dumnezeu nostru să aibă grijă de noi, iar El ne-a auzit rugăciunea.

— Ezra 8: 23, NLT

Lipsa înțelegerii nevoii de a adopta este foarte des întâlnită și sunt chiar ofelinate unde copiii nu sunt procesați pentru a deveni eligibili pentru adopție. Până acum, poate că n-ai știut cât de disperată este nevoia și dorința copiilor orfani de a aparține unei familii iubitoare. Cei mai mulți oameni ar defini lucrarea cu orfanii ca pe una de îngrijire a copiilor din orfelinate sau din centrele de plasament, și aceasta era și definiția mea până când am lucrat, vreme de doi ani, într-un orfelinat. Cei mai mulți dintre noi niciodată nu se gândesc la adopție ca la o lucrare sau ca la o cale de a avea grijă de orfani.

În fiecare an, milioane de copii din lume îngroașă rândurile celor care nu vor fi niciodată adoptați. Mulți alții din instituții nu sunt adoptabili în mod legal și este foarte important să avem grijă de ei. Cu toate acestea, orfelinatele și centrele de plasament ar trebui văzute aidoma unor trepte ce duc spre scopul final de a înapoia un copil familiei sale biologice sau rudelor, dacă există cea mai mică posibilitate, sau de a plasa acel copil într-o familie permanentă, pe calea adopției. Trebuie să continuăm să susținem orfelinatele și centrele de plasament, dar avem datoria de a pune mai mult accent pe asigurarea unor cămine permanente pentru toți copiii.

Câteva fundamente biblice pentru adopție

„Facă-Se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ“ (Mat. 6: 10, KJV). Nu există orfani spirituali în cer, doar copii adoptați spiritualicește, iar Isus Însuși a spus: „Nu vă voi lăsa orfani“ (Ioan 14: 18). Adopția este cea mai bună cale de a demonstra iubirea pe care o poartă Dumnezeu copiilor orfani și de a împlini voia Lui pe pământ printr-o pildă vie. Ajutorarea altor familii în vederea adopției orfanilor oglindește exemplul ceresc al lui Isus, care a fost gata să plătească prețul adopției noastre spirituale.

Mulți dintre noi am fost învățați să ne raportăm la Dumnezeu ca la un Tată căruia I se cuvine reverență și chiar teamă, dar Dumnezeu vrea să știm că El este, totodată, Tăticul adorator pe care mulți dintre noi nu l-am avut niciodată. Eu plâng de bucurie, în smerenie, când mă gândesc că sunt un copil al lui Dumnezeu și că El este Tăticul care mă adoră, Tatăl perfect, care așteaptă cu nerăbdare să-l ierte pe fiul rătăcitor. N-aș scoate-o la capăt dacă nu aș cunoaște acest singur adevăr simplu despre Dumnezeu. Este una dintre imaginile cele mai iubitoare ale lui Dumnezeu pe care mi le pot imagina, însă mult prea mulți orfani dețin o imagine distorsionată despre Dumnezeu. Dacă lucrul acesta este valabil și pentru tine și încă nu ai făcut-o, acum ar fi un moment bun să citești *Scrisoarea de dragoste a Tatălui*, din Anexa 1.

După o experiență de mulți ani în orfelinat, am descoperit de ce atât de mulți copii nu pot accepta ideea că Dumnezeu este un Tată perfect și iubitor. A vorbi despre un Dumnezeu Tată iubitor unui copil orfan care a fost abuzat, abandonat, molestat sexual sau neglijat de propriul

tată poate evoca cu ușurință durere și mânie. Unui astfel de copil îi este aproape imposibil, sau dificil în cel mai bun caz, să înțeleagă cuvântul *dragoste* sau să se încreadă în cineva ca într-un tată iubitor, decât dacă cineva îi demonstrează printr-un exemplu viu cum este, de fapt, un tată iubitor.

Unui copil orfan îi este greu să înțeleagă conceptul de Dumnezeu Tată iubitor când imaginea lui mentală despre tată îi provoacă suferință, mânie sau teamă. Cum să priceapă dragostea lui Dumnezeu dacă n-a avut niciodată parte de dragostea unui tată? Cum să creadă un orfan că „Dumnezeul meu va îngriji de toate nevoile voastre potrivit cu bogățiile slavei Sale în Cristos Isus“ (Fil. 4: 19), când nevoia lui de a avea un cămin, o familie și de a aparține rămâne neîmplinită? Cum poate un băiat să aibă încredere că Dumnezeu nu-l va părăsi sau uita, când el deja a fost abandonat și lăsat să lăncezească într-o instituție? Cum poate o fată să creadă că Isus o iubește când nu crede că eu o iubesc? Cum pot convinge copiii orfani că îi iubesc când îi las într-un orfelinat? (1 Ioan 3: 17-18).

„Dacă mă iubești, de ce nu mă adopți?“ Neadoptând copiii, i-am făcut să creadă că nu-i iubeam deloc. Cum putem răspunde strigătului orfanului care întreabă: „Dacă Dumnezeu mă iubește, de ce sunt orfan?“ Înseamnă asta că ar trebui să încetăm să ne mai îngrijim de copiii din instituții? Sigur că nu! Asta s-ar putea întâmpla doar într-o lume perfectă. Trebuie să găsim o cale mai bună de a da fiecărui copil orfan un sentiment al apartenenței, care pare a fi posibil de obținut doar într-o relație dedicată și permanentă cu alte ființe umane.

Biblia pune sub semnul întrebării sinceritatea dragostei noastre dacă refuzăm să ajutăm la împlinirea nevoilor pe care Dumnezeu ni le aduce în atenție: „Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?“ (1 Ioan 3: 17). Următorul verset ne dă răspunsul la această întrebare retorică: iubirea trebuie să fie mai mult decât vorbe; trebuie să fie acțiune ce demonstrează dragostea lui Dumnezeu printr-un exemplu viu.

Religia adevărată

Citim în 1 Ioan 3: 18: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.“ Iacov 1: 27 este un exemplu de trăire a Evangheliei cu fapta și cu adevărul, care poate atinge inimile orfanilor mai mult decât predicarea Evangheliei. Versetul acesta este citat adesea cu referire la grija față de orfani, dar sensul lui profund este trecut cu vederea: „Religia exterioară curată și nepătată în ochii lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: să vizităm, să ajutăm și să îngrijim de orfani și văduve în suferințele și nevoile lor și să ne păstrăm nepătați și necontaminați de lume.“ (Iacov 1: 27 AB)

Iacov ne mai spune, în capitolul 2, versetele 15-17, că credința noastră este inutilă dacă nu facem ceva pentru a împlini nevoile pe care le aflăm. Următoarea afirmație, aparținând pastorului Kefa Sempangi din Uganda, descrie atât de nimerit „religia adevărată“, atât de relevantă pentru aceste versete fundamentale din Iacov și 1 Ioan 3: 17-18:

În fiecare duminică, timp de doi ani de zile, plecam dis-de-dimineată din căminul universitar ca să adun copiii din satele înglodate în sărăcie și să-i conduc la biserică. În fiecare duminică, îi învățam la școala duminicală despre Tatăl lor iubitor din cer și despre Isus, care Se făcuse sărac pentru ca ei să poată fi bogați. Și, în fiecare duminică, îi duceam înapoi acasă, simțindu-mă justificat ca învățător de religie. Nu-mi era rușine să le spun acestor copii: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă.“ Nu-mi era rușine să-i

las în starea lor mizeră. Pentru mine, ei nu erau decât niște suflete ce trebuia mântuite. Nu aveam ochi pentru suferința lor fizică. Eu întâlneam oamenii la nivelul meu de expertiză, la nivelul cunoștințelor mele din Scriptură, dar Isus întâlnea oamenii la nivelul nevoilor lor. Atunci când un orb l-a cerut să-i redea vederea, Isus nu i-a dat religie. I-a dat vedere.

Această revelație a adus cu sine o nouă înțelegere a importanței vrăjitoriei din mijlocul poporului meu. Eram un popor de nevoiași și nu ne puteam permite să ni se răspundă cu abstracțiuni. „Adevărul“ pentru un african neoccidentalizat nu se referă la corespondența dintre o afirmație și un fapt. O religie este adevărată dacă funcționează, dacă împlinește nevoile oamenilor. Religia care se adresează doar sufletului omului, nu și trupului său, nu este adevărată.²²

Pastorul Sempangi a continuat povestind cum tatăl său i-a explicat de ce creștinii din satul său nu puteau concura cu vrăciul: pentru că se concentrau doar pe evangheliism și evitau activitățile care sunt etichetate adesea drept „Evanghelie socială“. Altfel spus, creștinii serveau doar sufletele oamenilor, dar nu se ocupau de trupurile lor și de nevoile lor fizice și emoționale.

Iată un alt verset care se adaugă în această discuție. Matei 7: 9-10 spune: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe?“ Când copiii tânjesc după un cămin și o familie, noi să le dăm un orfelinat?

Sunt convins că cei cu care am lucrat în orfelinat nu credeau că îi iubesc, pentru că nu i-am adoptat și religia mea nu era adevărată. Dacă religia pe care o practicăm nu este adevărată, cum putem să ne așteptăm ca orfanii să creadă doctrina noastră?

Este, deci, de mirare că mulți copii din orfelinate nu se pot raporta la ceea ce noi numim „Evanghelie“? Pentru ei, religia nu este adevărată pentru că activitățile noastre nu demonstrează cu adevărat Evanghelia. Copiii cu care am lucrat voiau să știe: „Dacă Dumnezeu mă iubește, de ce sunt orfan? Dacă tu mă iubești, de ce nu mă adopți?“ Dacă nu le dăm un răspuns satisfăcător la aceste întrebări, cum putem să ne așteptăm ca ei să creadă doctrina noastră?

Te întrebi vreodată de ce Iacov 1: 27 este singura referire la religia curată și neîntinată din toată Biblia? Să ne adâncim privirea asupra sensului acestui verset-cheie. În perspectiva ta, cercetarea și îngrijirea orfanilor seamănă cu cea de mai jos?

Suferința cea mai de seamă sau necazul unui orfan este faptul că nu aparține unei familii, iar cuvântul *a vizita*, *a cerceta* înseamnă mult mai mult decât o vizită de curtoazie într-un orfelinat. *A cerceta*, în originalul grecesc *episkeptomai* (*Strong's Concordance* #1980a), înseamnă a te duce în persoană să „inspectezi și să selectezi“ (cu scopul de a descoperi nevoile cuiva și de a „selecta“ cu scopul de a ajuta la împlinirea nevoilor pe care le descoperim).

Dumnezeu a dat exemplul când ne-a vizitat pe când eram orfani spiritualicește. Luca 1: 68 spune: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, căci El a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său.“ De ce a făcut asta? „Ca să căpătăm înfierea“ (Gal. 4: 5). Luca folosește același cuvânt grecesc pentru *a cerceta*, *a vizita* pe care Iacov îl folosește în 1: 27. Dumnezeu ne-a vizitat în suferința noastră ca să ne scoată din ea. El ne-a inspectat, a văzut nevoia noastră de răscumpărare și ne-a ales pentru adopția în familia Sa. Dumnezeu vrea să vizităm orfanii în suferința lor ca să descoperim nevoia lor disperată după dragoste, un cămin și o familie. El ne-a arătat prin propriul Său exemplu că scoaterea deplină a orfanilor din suferința lor include adoptarea lor.

²² F. Kefa Sempangi, *A Distant Grief*, 1979, G/L Publications, Regal Books Division, p. 22, 90, 91.

Putem salva orfanii din necazurile lor cel mai bine prin adopție sau prin ajutarea altor familii să adopte. Între timp, trebuie să continuăm să iubim copiii care rămân orfani și să avem grijă de nevoile lor.

După ce a auzit învățătura unui membru al personalului nostru despre fundamentele biblice ale adopției ca lucrare, la o conferință a păstorilor din Zzana, Uganda, pastorul Daniel Ouma ne-a împărtășit gândurile lui despre niște versete ce ar putea fi folosite foarte bine pentru a descrie Biserica și implicarea ei în slujirea orfanilor și a văduvelor. După conferință, mulți din cei șaiszeci și doi de pastori și conducători de biserici care au participat discutau că felul acesta de religie adevărată lipsește din bisericile actuale din Uganda. Observați referințele la văduve, orfani și săraci din următoarele versete din Iov 29 (NLT):

În zilele acelea, vacile mele dădeau lapte din abundență, iar dumbrăvile mele de măslini revărsau șuvoaie de untdelemn. Acelea erau zilele în care mă duceam la poarta cetății și îmi ocupam locul între conducătorii puși în cinste. Tinerii se dădeau în lături când mă vedeau și până și bătrânii se ridicau la sosirea mea, din respect pentru mine. Prinții rămâneau tăcuți și își astupau gura cu mâna. Oficialii cu ranguri înalte ai cetății amuțeau, ținându-și gura din respect. Toți cei ce mă auzeau mă laudau. Toți cei ce mă vedeau mă vorbeau de bine. Căci i-am ajutat pe săraci în nevoile lor și pe orfanii care nu aveau pe nimeni să-i ajute. I-am ajutat pe cei ce își pierduseră nădejdea, iar ei mă binecuvântau. Și am făcut inimile văduvelor să cânte de bucurie. Tot ce făceam era just și onest. Neprihănirea mă acoperea ca o mantie și mă înveleam în dreptate ca într-un turban... Toată lumea mă asculta și prețuia sfatul meu. Așteptau în tăcere să încep să vorbesc.

Am învățat de la pastorul Daniel că dacă vedem această imagine incredibilă a influenței și poziției lui Iov în comunitatea sa ca pe o ilustrație a potențialului pe care îl are Biserica de a influența această lume, am putea descoperi un lucru la care Dumnezeu ne încurajează să ne reconectăm și să-l îmbrățișăm. Iov a primit această mare cinste și respect din partea comunității sale *pentru că* ajută săracii și văduvele ce strigau după ajutor și salva orfanii care nu erau ajutați de nimeni (Iov 29: 12). Și totuși, Iov a făcut mult mai mult decât să salveze orfani. Versetul 31: 18 ne spune că a adoptat orfani și i-a crescut ca și când ar fi fost tatăl lor. Dumnezeu îl laudă pe Iov că era un bărbat fără vină și neprihănit și zice că nu mai era nimeni ca el pe pământ (Iov 1: 8). Este posibil ca abundența de care se bucura Iov în versetul 29: 6 să ilustreze gloria și roadele veșnice pe care le-ar putea avea Biserica dacă și-ar îmbrățișa pe deplin chemarea din Iacov 1: 27 și ar acționa potrivit ei? Este posibil ca Biserica să fi pierdut atâta vreme binecuvântările pe care Dumnezeu are în plan să i le dea când ea dă orfanilor lucrurile de care au cu adevărat nevoie, adică o casă, o familie, iubire și un sentiment de apartenență?

Ar putea aceste fapte simple de iubire, dedicare și susținere practică să devină „lentilele“ sau „vitrina“ Bisericii, prin care oamenii să se uite și să-l poată vedea pe Isus mai clar? Matei 5: 16 indică că așa se va întâmpla.

Ce mărturie grozavă să le poți împărtăși oamenilor, atunci când te laudă că ajuți văduvele și orfanii sau când te întreabă de ce faci aceste lucruri ciudate! Iată ce aș răspunde eu:

Când nimănui nu-i păsa de mine, când prietenii și rudele m-au abandonat și tatăl meu mi-a spus că nu se va alege niciodată nimic de mine, m-am simțit ca un orfan. Atunci,

Isus S-a oferit să plătească pentru adopția mea în familia lui Dumnezeu și când am acceptat oferta Lui și am devenit un copil al lui Dumnezeu, m-am simțit iubit, iertat și acceptat ca niciodată până atunci. Isus nu Se mulțumește doar să vorbească despre iubirea pe care mi-o poartă; El o dovedește în mod constant prin prezența și exemplul Său. Isus a plătit pentru adopția mea și lucrul acesta mă inspiră să doresc să binecuvânteț și eu văduvele și să ajut pe alții să achite plățile aferente adopției unui copil. Acum când am trăit experiența fericită de a călca pe urmele Sale, nu vreau decât să continui pe această cale. De aceea, vreau să-ți împărtășesc cum poți și tu să devii un copil al lui Dumnezeu și cum poți găsi bucuria adevărată și sens și pace în viață. Lumea nu este perfectă, dar cerul este!

Să ne amintim modelul pe care ni l-a dat Isus când Și-a vărsat sângele pe cruce de bunăvoie ca să plătească pentru adopția noastră. Să ne amintim, de asemenea, din capitolul 1, că nu toți sunt chemați să adopte, dar toți pot iubi și sluji copiii orfani ajutând alte familii să adopte. Lucrul acesta poate fi foarte semnificativ atunci când familiile pe care le ajutăm sunt din biserica locală pe care o frecventăm. Familiile care aleg să adopte întâmpină multe obstacole și este în mod evident o lucrare de slujire să oferi acea asistență care să le asigure succesul. Adopția n-ar trebui să fie doar pentru bogați. Galateni 6: 2 ne îndeamnă să ne purtăm poverile unii altora. Familiile adoptive merită tot ajutorul pe care îl pot obține, mai cu seamă în țările în curs de dezvoltare, unde familiile au nevoie de ajutor doar ca să mai așeze un tacâm pe masă (Mat. 10: 10).

Poate că a ajuta astfel de familii să strângă fonduri pentru cheltuielile cu adopția este un concept nou pentru tine, dar este biblic și este o parte importantă a lucrării cu orfanii. Am amintit deja că familiile creștine care adoptă ar trebui considerate misionare. Lucrarea de adopție răspunde întrebării din Romani 10: 15 privitoare la misionari: „Cum vor merge dacă nu sunt trimiși?”

Fără cei care să le trimită, multe familii creștine nu vor putea să adopte. Aceia care ajută prin susținere financiară sunt tot atât de importanți ca cei ce adoptă. Biblia spune în 1 Samuel 30: 24-25 că toți membrii echipei primesc credit pentru victorie. Ajutarea altor familii să adopte este mult mai mult decât un lucru bun de făcut. Poate fi, literalmente, o chestiune de viață și de moarte eternă pentru mulți orfani care n-au trăit niciodată dragostea unei familii. Adoptarea lor într-o familie creștină ar putea fi singura lor șansă de a afla cât de mult îi iubește Dumnezeu.

O soluție rentabilă pentru adopție

Multe predici ne învață că moartea lui Isus pe cruce a fost un dar incredibil de extravagant, care a plătit pentru mântuirea și adopția noastră în familia eternă a lui Dumnezeu, și ne provoacă să practicăm aceeași dragoste extravagantă pentru aproapele nostru și o dărnicie extravagantă pentru susținerea lucrării bisericii. Și totuși, mulți continuă să creadă că adopția este un lux extravagant și nu văd de ce să ajute la finanțarea acestui lux pentru altcineva, fapt ce implică ideea că orfanii nu sunt vrednici de o iubire extravagantă. Nimeni dintre noi nu suntem vrednici de iubirea extravagantă a lui Isus, dar El ne-a dat-o oricum. Extravaganța este singurul model pe care Isus ni-l oferă pentru iubirea altora: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Mat. 10: 8)

Costul adopției internaționale poate părea, cu siguranță, extravagant. Însă ajutarea străinilor să adopte copii din propria țară și cultură face ca adopția să fie o soluție foarte rentabilă. De exemplu, în Filipine, am putut ajuta douăzeci și cinci de familii de filipinezi să adopte câte un copil pentru o sumă totală egală cu necesarul pentru a crește un singur copil într-un orfelinat

(pentru o medie de 10 ani). De asemenea, aproape douăzeci de familii filipineze pot adopta un copil cu același cost total necesar pentru ca o familie de americani să poată încheia o adopție internațională. În Uganda, aproape că nu există costuri pentru procesul de adopție și nenumărate familii ugandeză ar fi dornice să adopte dacă și-ar permite să mai hrănească un copil în familia lor. Un simplu ajutor pentru ca aceste familii să poată hrăni mai mulți copii ar putea avea ca rezultat o reducere semnificativă a populației de orfani din Uganda.

Practic vorbind, un copil adoptat cu succes nu mai este o povară pentru societate. Putem cheltui bani pe adopție pentru a goli un orfelinat cu un efectiv de o sută de paturi, putând găzdui imediat alți o sută de orfani, fără a cheltui măcar un bănuț pe construirea unui orfelinat nou. Mai mult, adopția poate goli acel orfelinat din nou și din nou. Dacă dăm bani ca să construim un nou orfelinat, în scurt timp se va umple și acela, iar numărul orfanilor va continua să crească. Dacă ne-am concentra resursele pe împuternicirea familiilor care deja își doresc să adopte, am putea face loc pentru îngrijirea a mii, sau poate chiar milioane, de alți copii din orfelinatele existente peste tot.

Din 1998, am observat că tot mai multe guverne își exprimă cu tărie preferința ca orfanii să fie dați spre adopție în propria țară și cultură. Mai multe țări și-au închis deja granițele pentru adopția internațională, din mai multe motive, dintre care unele extrem de controversate. În ce mă privește, eu cred că adopția internațională va deveni în scurt timp atât de dificilă și costisitoare încât nu va mai constitui o opțiune viabilă. Corupția, traficul uman, războaiele și alți factori politici ar putea contribui, în cele din urmă, la dispariția totală a adopției internaționale. Eu cred că avem nevoie să ne pregătim pentru această eventualitate investind cât se poate de mult în consolidarea lucrărilor de adopție în bisericile evanghelice din toate țările. Familiile care vor să adopte sunt deja acolo!

Un cuvânt special pentru pastori

Pastorii n-ar trebui să simtă vreo presiune sau vină dacă nu adoptă, mai ales dacă nu sunt chemați de Dumnezeu să adopte. De asemenea, nu există nicio presiune pentru nimeni să recruteze pe alții să adopte. Duhul Sfânt este singurul recrutator calificat și El a chemat deja milioane de familii din biserici de pretutindeni, care sunt deja dispuse și nerăbdătoare să adopte.

În Proverbe 31: 8, Biserica este chemată să vorbească pentru cei ce nu pot vorbi pentru ei înșiși. Susținerea unui pastor, sau lipsa acesteia, are o influență considerabilă, fie pozitivă, fie negativă. Susținerea ta, alături de învățătura că adopția este o lucrare de evanghelizare, validată de ceea ce are Cuvântul lui Dumnezeu de spus despre grija față de orfani și adopție, pot fi darurile și binecuvântările tale pentru copiii orfani. Sprijinind o lucrare care se oferă să împuternicească familiile din biserica ta ce sunt deja chemate să adopte, vei descoperi evangheliști ascunși în congregația ta, care sunt dornici să ducă Evanghelia copiilor orfani, prin viu exemplu. Încurajarea ta îi va inspira pe alții să se implice în lucrare și în evanghelizare în moduri pe care niciodată nu le-au crezut posibile. Fiecare creștin are nevoie să înțeleagă că adopția este o parte integrală a Evangheliei și că Evanghelia este incompletă dacă nu include și doctrina adopției. Oamenii au nevoie să fie învățați că adopția poate furniza solul fertil din viața unui copil în care Evanghelia să prindă rădăcini și să înflorească. Dr. Russel Moore, fost decan al școlii de teologie de la Seminarul Teologic Baptist din Sud, scria: „Primul pas spre a deveni o biserică deschisă la adopție trebuie să înceapă de la amvon.”²³

²³ Dr. Russel D. Moore, *Adopted for Life*, 2009, Crossway Books, pp. 169-177.

Când Biserica recunoaște valoarea evanghelică a adopției și o îmbrățișează ca pe o lucrare egală cu oricare altă activitate evanghelică, va începe să facă o diferență semnificativă în criza globală a orfanilor. Când direcționează pe deplin partea sfântă a zeciuielii, lumea va observa și Dumnezeu va fi glorificat (Mat. 5: 16). O creștere fără precedent a Bisericii ar fi rezultatul firesc.

Dumnezeu a binecuvântat din belșug Biserica cu această nouă lucrare. În toată istoria Bisericii, niciodată n-a existat o armată de evangheliști mai voluntari decât cea alcătuită din familiile de creștini din bisericile din toată lumea care vor deja să adopte. Biserica nu are nevoie decât să-i echipeze și să-i împuternicească pentru ca ei să-și îndeplinească chemarea. În multe cazuri, tot ce are nevoie un pastor este să susțină lucrarea de adopție și să învețe congregația că aceasta este cu adevărat o lucrare creștină.

Pastorul John MacArthur spune: „Fiecare pastor ar trebui să țină seama de responsabilitatea pe care o are de a face din adopție o prioritate pentru biserică ca reprezentare viabilă a doctrinei Evangheliei ca înfiere.”²⁴

Un alt lucru uimitor legat de adopție este numărul semnificativ de oameni din afara Bisericii care sunt dispuși să pună umărul la finanțarea lucrării. Ei sunt atât de impresionați de conceptul de a ajuta proactiv familii să adopte încât nu se pot abține să nu ia și ei parte și ajung să-L glorifice pe Dumnezeu, după cum spune Matei 5: 16 că se va întâmpla. Profitând de răspunsul lor evlavios, Biserica poate avea o creștere foarte sănătoasă, iar ei sunt deschiși să audă despre cum pot deveni și ei copiii lui Dumnezeu.

Griji legate de bugetul bisericii

Am auzit de la mulți susținători ai lucrării de adopție că au fost întâmpinați de conducătorii de biserică cu îngrijorări vizavi de o potențială amenințare la bugetul bisericii. Eu încurajez conducătorii de biserică să studieze Scripturile și să caute în mod specific călăuzirea lui Dumnezeu în ceea ce privește slujirea proactivă a văduvelor și a orfanilor. Redescoperiți promisiunea lui Dumnezeu de a binecuvânta din belșug supunerea în această zonă. Am auzit multe rapoarte potrivit cărora dărnicia a crescut în mod specific pentru lucrarea cu vădulele și orfanii! Unele dintre acestea includ donații foarte mari! Eu cred că, în spiritul ofrandei părții sfinte, fondurile bisericii ar putea fi folosite în mod justificat pentru a ajuta familiile din biserică să adopte. O altă parte ar putea fi direcționată către împlinirea nevoilor văduvelor din biserică și din comunitate. Acum ar fi timpul să revezi secțiunea despre partea sfântă, din capitolul 4.

Conflict de interese

Am întâlnit mai mulți pastori și soții de pastor care se simt chemați să adopte, dar au nevoie de asistență financiară pentru a putea adopta. Toți par a avea în comun teama că dacă ar cere congregației lor o susținere financiară suplimentară care să-i ajute pe ei să plătească cheltuielile de adopție, acesta ar fi un conflict de interese. Deși respect prudența și smerenia demonstrate astfel, cred, totodată, cu tărie că aceasta este o oportunitate excelentă pentru un pastor să fie un model bun în ceea ce privește lucrarea de adopție și că poate provoca congregația să-i calce pe urme.

Potrivit principiilor Internal Revenue Service [agenția guvernamentală a SUA însărcinată cu colectarea taxelor și asigurarea respectării legilor fiscale – n.tr.], conflictul de interese este atunci când ajutorul financiar este oferit exclusiv pastorului și nimănui altcuiva dintre conducătorii sau

²⁴ John MacArthur, apreciere în *Adopted for Life*, dr. Russel D. Moore, 2009, Crossway Books.

membrii congregației. Nu pastorul este cel ce are o nevoie disperată de o familie, ci un copil orfan, care este, în fond, beneficiarul oricăror finanțe destinate adopției. Și numai acest fapt ar trebui să înlăture orice urmă de îngrijorare că ar fi un conflict de interese să ajute un pastor să adopte. Dacă pastorul este prima persoană din biserică care va primi susținere financiară în vederea adopției, acesta ar trebui să lămurească congregația că oricare altă familie va avea parte de aceeași considerație pentru a primi o astfel de susținere. Aceasta este oportunitatea ta de aur să sancționezi lucrarea de adopție înaintea tuturor celor din biserică.

Angajarea congregației

Adopția, grija față de orfani și plasamentul familial ar trebui să fie lucrări oficiale ale bisericii. Predicând periodic din pasajele din acest studiu biblic ar trebui ca aceste lucrări să ajungă să facă parte din strategia de misiune globală a bisericii, iar Duhul Sfânt îi va chema pe cei pe care îi alege să se implice. Iată ce altceva mai poate face un pastor ca să-i încurajeze pe alții să se implice în aceste lucrări de slujire:

- Să predice Evanghelia în contextul adopției (Gal. 4: 4-5; Ioan 1: 12; Ef. 1: 4-5).
- Să susțină cu entuziasm lucrarea de adopție, de îngrijire și de plasament familial al orfanilor, de la amvon, în timpul serviciilor religioase obișnuite.
- Să dea învățătură despre suferința copiilor orfani și despre nevoia lor de iubire, familie și apartenență.
- Să informeze congregația despre prioritatea acestor lucrări și despre angajamentul bisericii de a ajuta familiile să adopte.
- Să încurajeze membrii să sponsorizeze un orfelinat și să se implice personal cu copiii.
- Să încurajeze întreaga congregație să ajute sponsorizând cheltuielile familiilor adoptive care au nevoie de asistență.
- Să celebreze și să afirme familiile adoptive și pe copiii acestora în fața întregii congregații când este potrivit să o facă.
- Să dea voie ca facilitățile de care dispune biserica să fie folosite pentru întruniri sau activități de strângere de fonduri pentru lucrarea de adopție.
- Să trateze familiile adoptive ca fiind misionare și așa să le prezinte congregației.
- Să încurajeze alte misiuni asemănătoare, ca de pildă cea care oferă familiilor adoptive susținere post-adopție.
- Să închege o relație de parteneriat cu afacerile locale care pot susține lucrarea cu orfanii și pe cea de adopție.
- Să încorporeze rezoluția adopției din Anexa D ca pe o declarație de poziție oficială a bisericii.
- Să participe la evenimentul anual „Duminica orfanilor“, din prima duminică a lunii noiembrie. Vezi www.orphansunday.org. Pagina de web a Orphan Sunday pune la dispoziție numeroase resurse pentru îmbunătățirea organizării acestui eveniment și a lucrării de adopție din biserică.

Lecții din partea copiilor

Îmi amintesc, în mod deosebit, o adopție în care am avut privilegiul de a transporta părinții la orfelinat și înapoi și de a-i ajuta cu transportul local în vreme ce se aflau în Filipine. Când și-au ridicat puștiul, a fost mare eveniment. Acesta era vesel, exuberant și bine pregătit de personalul orfelinatului și ardea de nerăbdare să plece. Dar ghiciți ce s-a întâmplat. Mai era acolo un băiat

mai mare care se învârtea pe lângă el, făcând ceea ce fac atât de mulți, încercând să fie ei în centrul atenției și să fure distracția și farmecul momentului. Acesta manifesta mare interes față de băiețelul care era adoptat, asigurându-se că era în siguranță și în largul lui cu noii săi părinți, așa cum ar fi făcut un adevărat frate mai mare iubitor. A fost în miezul atenției și în timp ce băiatul și-a luat rămas-bun de la orfelinat. După ce familia s-a întors acasă în SUA și lucrurile s-au mai așezat, au sunat să întrebe: „Celălalt băiat era disponibil?“ Băiatul și-a făcut bine treaba, eforturile lui de cucerire au dat roade, le-a câștigat inimile și acum se întorceau să-l adopte și pe el. Avea să devină cu adevărat fratele mai mare, așa cum visase!

Îmi mai amintesc și câte sacrificii a fost nevoită să facă această familie ca să poată adopta acest copil și câți ani așteptaseră și se rugaseră pentru el, începând cu câțiva ani înainte ca el să se nască! Acela a fost un moment definitoriu în viața mea, când L-am auzit pe Duhul Sfânt vorbind inimii mele: „Familii ca aceasta merită tot ajutorul pe care li-l putem da!“

A mai fost ceva foarte unic legat de experiența adopției acestui băiat. Deși părea capabil să vorbească, rareori adresa vreun cuvânt cuiva, iar lucrul acesta a determinat o altă potențială familie adoptivă să-l respingă. Era destul de capabil să comunice fără cuvinte. Poate că acesta era modul lui de a-și ascunde sentimentele vizavi de faptul că nu aparținea nimănui. Poate că nu avea nicio dorință să vorbească cu cineva care nu era interesat să-l adopte.

A fost atât de evident, din clipa în care și-a întâlnit pentru prima dată părinții, că știa instinctiv exact ce avea nevoie și ce dorea – pe ei! Niciodată nu și-a învățat limba nativă, filipineza, însă după câteva săptămâni de la sosirea în noul său cămin din SUA, învățase limba engleză și vorbea de parcă ar fi vrut să compenseze pentru timpul pierdut!

Capitolul 6. Reflecții

1. Unde ne spune Biblia în mod specific să adoptăm copii orfani? Crezi că Iacov 1: 27 și Iacov 2: 15-17 sunt suficiente dovezi biblice? Mai sunt și alte dovezi? Citește 2 Timotei 3: 16-17 înainte să răspunzi la această întrebare.

2. Este adopția responsabilitatea credincioșilor ca indivizi, a bisericii ca și comunitate sau a amândurora? „Mare păcat că plănuim să facem doar lucrurile pe care le putem face de unii singuri!“ spunea A. W. Tozer. Ce se întâmplă când îi ajutăm pe alții și când îi lăsăm pe alții să ne ajute?

3. Ce ne spune cultura noastră despre adopție? Te poți imagina capabil să fii o forță pozitivă discutând doctrina adopției ca model dumnezeiesc de îngrijire a orfanilor, când vine vorba despre acest subiect?

4. Urmărește următorul clip video de 5 minute al lui John Piper: <http://www.youtube.com/watch?v=CIKehK1ISFY>.

Capitolul 7.

Sfaturi pentru familiile care adoptă și pentru cei ce le slujesc

O rugăciune pentru cei ce se gândesc să adopte

Dumnezeule Tată, folosește-Te de acest studiu ca să-mi lărgesci vederea și să-mi înfrângi nesiguranțele. Duhule Sfinte, dă-mi înțelepciune dincolo de propria mea pricepere și curajul să acționez pe baza acestei înțelepciuni. Îți mulțumesc pentru această oportunitate.

Dumnezeu îi așază pe cei singuri în familii.

– Ps. 68: 6, NLT

Adopția copiilor orfani într-o familie creștină este expresia desăvârșită a trăirii practice a Evangheliei. Și totuși, odată cu oricare expresie veritabilă a Evangheliei vine și probabilitatea atacurilor din partea inamicilor, care nu vor ca planurile lui Dumnezeu să izbutesc. Atunci când alegi să adopți, vei fi mai bine pregătit dacă te înarmezi cu întreaga armură a lui Dumnezeu. Efeseni 6: 10-18 este soluția lui Dumnezeu pentru a ne proteja de încercările și atacurile ce vin peste noi. Ea se aplică și adopției tot atât de mult ca oricărui alt lucru pe care îl facem.

Există consiliere și resurse auxiliare, dar s-ar putea să găsești cu greu consiliere biblică în vederea adopției. Deși situația se îmbunătățește, este posibil ca mulți pastori să nu aibă destule cunoștințe practice sau educație despre orfani și adopție, precum și să le lipsească experiența personală la care să apeleze. Poți învăța de la alți părinți adoptivi sau de la membri ai familiei și de la prieteni care cred în ceea ce faci și vor da timp și energie ca să te încurajeze. Proverbe 11: 14, 15: 22 și 24. 6 ne informează că izbânda și înțelepciunea vin printr-un număr mare de sfetnici. Familia lui Dumnezeu joacă un rol vital în ajutarea familiilor în ceea ce privește decizia de a adopta, precum și logistic. Există oameni buni dornici și gata să dea o mână de ajutor! Poți învăța cum să fii deschis la adopție și cum să fii deschis cu copiii pe care îi adopți. Poți folosi chiar conversațiile despre adopție pentru a împărtăși Evanghelia, pornind de la exemplul viu al adopției.

Din fericire, sunt materiale creștine bune și mulți scriitori care au experiențe personale pe care sunt dornici să le împărtășească, iar numărul lor este tot mai mare. Câteva astfel de materiale sunt enumerate în Anexa G.

Poate că acest studiu este calea lui Dumnezeu de a te pregăti să devii o persoană cu resurse și un mentor pentru alții. Odată ce capeți cunoștințele biblice, vei ști cum să discerți sfaturile altora. Când ești pregătit corect, poți răspunde obiecțiilor sau comentariilor negative ce vin din partea prietenilor binevoitori, dar neinformați, sau chiar a străinilor.

Mulți oameni nu înțeleg adopția și s-ar putea să te provoace cu întrebări ce îți testează motivația și determinarea. S-ar putea să nu ai întotdeauna răspunsul corect, dar poți deveni un martor pe loc spunând: „Nu cunosc răspunsul exact la această întrebare. Iartă-mă dacă va trebui să revin mai târziu asupra lui, dar ce pot să-ți spun chiar acum este că dacă Dumnezeu a fost gata să-și sacrifice propriul Fiu ca să mă adopte pe mine, sunt sigur că este ceva bun în ceea ce fac.“

Căutarea unor modalități de a răspunde provocărilor îi ajută pe alții să-și depășească lipsa de înțelegere asupra adopției și aduce mai mulți oameni mai aproape de inima lui Dumnezeu. Știind că Isus a fost adoptat, avem dovada că Dumnezeu nu consideră oamenii care au fost adoptați ca fiind „de mână a doua“. Toți cei ce se frământă cu adopția și cu identitatea lor ar trebui să găsească o mare mângâiere în acest adevăr.

Îngrijorările și comentariile vor veni în multe feluri. Unii se vor îngrijora cu privire la moștenirea familială și la ceea ce este de împărțit cu ceilalți copii ai familiei. Alții s-ar putea să-și facă griji că nu vor putea să-l placă pe acest copil nou-venit în casa lor și să se întrebe dacă îl vor putea iubi în același fel în care și-ar iubi copiii biologici. Alții s-ar putea să se întrebe dacă pot fi părinții unui copil cu un trecut necunoscut. „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere și de dragoste și de minte sănătoasă“ (2 Tim. 1: 7, KJV). Întrebările și provocările pot fi sănătoase, dar avem datoria să ne întrebăm dacă ele apar din bun simț, din atitudini negative sau din teamă.

Când oamenii te provoacă sau îți pun întrebări dificile despre adopție, respectă persoana care întreabă, pentru că a avut bunătatea să-ți dezvăluie ce este în mintea ei în loc să țină pentru ea gândurile rele. Poți spune cu onestitate: „Mă bucur ca mi-ai pus întrebarea asta.“ Acum ai o ușă deschisă ca să-i povestești despre adopție, despre inima lui Dumnezeu pentru orfani și despre puterea sângelui lui Isus Cristos de a ne curăța de tot păcatul. S-ar putea chiar ca acesta să fie momentul potrivit să împărtășești cum ai devenit tu însuși un copil al lui Dumnezeu prin intermediul adopției.

Am învățat că obiecțiile și provocările de care am parte cu privire la adopție pot primi cu ușurință un răspuns dacă mă uit în Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și cei ce nu sunt deschiși la călăuzirea lui Dumnezeu vor fi influențați de un adevăr biblic. Biblia ne spune că Cuvântul lui Dumnezeu nu se va întoarce gol, fără să-și fi împlinit scopul (Isa. 55: 11).

Efeseni 1: 3-5 ne învață limpede că am fost adoptați în familia lui Dumnezeu doar prin actul său grațios de iubire și că ni s-a dat acces la toate binecuvântările, privilegiile și răsplățile iubirii Sale. Drept răspuns, să nu acționăm noi pe măsura harului Său, înălțându-L pe Cristos prin tot felul de modele de grijă ce demonstrează iubire și preocupare și, când este cazul, adopție a orfanilor? Aceste fapte nu se bazuie pe rezultate, pe o metodologie pragmatică sau pe principii psihologice, ci pe însăși natura iubirii lui Dumnezeu față de noi și a răspunsului ce I se cuvine. Nu este oare acesta modelul cel mai bun pe care ar trebui să-l urmărim? Ar trebui să ne dăm silința să le oferim orfanilor cea mai bună îngrijire, dragoste, instruire și oportunități, tot așa cum a făcut și Dumnezeu cu noi.²⁵

Concepții greșite des întâlnite despre adopție

Adopția este mai curând asistență socială decât lucrare creștină. Unii cred chiar că adopția n-are ce căuta în Biserică! Mandatul nostru ca Biserică este clar: să câștigăm suflete. Ai citit deja că adopția este parte integrală a Evangheliei și despre felul în care copiii pot înțelege Evanghelia în contextul adopției lor fizice. Când Biserica recunoaște și capitalizează slujirea și natura evanghelică a adopției, va începe să producă o diferență importantă în ceea ce privește criza mondială a orfanilor și se va îndrepta cu pași mari spre împlinirea Marii Trimiteri și spre umplerea bisericilor. Evanghelia este, pur și simplu, incompletă dacă nu include și adopția.

Adopția este un lux extravagant. Moartea lui Isus pe cruce pentru a plăti pentru adopția noastră în familia lui Dumnezeu a fost darul cel mai extravagant oferit vreodată. Ar trebui să fim

²⁵ Daren Beck, „The Care of Orphans. Guiding Principles and Best Practices.“ Lucrare de poziție pentru Action International Ministries.
<http://www.epm.org/resources/2005/Dec/19/care-orphans-guiding-principles-and-best-practices/>.

gata să oferim o dragoste extravagantă orfanilor neajutorați și văduvelor când avem mijloacele de a o face, pentru că Dumnezeu vrea să imităm iubirea Sa extravagantă: „Fără plată ați primit, fără plată să dați“ (Mat. 10: 18). Adopția ar trebui să facă parte din strategia de misiune globală a fiecărei biserici evanghelice. Adopția furnizează solul fertil în care Evanghelia poate să prindă rădăcini și să rodească în viața unui copil orfan. Dăruindu-i unui orfan darul iubirii, un cămin, o familie și sentimentul apartenenței, îi dăruim o oportunitate excelentă de a deveni copilul lui Dumnezeu. Da, familia va fi cu siguranță binecuvântată în tot acest proces, dar copilul este acela care beneficiază, în ultimă instanță, de orice asistență sau sprijin financiar dat unei familii pentru a putea adopta. Adopția nu este un lux, este război spiritual împotriva forțelor răului, care caută să distrugă copiii și familiile.

Adopția nu este necesară. Este mai ieftin să creștem copiii în orfelinate. Ai auzit deja argumentul meu împotriva acestei concepții greșite și acum poți veni cu un răspuns când o vei întâlni. Ține cont că ar costa mult mai puțin să ajutăm oamenii din alte țări să adopte copii din propria țară și cultură. Amintește-ți de experiența noastră în Filipine, unde am putut ajuta douăzeci - douăzeci și cinci de familii să adopte copii filipinezi, cu aceleași cheltuieli ca pentru a crește un copil la orfelinat. Nu uita, odată adoptat, un copil nu mai este caz de caritate. Îngrijorarea caritabilă și povara pentru societate, care ar fi ținut cel mai posibil toată viața, a fost eliminată.

Este mai bine să ajutăm orfanii să fie mântuiți decât să fie adoptați. Statisticile arată că marea majoritate a orfanilor care nu sunt adoptați nu ajung să fie mântuiți. Realitatea este că un procentaj mult mai mare de copii „sunt mântuiți“ ca urmare a faptului că au fost adoptați de o familie creștină iubitoare care le va arăta Evanghelia și iubirea lui Dumnezeu pe viu. Copiii orfani pot înțelege ce înseamnă să devină un copil al lui Dumnezeu în contextul adopției lor fizice. Adopția este, cu adevărat, o cale excelentă de a conduce un copil orfan la mântuire. Galateni 4: 4-5 ne spune că adopția este calea prin care toți suntem mântuiți.

Copiii sunt orfani pentru că au sânge rău. Importanța sângelui este foarte reală și provocarea aceasta oferă o oportunitate extraordinară de a împărtăși oamenilor ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre sângele rău. Biblia ne spune în Romani 3: 23 (NLT) că „toți au păcătuit și nu ating standarul glorios al lui Dumnezeu“ (de perfecțiune). Toți ne-am născut cu o natură păcătoasă. Păcatul este „în sângele nostru“, ca să zic așa. Altfel spus, sângele nostru nu este cu nimic diferit de sângele copiilor orfani. Toți avem sângele rău și de aceea „toate faptele noastre bune sunt ca o cârpă murdară“ (Isa. 64: 6).

Slavă Domnului că „sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat“ (1 Ioan 1: 7). De aceea, „ce a curățit Dumnezeu, să nu consideri necurat“ (Fapte 10: 15, 11: 9). Nu este biblic să consideri orfanii sau adopția ca fiind nesfântă sau să stigmatizezi pe cineva pentru că are sânge rău, căci procedând astfel facem ca sângele lui Isus Cristos să fie zadarnic. Adu-ți aminte că Isus a murit ca să ne curățească de păcat, „pe când eram noi încă păcătoși“, plini de sânge rău (Rom. 5: 8). Isus a fost dispus să ne dea numele Lui, chiar dacă continuăm să-L facem de rușine. Cum putem noi, care pretindem numele lui Isus, să ne rușinăm să dăm numele nostru unui copil al cărui sânge a fost curățat de sângele lui Isus Cristos?

Una dintre cele mai mărețe manifestări ale iubirii lui Dumnezeu este exprimată prin adopție. Dumnezeu ne iubește atât de mult încât vrea să aibă o relație permanentă cu noi și formalizează

această relație adoptându-ne ca fii și fiice speciale ale Sale. Mai mult, El dovedește cât de deosebiți sunt copiii adoptați, prin faptul că îi face moștenitori ai Împărăției Sale împreună cu singurul Său fiu legitim, Isus Cristos. Moise, regina Estera și Isus au fost toți copii adoptați, iar Dumnezeu i-a folosit ca pilde strălucite a ceea ce simte El față de copiii pe care i-a adoptat, ca să ne arate cât de speciali sunt ei în Împărăția Lui.

Adopția concurează pentru fondurile necesare de urgență pentru îngrijirea mai multor orfani. Noi am descoperit că sunt mulți oameni dispuși și dornici să ajute pe alții să adopte, dar care nu au niciun interes să sponsorizeze îngrijirea oferită în orfelinat. De multe ori, este o contribuție singulară, nu o susținere neîntreruptă. Nu există competiție pentru aceste fonduri particulare. Citește următorul paragraf despre modul în care adopția multiplică, de fapt, numărul copiilor care pot fi îngrijiți în oricare orfelinat deja existent, fără costuri suplimentare.

Adopția în familii care au deja copii răpește unui copil orfan șansa de a fi adoptat de o familie ce nu poate avea copii biologici. Această concepție greșită presupune că adopția depășește „stocul” de copii adoptabili. Adevărul este că sunt peste 160 milioane de copii orfani în lume, dar anual sunt adoptați mai puțin de 20.000 de mii. Oferta depășește de departe cererea actuală și sunt mii de copii disponibili pentru fiecare familie care vrea să adopte.

Copiii se înfurie când află că au fost adoptați. Asta se întâmplă, de obicei, dacă părinții nu le-au spus niciodată că au fost adoptați. În general, nu este o problemă când copiilor li se spune adevărul din ziua unu și părinții lor sunt capabili și dornici să le răspundă la toate întrebările. Șansele sunt mult mai mari ca ei să se înfurie pentru că au fost abandonați decât pentru că au fost adoptați. Alții se pot mânia pe Dumnezeu pentru că a îngăduit să li se întâmple lucruri îngrozitoare, dar toți avem cicatricele noastre, nu doar orfanii sau copiii adoptați. Învățându-i că Moise, regina Estera și Isus au fost adoptați, îi putem ajuta să înțeleagă mai bine și să aprecieze faptul că au fost adoptați, la rândul lor. De asemenea, ar fi important pentru ei să știe că cea mai mare sărbătoare din lume va fi atunci când Dumnezeu va da la iveală pe toți copiii pe care i-a adoptat și va arăta întregului univers cât de mândru este că suntem copiii Săi.

Actualmente, adopția reprezintă mai puțin de 1 procent din lucrările creștine destinate orfanilor; de aceea, trebuie să investim mai mult în construirea de orfelinate. Consideră adevărat exact opusul. Dacă cheltuim banii cu adopția în schimb, putem goli cele o sută de paturi dintr-un orfelinat deja existent și găzdui fără întârziere în ele alți o sută de orfani, fără să cheltuim niciun leu pentru construirea unui alt orfelinat. Mai mult, adopția poate goli același orfelinat din nou și din nou. Dacă, însă, ne cheltuim banii pentru a construi noi orfelinate, în scurt timp și acestea se vor umple și numărul orfanilor va continua să crească. Dacă lucrarea de adopție ar înregistra 50% sau mai mult din lucrările destinate copiilor orfani, s-ar face loc pentru îngrijirea a mii sau poate chiar milioane de alți copii în orfelinatele existente deja în lume.

Afirmațiile de mai sus nu sunt menite să degradeze sau să discrediteze în vreun fel îngrijirea orfanilor sau pe cei care o oferă și o susțin. Singurul nostru scop este să încurajăm participarea la adopție și să punem umărul pentru ca adopția să aibă o contribuție mai mare în lucrările destinate orfanilor. Niciodată nu vom începe să rezolvăm criza mondială a orfanilor, dacă adopția nu va

ajunge să ocupe un loc mai proeminent decât acela nesemnificativ pe care îl are actualmente în matricea lucrărilor creștine destinate orfanilor.

Mă rog ca această carte să-ți fi răspuns la întrebările pe care le ai despre adopție sau să te conducă la Dumnezeu cerului, care îți poate da răspuns la toate. Isus a spus în Ioan 8: 32: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.“ Ce nu este adevăr nu este de la Dumnezeu! Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și adevărul din viețile noastre de zi cu zi ne va aduce, cu adevărat, libertate. Este întotdeauna mai bine pentru copii și pentru alții implicați să știe adevărul despre adopție încă de la bun început. Uneori s-ar putea să fie nevoie să nu se vorbească despre asta în public, fapt care va diferi în funcție de nevoile copilului sau de oamenii din jurul său. Mulți copii care au fost adoptați nu vor avea încrederea de sine ca să stea în picioare în fața unei mulțimi și nu vor vrea să fie considerați diferiți, pe când alții s-ar putea să fie încântați să le dea oamenilor de știre că au fost adoptați. Dumnezeu este mândru că suntem copiii Săi și noi ar trebui să fim tot atât de mândri de adopție. De asemenea, ar trebui să le inspirăm aceeași mândrie copiilor pe care îi adoptăm. Sunt alte resurse care tratează aceste chestiuni mai în profunzime.

Lecții din partea copiilor

După mai mulți ani de lucru într-un orfelinat, eu și soția mea dobândisem o încredere considerabilă în procesul de adopție și în inimile atâtor familii care erau dispuse să accepte necondiționat un copil în căminul lor. Am descoperit, însă, că unii din personalul orfelinatului îi neglijau pe unii dintre copii, limitându-și timpul și energia la pregătirea hârtiilor necesare pentru adopție doar la copiii pe care presupuneau că oamenii ar vrea să-i adopte. Procesau bebelușii, neglijându-i pe copiii mai mari.

Am început să insist ca toți copiii să aibă dosarele procesate și actualizate și trimise în sistemul adopțiilor cât mai curând posibil. Noi ofeream susținerea de care era nevoie. A fost un proces de schimbare a unor obiceiuri și idei încetățenite și de dobândire a încrederii că existau familii care voiau să-i adopte pe cei dificili. Îmi amintesc bine o afirmație pe care a făcut-o soția mea în timp ce instruia un asistent social: „Tu fă-ți partea și Dumnezeu Se va ocupa de restul.“

Au fost doi copii cu nevoi speciale, care rămăseseră în orfelinat ani de zile. Nu aveau speranță, nu aveau acte și nici viitor. Conducerea hotărâse că nimeni nu i-ar fi vrut, așa că de ce să se sinchisească să cheltuie timp, muncă și resurse pe ei? Procesarea acestor copii mai mari a restrâns timpul acordat de cei din personal altor îndatoriri importante, dar a funcționat și acești copii au fost adoptați într-un timp foarte scurt! De fiecare dată când citesc sau aud descrierea aceasta – știți voi, „neadoptabil“ – mă gândesc la acești doi copii. Noi ne-am făcut partea și Dumnezeu S-a ocupat de restul.

Capitolul 7. Reflecții

1. Ar fi o idee bună, în acest punct al studiului, să petreci ceva timp vorbind despre concepțiile greșite și rugându-te ca Duhul Sfânt să schimbe inimi și minți.

2. Fă-ți timp să revezi comentariile pe care le-ai făcut la capitolele anterioare și discută despre revelația cea mai importantă pe care ai avut-o despre adopție în general și despre situația orfanilor, așa cum o știm noi azi.

3. Scrie câteva versete care ți-au vorbit cel mai mult.

4. Este vreun adult, copil sau rubeenie pentru care te poți ruga chiar acum?

5. Este vreo acțiune care îți stă pe inimă să o faci? Vrei să vorbești despre ea?

Concluzie

Experiența mea de învățare despre orfani a început atunci când m-am întrebat pentru prima dată: „Ce este greșit în această imagine?” Apoi am început să întreb: „Ce-au copiii aceștia? Se poartă ca și când n-ar aprecia toată grija pe care le-o oferim în acest orfelinat.” Abia când am auzit ce a zis Kay Warren despre asta, am înțeles, în sfârșit, că întrebarea pe care trebuia să mi-o pun era: „Ce este cu *mine* de nu mă prind?” Copiii, pur și simplu, nu vor să *fie* orfani!

Rapoartele cele mai frecvente pe care le auzim de la cei ce au vizitat orfelinate descriu cuvintele sau tăcerea de moarte²⁶ și limbajul corporal al copiilor ce își comunicau foamea și nevoia disperată de a aparține unei familii iubitoare. Eu însumi am trăit experiența aceasta, de nenumărate ori, în mai multe orfelinate.

Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14: 15). De asemenea, Iacov 1: 27 ne poruncește să avem grijă de văduve și de orfani. Iacov 2: 15-17 ne spune că credința fără fapte nu are nicio valoare. 1 Ioan 3: 18 îmi confirmă propria experiență că dragostea este cel mai bine demonstrată prin acțiune și că, dacă nu este voluntară, nu este percepută ca dragoste. Isus ne-a arătat, în mod clar, natura voluntară a dragostei când a spus, în Ioan 10: 18, referitor la viața Sa: „Nimeni nu-Mi ia viața, ci Eu Însumi Mi-o dau, din proprie inițiativă.” Dragostea trece dincolo de chemarea datoriei și acționează acolo unde nu este nicio poruncă. Adevărata iubire dă ceea ce nu este datoare să dea. Dragostea este propriul ei mandat (Mat. 22: 37-40).

În Biblie sunt exemple clare, dar nu și porunci explicite de a adopta. Dragostea împlinește orice poruncă, iar adopția este o expresie pur voluntară de iubire (Mat. 22. 40). Pentru copii, nu contează cum interpretăm Scripturile. Ce contează este cum răspundem la strigătul orfanilor. Răspunsul nostru ne dă în vileag starea inimii. Răspunzând cu adopție reflectăm inima lui Dumnezeu, iar copiii orfani știu instinctiv că adopția este o expresie adevărată de iubire.

Cum să explicăm rezultatele grijii instituționalizate, când atât de mulți oameni au dat cu atâta generozitate pentru împlinirea nevoilor din instituții? Sunt convins că răspunsul nu are de-a face cu calitatea îngrijirii pe care le-o oferim copiilor, ci este adânc înrădăcinat în felul în care ei percep grija noastră. Cheia acestui aparent mister stă în natura voluntară a iubirii și în nevoia de apartenență pe care Dumnezeu a așezat-o în adâncul inimii fiecărei ființe omenești. Vizitele la orfelinate, atenția noastră, afecțiunea noastră și hrana și îmbrăcămintea pe care le oferim sunt importante, necesare și aduc slavă lui Dumnezeu. Cu toate acestea, copiii sunt în continuare orfani; nevoia lor fundamentală de apartenență rămâne neîmplinită și vor cu disperare să afle: „Dacă mă iubești, de ce nu mă adopți?” Adopția este un act voluntar. Ea dovedește iubirea noastră, îi dă unui copil un sentiment de apartenență și demonstrează dragostea lui Dumnezeu printr-un exemplu viu.

Scopul ultim al fiecărei lucrări cu orfanii ar trebui să fie, ori de câte ori este posibil, aducerea copiilor în familia lui Dumnezeu. Pentru cei mai mulți copii orfani, faptul că le dăm inima noastră, căminul nostru, numele nostru și moștenirea noastră este ceea ce va face posibil acest lucru. De aceea, cu siguranță putem deduce din comentariile lui Pavel din 1 Corinteni 9: 22, „M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei”, că este inclus și a ne face părinți pentru un copil orfan.

²⁶ Dr. Russel D. Moore, „Abba Changes Everything”, iulie 2019, *Christianity Today*, p. 20. Disponibil și la: <http://www.ctlibrary.com/ct/2010/iulie/10.18.html>.

Adopția este un nou anotimp în istoria Bisericii, o nouă paradigmă a lucrării cu orfanii și o mișcare globală a Duhului Sfânt. Este o lucrare pe care trebuie, cu orice preț, să nu o trecem cu vederea.

Multe familii creștine tânjesc să adopte, dar sunt împiedicate de costuri. Adopția este deopotrivă o lucrare și evanghelizare, pentru că familiile creștine care adoptă sunt misionari ce duc Evanghelia și dragostea lui Dumnezeu copiilor orfani printr-un exemplu viu. Lucrarea de adopție le împuternicește să-și îndeplinească misiunea. A asigura sprijin financiar pentru familiile adoptive este la fel cu a sponsoriza orice alt misionar. Când donăm fonduri pentru a ajuta alte familii să adopte, imităm sacrificiul lui Isus, care a plătit pe cruce pentru adopția noastră.

Adopția spirituală vorbește despre o relație personală cu un Tată perfect, care ne iubește atât de mult încât vrea să ne facă copiii Săi și să ne dea o moștenire egală cu cea a Fiului Său, Isus Cristos. Ce fel minunat de personal de a vedea viața veșnică, ca băiatul sau fetița specială a lui Dumnezeu! Ce concept simplu de înțeles! Sunt uimit și plin de reverență, dau cinste lui Dumnezeu și Îl slujesc. Și totuși, plâng de bucurie, în smerenie, când mă gândesc că eu sunt copilul Său și că El este Tatăl care mă adoră și tânjește să mă ierte, pe mine, fiul risipitor, și să mă restaureze în părtășia Sa desăvârșită, ca să mă pot raporta la El ca la Ava, Tăticul meu. N-aș putea trăi fără să știu acest adevăr simplu despre Dumnezeu. Este expresia cea mai personală a iubirii Lui pe care mi-o pot imagina.

În Efeseni 1: 5 aflăm că, încă dinainte ca Dumnezeu să creeze lumea, avea în plan să ne adopte ca să ne aducă în familia Lui. Adopția nu este a doua alegere a lui Dumnezeu și El a fost gata să plătească un preț enorm ca să ne-o dovedească. O, extravaganta iubirii Sale, care ni L-a dat pe singurul Său Fiu, Isus Cristos, care de bunăvoie Și-a vărsat sângele pe cruce ca să ne răscumpere, pentru ca noi „să putem căpăta înfierea“!

Anexa A

Scrisoarea de dragoste a Tatălui

DVD disponibil în peste o sută de limbi

Vă recomandăm călduros acest video inspirațional care simulează o scrisoare de dragoste din partea lui Dumnezeu, scrisă pentru fiecare persoană de pe pământ. Este, de fapt, o colecție de versete care au fost parafrazate în limbajul cotidian și citite cu glas tare ca și când ne-ar vorbi Dumnezeu. El o face! Este un mesaj foarte puternic, care îți va umple, cu siguranță, ochii de lacrimi și inima de dragoste. Se încheie cu o întrebare provocatoare, ce reflectă scopul acestui studiu biblic: „Vrei să fii copilul Meu?”

Redăm mai jos o transcriere a DVD-ului *Scrisoarea de dragoste a Tatălui* (<http://www.fathersloveletter.com/>), cu permisiunea autorului Barry Adams.

Copilul Meu...

Poate că tu nu Mă cunoști, dar Eu știu totul despre tine.

- Psalmul 139: 1

Știu când stai jos și când te scoli.

- Psalmul 139: 2

Toate căile tale îmi sunt cunoscute.

- Psalmul 139: 3

Până și perii din cap îți sunt numărați.

- Matei 10: 29-31

Căci ai fost făcut după chipul și asemănarea Mea.

- Geneza 1: 27

În Mine este viața și mișcarea și ființa ta.

- Fapte 17: 28

Căci tu ești odrasla mea.

- Fapte 17: 28

Te știu încă dinainte să fii conceput.

- Ieremia 1: 4-5

Te-am ales când am plănuit creația.

- Efeseni 1: 11-12

N-ai fost o greșeală, fiindcă toate zilele veștii tale sunt scrise în cartea Mea.

- Psalmul 139: 15-16

Eu am hotărât timpul precis al nașterii tale și unde să trăiești.
- Fapte 17: 26

Ești făcut în mod înfricoșător și minunat.
- Psalmul 139: 14

Eu te-am ținut în pântecele mamei tale.
- Psalmul 139: 13

Și te-am adus pe lume în ziua când te-ai născut.
- Psalmul 71: 6

Am fost reprezentat greșit de cei ce nu mă cunosc.
- Ioan 8: 41-44

Eu nu sunt distant și mânios, ci sunt expresia desăvârșită a dragostei.
- 1 Ioan 4: 16

Și dorința Mea este să-Mi revărs dragostea asupra ta.
- 1 Ioan 3: 1

Eu îți ofer mai mult decât ți-ar putea oferi vreodată tatăl tău pământesc.
- Matei 7: 11

Căci Eu sunt Tatăl perfect.
- Matei 5: 48; Luca 15: 20-24

Orice dar bun pe care îl primești vine din mâna Mea.
- Iacov 1: 17

Căci Eu sunt Cel ce îți poartă de grijă și vin în întâmpinarea tuturor nevoilor tale.
- Matei 6: 31-33

Planul Meu pentru viitorul tău a fost întotdeauna plin de speranță.
- Ieremia 29: 11

Pentru că te iubesc cu o dragoste veșnică.
- Ieremia 31: 3

Gândurile Mele despre tine sunt nenumărate precum boabele de nisip de pe malul mării.
- Psalmul 139: 17-18

Și mă veselesc de tine cu cântece.
- Țefania 3: 17

Niciodată nu voi înceta să-ți fac bine.

- Ieremia 32: 40

Căci tu ești comoara mea de preț.

- Exodul 19: 5

Eu doresc să te așez cu toată inima și sufletul Meu.

- Ieremia 32: 41

Și vreau să-ți arăt lucruri mărețe și uimitoare.

- Ieremia 33: 3

Dacă Mă vei căuta cu toată inima ta, Mă vei găsi.

- Deuteronom 4. 29

Fă din Mine desfătarea ta și Eu îți voi împlini dorințele inimii.

- Psalmul 37: 4

Căci Eu sunt Cel ce ți-a dat acele dorințe.

- Filipeni 2: 13

Eu sunt capabil să fac pentru tine mai mult decât îți poți închipui.

- Efeseni 3: 20

Căci Eu sunt Cel ce te încurajează cel mai mult.

- 2 Tesaloniceni 2: 16-17

Eu sunt, de asemenea, Tatăl care te mângâie în toate necazurile tale.

- 2 Corinteni 1: 3-4

Câți inima ți-e frântă, Eu sunt lângă tine.

- Psalmul 34: 18

Te-am purtat aproape de inima Mea așa cum un păstor poartă un miel.

- Isaia 40: 11

Într-o zi, voi șterge toate lacrimile din ochii tăi.

- Apocalipsa 21: 3-4

Și voi îndepărta toată durerea pe care ai îndurat-o pe acest pământ.

- Apocalipsa 21: 3-4

Eu sunt Tatăl tău și te iubesc așa cum Îl iubesc pe Fiul Meu, Isus.

- Ioan 17: 23

Căci în Isus Mi-am descoperit dragostea ce ți-o port.
- Ioan 17: 26

El este reprezentarea fidelă a ființei Mele.
- Evrei 1: 3

El a venit ca să demonstreze că Eu sunt pentru tine, nu împotriva ta.
- Romani 8: 31

Și să-ți spună că Eu nu țin socoteala păcatelor tale.
- 2 Corinteni 5: 18-19

Isus a murit pentru ca tu și cu Mine să fim reconciliați.
- 2 Corinteni 5: 18-19

Moartea Lui a fost expresia supremă a iubirii pe care ți-o port.
- 1 Ioan 4: 10

Am renunțat la tot ce iubeam ca să pot câștiga iubirea ta.
- Romani 8: 31-32

Dacă primești darul fiului Meu, Isus, Mă primești pe Mine.
- 1 Ioan 2: 23

Și nimic nu te va mai despărți de iubirea Mea.
- Romani 8. 38-39

Vino acasă și voi da cea mai mare petrecere pe care a văzut-o cerul.
- Luca 15: 7; Luca 15: 22-24

Eu am fost și voi fi întotdeauna Tată.
- Efeseni 3: 14-15; Isaia 9: 6

Întrebarea este... Vrei să fii copilul Meu?
- Ioan 1: 12-13

Te aștept.
- Luca 15: 11-32 (parabola Tatălui perfect)

**Cu dragoste,
Tăticul tău (Ava), Dumnezeu Atotputernic**

Anexa B

Cum să devii un copil al lui Dumnezeu prin adopție

Dumnezeu L-a trimis deja pe Fiul Său, Isus Cristos, să facă toate aranjamentele și să plătească pentru adopția ta.

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea.“
Galateni 4: 4-5

„Dar celor ce L-au primit le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.“
Ioan 1: 12

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.“
Romani 5: 8

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“
Ioan 3: 16

„Dumnezeu v-a mântuit prin harul Său deosebit atunci când ați crezut. Și nu puteți avea vreun merit pentru aceasta; este un dar de la Dumnezeu.“
Efeseni 2. 8-9 (NLT)

În Evrei 13: 5, Dumnezeu spune că El nu ne va părăsi sau uita niciodată. Nu trebuie să mai trăiești ca orfan nici măcar o singură zi. Isus a spus: „Nu vă voi lăsa orfani, ci voi veni la voi“ (Ioan 14: 18). Dumnezeu te-a ales să fii copilul Său încă dinainte să te naști (Ef. 1: 4-5). Nimic din ceea ce ai putea să faci tu vreodată nu-L va face pe El să nu te mai iubească (Rom. 8: 38-39). Dumnezeu te așteaptă.

Romani 3: 23 spune: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.“ Romani 6: 23 ne spune: „Plata (pedeapsa) păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică.“ Singura cale de a primi darul fără plată al lui Dumnezeu este să devii unul din copiii Săi. Devenim copiii lui Dumnezeu atunci când acceptăm faptul că moartea lui Isus pe cruce a plătit pedeapsa pentru păcatul nostru. De aceea, moartea noastră spirituală (despărțirea de Dumnezeu) nu mai este necesară atunci când Îl primim pe Isus Cristos și devenim un copil al lui Dumnezeu pe calea adopției.

Primirea lui Isus Cristos înseamnă renunțarea la (depărtarea de) păcat (adică pocăință) și, așa cum a făcut și fiul risipitor, mărturisirea faptului că nu ești vrednic să mai fii fiu pentru că știi că ești păcătos. Cere-I lui Dumnezeu să-ți ierte păcatele și apoi citește pilda fiului risipitor din Luca 15: 11-32. Observă cum tatăl din această poveste ardea de nerăbdare să-și ierte fiul.

Versetele acestea relatează cum Dumnezeu, Tatăl perfect, vrea să ne ierte. Primirea lui Isus Cristos este mai mult decât o experiență intelectuală sau emoțională. Este un act de voință, cu o credință de copil. Romani 10: 9 spune: „Dacă mărturisești, deci, cu gura ta că Isus este Domnul tău și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.“ A

fi mântuit este totuna cu a deveni un copil al lui Dumnezeu (Rom. 8: 23). Înseamnă să fii salvat de păcatele tale, scăpat de judecată, scăpat de iad.

Odată ce L-ai primit pe Isus Cristos, ești cu adevărat vrednic să fii copilul preaiubit al lui Dumnezeu. Ești vrednic pentru că Isus te-a curățit cu sângele Lui, care a plătit pedeapsa pentru toate păcatele tale. De aceea, „ce a curățit Dumnezeu, tu să nu numești spucat“ (Fapte 10. 15; Fapte 11: 9).

Anexa C

Anexa C este o colecție de extrase dintr-un document nepublicat ce aparține unui prieten de-al meu, Timothy Sliedrecht²⁷, scris în ianuarie 2005, ca un prim manuscris al introducerii la teza sa de masterat. Este inclus mai jos cu permisiunea lui. Secțiunea 2, *Alte fragmente*, este din versiunea finală a tezei, folosită și ea cu permisiune și nepublicată până la data scrierii acestei cărți.

Nevoia de studiu biblic pe tema adopției

Doctrina adopției divine este o doctrină esențială a Bibliei, accentuată în Noul Testament și fundamentată pe Vechiul Testament. Și totuși, după cum recunoaște Angus Stewart*, este o doctrină neglijată în biserică și în scrierile creștine, deopotrivă din trecut și din prezent. Mai mult, este o doctrină care a fost rareori aplicată în practică și manifestată în biserică. Fapt este că adopția propriu-zisă este o lucrare creștină ce dă viață Evangheliei adopției, imitând dragostea arătată de Dumnezeu în adopția divină, urmând porunca și exemplul lui Cristos de a iubi cu lepădare de sine și împlinind Marea Trimitere de a face ucenici din toate națiunile.

Scriptura ne dezvăluie în repetate rânduri valoarea însemnată pe care Dumnezeu o acordă copiilor, îndeosebi celor orfani și oprimați. Într-o epocă în care orfanii există cu grămezile și avortul este o practică universal acceptabilă, adopția fizică este o chemare și o lucrare necesare pe care fiecare creștin este dator să o sprijine și fiecare biserică să o promoveze și să o îmbrățișeze. Din nefericire, în mare parte din lipsă de informații și resurse, cele mai multe biserici dezamăgesc la acest capitol și doar un număr mic au actualmente o lucrare de adopție. Lucrul acesta se datorează, în primul rând, faptului că majoritatea scrierilor privitoare la adopția fizică conțin manuale pentru începători și povești personale. Nu s-a scris mare lucru, dacă s-a scris ceva, nici chiar în cadrul lucrărilor de adopție și cu orfani deja consacrați, despre teologia din spate, despre lucrarea și strategia de implementare a unei lucrări de adopție propriu-zisă.

Ca să îmbrățișăm lucrarea adopției propriu-zise, în loc să o neglijăm, așa cum s-a întâmplat în mod tradițional, creștinii și bisericile au nevoie să-și aprecieze mai mult propria adopție divină în familia lui Dumnezeu, perspectiva biblică a adopției fizice în lumina perspectivei sale asupra copiilor, orfanilor și a celor oprimați, și necesitatea adopției fizice în zilele noastre. De asemenea, au nevoie să înțeleagă în ce fel adopția fizică împlinește Marea Poruncă de a iubi și Marea Trimitere de a face ucenici din toate națiunile. În ultimul rând, au nevoie să înțeleagă dimensiunea slujitoare a adopției și modul în care Biserica poate, actualmente, să implementeze și să dezvolte o lucrare de adopție. Doar atunci creștinii și bisericile vor îmbrățișa adopția ca pe o lucrare creștină.

Alte fragmente

De asemenea, ținând cont de faptul că binecuvântările revărsate asupra noastră prin moartea și învierea lui Cristos trec dincolo de „simpla“ răscumpărare și mântuire, folosirea cuvântului *adopție* ca opus al *salvării* sau *răscumpărării*, în conjuncție cu planul și

²⁷ Timothy Sliedrecht și soția lui, Angie, sunt părinții a șase copii: patru prin adopție și doi prin biologie! Actualmente, ei slujesc ca misionari în Soroti, Uganda, cu International Teams, promovând și pledând pentru îngrijirea și adoptarea orfanilor și totodată împărtășind Evanghelia și dragostea lui Dumnezeu cu oamenii din Uganda. Îl puteți contacta pe Tim la tim.sliedrecht@iteams.org. Blogul său este: <http://sliedrechts.wordpress.com>.

Evanghelia lui Dumnezeu, pare mult mai fidelă sensului lor, întrucât adopția include și „din, de la“ și „în, către“. În forma lor verbală, *răscumpărarea* și *salvarea* sunt verbe prepoziționale tranzitive; mai specific, verbe urmate de prepoziția „din, de la“. O persoană poate fi salvată sau *răscumpărată din* ceva sau *de la* cineva, dar nu poate fi salvată sau răscumpărată *către* ceva sau cineva. Așadar, „salvare/răscumpărare din“ este doar prima jumătate incompletă a planului și Evangheliei lui Dumnezeu. Alternativ, cuvântul *adopție* include realmente salvarea, în aceea că o persoană poate fi adoptată *din, de la* ceva sau cineva, și totuși sensul este mai adânc, întrucât o persoană poate fi adoptată *în, către* calitatea de fiu și *într-o* familie. În ultimă instanță, planul lui Dumnezeu este ca omul să *fie adoptat la calitatea de fiu și în familia Sa*.

*Angus Stewart, „Adopția: O expunere teologică a unei doctrine neglijate“, *British Reformed Journal*, numărul 25 (ianuarie-martie 1999). <http://www.britishreformed.org/>.

Anexa D

Despre adopția și îngrijirea orfanilor: O rezoluție adoptată de Mesagerii Convenției Baptiștilor din Sud, 23-24 iunie 2009, Louisville, Kentucky

ÎNTRUCÂT în Evanghelie am primit „duhul adopției“ prin care nu mai suntem orfani spirituali, ci suntem acum copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos (Ioan 14: 18, Romani 8: 12-25, Galateni 3: 27 – 4: 9, Efeseni 1: 5), și

ÎNTRUCÂT Dumnezeu pe care Îl cunoaștem acum ca Tatăl nostru se descoperă pe Sine ca „Tată al orfanului“ (Psalmul 68: 5), care arată îndurare orfanilor (Deuteronom 10: 18, Osea 14: 3), și

ÎNTRUCÂT Domnul nostru Isus îi primește pe micuți (Luca 18: 15-17), pledează pentru viețile celor nevinovați (Psalmul 72: 12-14) și ne arată că vom fi trași la răspundere pentru răspunsul nostru față de „acești neînsemnați frați ai Mei“ (Matei 25: 40), și

INTRUCÂT Scriptura definește „religia curată și neîntinată“ drept „a cerceta pe orfani și pe văduve în necazul lor“ (Iacov 1: 27), și

INTRUCÂT puterile satanice și ravagiile păcatului se războiesc cu nou-născuții și cu copiii, de la Faraon și până la Moloh, și azi prin ororile unei culturi a divorțului, a unei industrii a avorturilor și a plăgilor globale ale bolii, foametei și războiului, și

INTRUCÂT Baptiștii din Sud au articulat un angajament lipsit de echivoc față de sanctitatea tuturor vieților umane, născute și nenăscute, și

INTRUCÂT bisericile definite de Marea Trinitate au datoria să se preocupe de evanghelizarea copiilor – inclusiv a celor care nu au părinți, și

INTRUCÂT peste 160 milioane de orfani lăncezesc fără familii în orfelinate, case de copii și centre de plasament din America de Nord și din întreaga lume, și

INTRUCÂT Tatăl nostru îi iubește pe toți acești copii și o mare mulțime dintre ei nu vor auzi niciodată altfel Evanghelia lui Isus Cristos;

de aceea, acum,

HOTĂRÂM că mesagerii de la întrunirea Convenției Baptiștilor din Sud din Louisville, Kentucky, 23-24 iunie, 2009, ne exprimăm angajamentul de a ne uni cu Tatăl nostru în căutarea milei și îndurării față de orfani; și mai

HOTĂRÂM să chemăm fiecare familie baptistă din Sud să se roage pentru călăuzire ca să afle dacă Dumnezeu îi cheamă să adopte sau să ia în plasament unul sau mai mulți copii; și mai

HOTĂRÂM să îi încurajăm pe pastorii și conducătorii bisericilor noastre să predice și să învețe despre grija lui Dumnezeu față de orfani; și mai

HOTĂRÂM să lăudăm bisericile și lucrările care echipează familii care să asigure ajutor financiar și resurse celor chemați să adopte, prin donații, fonduri cu destinație explicită sau împrumuturi, și mai

HOTĂRÂM să încurajăm bisericile locale să promoveze evanghelizarea și slujirea orfanilor din lume și să caute căi de a-i energiza pe baptiștii sudici din spatele acestei misiuni; și mai

HOTĂRÂM să încurajăm bisericile baptiste din Sud să se unească cu alți creștini evanghelici pentru a pune deoparte o duminică specială în fiecare an ca să se focalizeze pe adopția noastră în Cristos și pe sarcina noastră comună de a avea grijă de orfanii lumii; și mai

HOTĂRÂM să ne rugăm ca ceea ce face Dumnezeu prin crearea unei culturi a adopției în atât de multe biserici și familii să ne arate o unitate a Evangheliei care este determinată nu prin „carne“ ori rasă, stare economică ori asemănare culturală, ci prin Duhul, unitatea și pacea în Isus Cristos; și, în final, mai

HOTĂRÂM să ne rugăm pentru o revărsare a Duhului lui Dumnezeu peste congregațiile baptiștilor din Sud, pentru ca bisericile noastre să proclame și să ilustreze, prin vorbă și faptă, că „Isus îi iubește pe acești micuți și pe toți copiii lumii.“

Autor Dr. Russell D. Moore

Louisville, Kentucky

<http://www.sbc.net/resolutions/amResolution.asp?ID=1194>

Copyright ©2009, Convenția Baptiștilor din Sud. Folosit cu permisiune.

Episcopul Efraim Tendero subscrie la Rezoluția Convenției Baptiștilor din Sud

Calde salutări în Numele măreț al Domnului nostru Isus Cristos!

În numele Consiliului Bisericilor Evanghelice din Filipine (în en. PCEC), semnez Rezoluția Baptiștilor din Sud privitoare la Adopția și Îngrijirea Orfanilor,

PCEC este una cu Biserica Baptistă din Sud în ceea ce privește valoarea spirituală profundă pe care o conferă adopției și sanctității tuturor vieților omenești.

Creștini fiind, este responsabilitatea noastră să avem grijă de frații și surorile noastre care au rămas orfani. Noi înșine suntem „copii adoptați“, invitați spiritualicește de Dumnezeu să ne împărtășim din bogățiile Sale din cer și să fim iubiți de El ca și când am fi ai Săi. Dumnezeu Și-a arătat dragostea supremă pentru toți copiii, inclusiv față de orfani, în Luca 18, și ne-a poruncit să le purtăm de grijă și să le răspundem nevoilor. De asemenea, prin nesocotirea barierelor de rasă sau culturale prin adopție, noi înălțăm deasupra lor unitatea noastră ca familie spirituală al cărei Tată este Dumnezeu.

Într-o declarație a PCEC emisă în iulie 2008, ne afirmam răspicat credința că viața începe la concepție și că orice copil nenăscut, în oricare stadiu al sarcinii s-ar afla, ar trebui îngrijit și protejat. Dumnezeu ne-a poruncit să fim administratori buni ai creației Sale și nu doar să ne înmulțim. A fi părinți responsabili și a avea grijă de copiii orfani face parte din această poruncă. Într-o lume în care viața umană este despuiată de respectul cuvenit, prin avort, boală și abuz, apreciem părinții adoptivi și organizațiile precum Home For Good Foundation, care pledează pentru copiii orfani, ținând seama de tânjetul lor după o familie iubitoare, și promovează activ adoptarea lor. Prin realizările lor aparent neînsemnate, au fost buni administratori, răspunzând strigătului milioanei de orfani ce suferă peste tot în lume.

Încurajez toată lumea evanghelică să predice și să dea învățătură despre dragostea pe care o poartă Dumnezeu orfanilor. Sfătuiesc membrii bisericilor să discearnă în rugăciune dacă sunt chemați să adopte unul sau mai mulți copii. Aceasta nu numai că va împuțina strigătele celor ce tânjesc după o familie, dar va și scoate în evidență identitatea pe care o avem de copii ai lui Dumnezeu.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Co-lucrător cu voi în Cristos,

Episcopul Efraim M. Tintero,
Director național al Consiliului Bisericilor Evanghelice din Filipine (PCEC)

Anexa E

Următoarea listă de gânduri și acțiuni a fost publicată de Saddleback Church în 2012

163 milioane de orfani în lume?

Avem nevoie să gândim și să acționăm diferit. Mai jos sunt câteva moduri de a gândi și acționa diferit, acceptate de cei din Saddleback Church.

Ce credeam și făceam pentru orfani

Roagă-te, dă banii și vezi-ți de treabă

Du-te și fă proiecte *pentru* biserica locală la nivel global

Noi suntem eroul

Construiește orfelinate

Ajută

Dă-le „lucruri“

Pune copiii în orfelinate

Măsoară succesul după numărul dolarilor dați

Oferă medicamente și educație

Angajează o familie temporară

Ajută orfanii să găsească adăpost

Gândește că nu au fost destule familii

Lucrează asupra crizei orfanilor

Ajută orfanii să trăiască o viață mai bună de orfan

Bisericile pun la dispoziție piste pentru donatori

Bisericile nu pot face prea multe pentru a ajuta cu adopția la nivel global

Ce credem și facem acum

Du-te și slujește în biserica locală

Biserica indigenă deține, inițiază

Biserica locală este eroul

Golește orfelinatele

Ajută fără să rănești

Dă-te pe tine însuși

Reunește copiii cu o familie pentru toată viața

Măsoară succesul după copiii ajunși în familii permanente

Vindecă

Echipează o familie pentru toată viața

Ajută orfanii să găsească o mamă și un tată

Conștientizează că sunt mai mult decât suficiente familii. 163 milioane de orfani : 2,4 miliarde de creștini = Destul

Pune capăt crizei orfanilor prin biserică și familie

Ajută orfanii să devină fii și fiice

Bisericile pun la dispoziție piste pentru familiile adoptive și asigură asistența socială laică, instruirea și sprijinul necesar pentru succes

Bisericile pot împuternici alte biserici pentru a schimba lumea

Haideți să ajungem la zero orfani!

Folosit cu permisiune.

Anexa F

Versete legate de adopție, orfani, copii ai lui Dumnezeu

Orfani (10)

Cel fără tată (6)

Adopție (5)

Copii ai lui Dumnezeu (3)

Moștenitori

Nelegitim (2)

Singur

Orfan (26 apariții)

să nu faci rău orfanului și văduvei...

...face dreptate orfanului și...

...orfantul și văduva care sunt în...

...și străinul și orfanul și...

...străinul și orfanul și văduva...

...dreptatea cuvenită unui străin sau unui orfan...

...dreptatea cuvenită unui străin sau unui orfan...

...orfantul și văduvei...

...străinul, orfanul și văduva...

...dreptatea cuvenită unui străin, orfanului sau văduvei...

...să smulgă pe cel orfan de la sânul...

...ajutor, și pe orfanul lipsit de ajutor...

...și orfanul...

...a crescut cu mine ca cu un tată...

...mi-am ridicat mâna împotriva orfanului...

...am fost ajutorul orfanului...

...răzbună pe orfan și pe cel asuprit...

...apără pe cel orfan și pe văduvă...

Ei nu apără pe orfan...

...pricina, pricina orfanului...

...străinul, orfanul, sau văduva...

Căci la Tine găsește îndurare orfanul...

...străinul, orfanul sau văduva...

...străinul, orfanul și văduva...

Căci la Tine găsește îndurare orfanul...

...nu asupri pe văduvă și pe orfan...

...în simbriile lor, văduva și orfanul...

Exod 22: 2

Deut. 10: 18

Deut. 14: 29

Deut. 16: 11

Deut. 16: 14

Deut. 24: 17

Deut. 24. 19

Deut. 24: 20

Deut. 24: 21

Deut. 26: 12

Deut. 26: 13

Deut. 27: 19

Iov 24: 9

Iov 29: 12

Iov 31. 17

Iov 31: 18

Iov 31: 21

Ps. 10: 14

Ps. 10: 18

Isa. 1: 17

Isa. 1. 23

Ier. 5: 28

Ier. 7: 6

Ier. 22: 3

Os. 14: 3

Zah. 7: 10

Mal. 3: 5

Orfani (10)

ar trage la sorți pentru orfani și...
...puterea orfanilor a fost zdrobită...
...nu am alungat măgarii orfanilor...
...străinul și ucigașul orfanilor...
...milă de orfani sau văduvele lor...
Și ca să prade pe orfani...
Lasă-ți orfani în urmă, eu voi ține...
Am ajuns orfani, fără tată...
„Nu vă voi lăsa orfani...”
Cercetează pe orfani și pe văduve în
necazurile lor...

Cei fără tată (6)

...orfan și judecător văduvelor
...răzbună pe cel slab și fără tată...
...are milă de copiii lui fără tată...
El sprijină pe orfani și pe văduve
Să nu intri în ogorul orfanilor
...orfani și văduvele lor...

Adopție (înfiere) (5)

...de înfiere, care ne face să strigăm...
...așteptând nerăbdători înfierea noastră
...căroră aparține înfierea...
...ca să căpătăm înfierea
El ne-a ales ca să ne înfiere...

Copii ai lui Dumnezeu (3)

puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu
duhul nostru, că suntem copii ai lui
Dumnezeu
să fim numiți copii ai lui Dumnezeu

Moștenitori

moștenitori ai lui Dumnezeu și
moștenitori împreună cu Cristos

Nelegitimi (2)

Iov 6: 27
Iov 22: 9
Iov 24: 3
Ps. 94: 6
Isa. 9: 17
Isa. 10: 2
Ier. 49: 11
Plan. 5: 3
Ioan 14: 18
Iac. 1: 27

Ps. 68: 5
Ps. 82: 3
Ps. 109: 12
Ps. 146: 9
Prov. 23: 10
Ezec. 22: 7

Rom. 8: 15
Rom. 8: 23
Rom. 9: 4
Gal. 4: 5
Ef. 1: 5

Ioan 1. 12
Rom. 8: 16
1 Ioan 3. 1

Rom. 8: 17

nimeni născut din curvie să nu intre
sunteți copii din curvie și nu fii

Deut. 23: 2
Ev. 12: 8

Singuri

Dumnezeu îi așază pe cei singuri în
familii

Ps. 68: 6

Anexa G

Lecturi recomandate

Starting and Growing Your Church Adoption Ministry
www.nhgf.org> Ministry resources > Adoption Ministry Manual, pentru a descărca o copie gratuită

Adopted for Life, de Russel D. Moore
<http://www.crossway.org/books/adopted-for-life-tpb/>

Journey of the Fatherless, de Lawrence E. Bergeron
www.journeyofthefatherless.com

„Abba Changes Everything“: *Christianity Today*, iulie 2010, p. 20, de Russell D. Moore
www.ctlibrary.com/ct/2010/kuly/10.10.html.

The Adoption Network, de Laura Christianson

The Adoption Decision, de Laura Christianson

Fields of the Fatherless, de C. Thomas Davis

Secure in God's Embrace, Living as the Father's Adopted Child, de Ken Fong

Adopted for Good: A Guide for People Considering Adoption, de Jorie Kincaid

The Whole Life Adoption Book, de Jayne E. Schooler

Twenty Things Adoptive Kids Wish Their Adoptive Parents Knew, de Sherrie Eldridge

Twenty Life-Transforming Choices Adoptees Need to Make, de Sherrie Eldridge

Despre autor

Carierea de pilot militar în trupelor aeriene ale Statelor Unite l-a condus de nenumărate ori pe Gerald în Filipine. Habar n-avea el pe atunci că, douăzeci și șase de ani mai târziu, avea să locuiască în Filipine vreme de șase ani, dar Dumnezeu avea deja planuri pentru viitorul lui acolo.

Acesta este locul în care El i-a predat lui Gerald echivalentul unui curs universitar de șase ani în orfanologie, pe când lucra cu copiii dintr-un orfelinat, deschis de o misiune, între 1996 și 2002. Experiența i-a clătinat imaginea tradițională pe care o avea despre orfelinate și l-a făcut să se întrebe: „Ce este greșit în această imagine?” Incapacitatea de a da un răspuns acestei întrebări l-a provocat să caute un studiu biblic despre lucrarea cu orfanii și despre adopție, dar în scurt timp și-a dat seama că nu exista o astfel de resursă. Asta l-a făcut să sape mai adânc în Biblie, în căutarea unui model dumnezeiesc de îngrijire a orfanilor, iar cartea de față este rezultatul ultim al cercetărilor sale. Prima ediție a fost publicată online în 2005 și de atunci cartea a continuat să crească și să se dezvolte.

Prin nenumărate experiențe sfâșietoare, Gerald a învățat că se impune urgent schimbarea paradigmei în care operează lucrările creștine de îngrijire a orfanilor și a ales să-și dedice restul vieții vorbind și învățând despre adopție ca o lucrare a bisericii și ajutând familii să adopte. În timp ce servea ca administrator al orfelinatului, Gerald a descoperit că adopția este de departe mai rentabilă decât grija instituționalizată, mai ales dacă copiii sunt adoptați de către familii din aceeași cultură și țară!

Gerald și soția lui vorbesc, dau învățătură și pledează pentru adopție ca lucrare din 1997. În 2003, au înființat Home For Good Foundation, prin care au putut să-și împărtășească viziunea cu mii de oameni. Un număr însemnat dintre aceștia desfășoară acum lucrări de adopție în bisericile de care aparțin, iar alții încep să urmeze viziunea lui Gerald de a înființa lucrări de adopție în bisericile evanghelice de pretutindeni din lume.

Home for Good Foundation
Membru al Christian Alliance for Orphans

Autorul este înscris pe lista de vorbitori ai biroului Christian Alliance for Orphans.

<http://www.christianalliancefororphans.org/speakers/gerald-clark/>

Home for Good Foundation (USA)
www.hfgf.org
adopt@hfgf.org

Filipine
www.homeforgood.org.ph
adoptionministry2011@gmail.com

Uganda
signofthedoveug@gmail.com

Ce se realizează prin sprijinul tău

Contribuțiile tale către Home for Good Foundation ne vor da posibilitatea să donăm mai multe copii ale acestui studiu biblic bibliotecilor seminarelor de teologie și pastorilor din biserici de peste tot în lume. Mai multe mii de copii gratuite au fost deja distribuite în Africa, India, Filipine și alte țări. De asemenea, ne dă posibilitatea să trimitem vorbitori să dea învățătură despre lucrarea adopției în bisericile care nu-și pot permite să plătească un vorbitor. Ne concentrăm eforturile pe angajarea și echiparea altora în vederea preluării unor lucrări de adopție în propriile biserici și Îl lăsăm pe Dumnezeu să înmulțească eforturile noastre. Aceasta a avut ca rezultat numeroase lucrări de adopție în biserici din mai multe țări, unde au fost adoptați deja mii de copii. Noi credem că modelul nostru de lucrare este calea cea mai eficientă cu costuri scăzute pentru a realiza un profit maxim pe investiție. În loc să finanțăm și să facem toată treaba noi înșine, îi formăm și echipăm pe alții ca să finanțeze și să consolideze același model, care se automultiplică în propriile biserici.

Vorbitori disponibili

Gerald și soția lui, Maureen, sunt dispuși să vorbească în biserica ta despre adopție și Evanghelie și despre adopție ca parte a strategiei de misiune globală a bisericii tale. Avem și misionari în Filipine care sunt dornici să vorbească în biserica ta. În Uganda, pastorul nostru misionar este dispus să călătorească în Africa pentru a vorbi despre familiile africane ce adoptă copii în propria țară și cultură.

Adopția și Evanghelia transmite o doctrină biblică sănătoasă pe care cei mai mulți n-am auzit-o niciodată. Nu trebuie să fii învățator biblic ca să îi pricepi mesajul!

Gerald Clark realizează o cronică a propriei zbateri de a depăși imaginea tradițională pe care o avea despre orfelinate și a modului în care a învățat, prin experiențele personale sfâșietoare pe care le-a avut cu copiii, care este dorința și nevoia disperată a acestora.

Cei șase ani petrecuți în lucrarea cu copiii dintr-un orfelinat din Filipine i-au făcut pe Gerald și pe soția lui să caute răspunsuri la întrebări dificile și tulburătoare: „Dacă Dumnezeu *mă* iubește, de ce sunt orfan?“, „Dacă *tu* mă iubești, de ce nu mă adopți?“

M-am tot întreat: „Ce este greșit în această imagine?“

Oricât de mult iubim și ne pasă de copiii din orfelinate, ei continuă să fie orfani. Ce este greșit la această imagine este faptul că nu înțelegem nicicum că acești copii nu vor să *fie* orfani.

Am avea nevoie de mai multe orfelinate dacă adopția ar face parte din strategia de misiune globală a fiecărei biserici evanghelice din lume?

Adopția transmite ceva despre Evanghelie și despre dragostea agape a lui Dumnezeu ce niciun alt cuvânt nu poate transmite

Evanghelia este incompletă dacă nu include și adopția

Isus a venit în lume să ne dea o pildă vie a iubirii lui Dumnezeu, apoi ne-a dat o pildă prin moarte „pentru ca să putem căpăta înfierea!“ (Galateni 4: 4-5). „Tuturor celor ce L-au primit le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.“ (Ioan 1: 12)

Soluția la criza mondială a orfanilor se găsește în Biblie. Lucrarea de adopție echipează Biserica să-și îndeplinească misiunea, în timp ce Dumnezeu cheamă milioane de familii din jurul lumii care deja vor să adopte!